

Yêu Không Hối Tiếc

Contents

Yêu Không Hối Tiếc	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	23
7. Chương 7	27
8. Chương 8	29
9. Chương 9	32
10. Chương 10	35
11. Chương 11	38
12. Chương 12	41
13. Chương 13	44
14. Chương 14	48
15. Chương 15	51
16. Chương 16	54
17. Chương 17	57
18. Chương 18	59
19. Chương 19	63
20. Chương 20	66
21. Chương 21	69
22. Chương 22	72
23. Chương 23	77
24. Chương 24	81
25. Chương 25	84
26. Chương 26	86
27. Chương 27	88
28. Chương 28	90
29. Chương 29	94
30. Chương 30	98

Yêu Không Hối Tiếc

Giới thiệu

Bạn đang đọc truyện Yêu không hối tiếc của tác giả Hân Như trên website đọc truyện online. ” . . . C

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-khong-hoi-tiec>

1. Chương 1

Trở lại Việt Nam

Đậu chiếc xe đời mới vào gara ô tô, chàng trai nhanh nhẹn nhảy ra khỏi xe, lại gần người quản gia đang tưới hoa với một vẻ chăm chú đặc biệt.

- Chú Kim, mẹ cháu về chưa ạ?- Anh liếc chừng về phía ngôi biệt thự sang trọng.

- Thưa cậu, bà chủ đã về từ lâu rồi ạ. Bà nói cậu về thì lên phòng bà ngay.

“Ôi! Ôi! Xong rồi!”- Anh thảm than- “Lần này thì chết chắc với mẹ rồi.”

Cửa phòng làm việc của mẹ anh không khép, anh hé mắt nhìn vào, thấy mẹ mình đang đứng khoanh tay nhìn ra ngoài cửa sổ. Vậy là bà đã trông thấy anh về, có muốn trốn cũng không được. Anh lại gần, ôm chầm lấy bà từ phía sau, nói bằng giọng nịnh nọt mà xưa nay anh vẫn làm nũng với bà:

- Mẹ yêu, con về rồi đây.

- Biết về rồi à?- Mẹ anh khẽ hừ giọng.

- Con nhớ mẹ nên về mà.

- Lần này lái xe đến tận đâu thế?

- Ôi, mẹ thừa biết rồi mà, con có chạy lên trời cũng không thoát khỏi bàn tay của mẹ.- Anh nháy mắt cười và ngồi phịch xuống ghế.

Quay lại nhìn con trai, người phụ nữ ấy khẽ lắc đầu thở dài.

Đã bước sang tuổi 43, Thảo Nhi vẫn còn mang vẻ đẹp mặn mà như gái một con, dù rằng cô con gái thứ hai của chị vừa bước sang tuổi 16, đẹp như một đóa hoa. Nhiều năm nay, là phu nhân chủ tịch tập đoàn Silver Wings nhưng chị vẫn giữ được những nét giản dị, mộc mạc như hồi 20 năm về trước, khi chị còn là một cô sinh viên tỉnh lẻ về thành phố học, rồi vô tình gặp gỡ được con trai của tập đoàn Lotus Vũ Nam Phong.

Sau khi đoàn tụ, chị sinh tiếp bé Trác Vân, rồi cả gia đình sang Hà Lan sinh sống để thuận tiện cho việc phát triển sự nghiệp của chồng chị. Hai đứa trẻ cũng lớn lên trên quê hương hoa Tulip này cho đến tận bây giờ.

Khánh Nam đã tròn 20 tuổi, giống ba mình như đúc, cũng cao lớn, cũng đẹp trai, thông minh và mê đua xe, nhưng thằng con trai này của chị còn mắc thêm tật phong lưu mà chị không sao sửa được cho nó.

Ném cho đứa con một cái nhìn không hài lòng, chị rút từ trong ngăn kéo ra một đồng hóa đơn và phiếu phạt, vất lên bàn, nghiêm giọng:

- Con nghĩ sao nếu ba con trông thấy đồng giấy tờ này? Đưa xe trái phép để cảnh sát phải gửi vé phạt về nhà, rồi vào quây ở quán bar... Còn có việc gì là con không dám làm không?

Khánh Nam định mở miệng cãi lại nhưng nhìn thấy đôi mắt giận dữ của mẹ, anh chỉ há miệng ngáp ngáp mấy cái như thiếu hơi rồi lại im re. Mẹ anh thường ngày rất hiền, nhưng mỗi khi bà nổi nóng lên thì nghĩa là bà đang giận thật sự.

- Còn nữa... Đưa con gái vào khách sạn ngủ. Con không nghĩ được việc gì hay hơn để làm à?

- Mẹ... Ở đây mấy thằng bạn con đùa nào chẳng thể. Con vào khách sạn là lịch sự lắm rồi đấy.

- Con còn dám cãi à?- Chị trừng mắt- Mẹ quyết định phải tách con với đám bạn hư đốn đó ra.

- Ôi dào... Đàng nào thì con cũng vui vẻ với chúng được mấy ngày nữa đâu. Sang tháng là con cũng sang Harvard nhập học rồi còn gì. Mẹ yên cứ lo lắng hão cho già người.- Anh khẽ đứng đưa người trên chiếc ghế xoay êm ái.

- Con hãy quên giấc mơ Harvard đi.

- Cái...gì?- Khánh Nam suýt té ngã xuống đất khi nghe mẹ mình nói câu đó- Mẹ nói sao cơ ạ?

- Mẹ và ba đã quyết định sẽ không cho con đi học ở Harvard.

- Mẹ...mẹ điên à?- Anh hét lên- Ồ...con xin lỗi... con không có ý đó... Nhưng thật bất công. Mẹ biết là Harvard không phải là nơi ai muốn đến cũng được cơ mà.

- Mẹ biết.- Chị bình tĩnh đáp lại con trai.

- Thế tại sao ba mẹ lại có quyết định kì cục như thế?

- Đó không phải là nơi ai muốn đến cũng được, mẹ biết điều đó. Nhưng đó cũng không phải là nơi tốt nhất cho con.

- Vậy theo mẹ thì còn nơi nào là nơi tốt nhất cho con?- Anh bất mãn hỏi lại.

- Con sẽ về Việt Nam học.

- Sặc...- Lần thứ hai trong vòng chưa đầy 5 phút, anh bị shock toàn tập- Về...về...về Việt Nam ạ?

- Phải, con sẽ về sống với bà nội và gia đình bác Phương.

- Không.- Anh đứng phắt dậy- Con không về... Sao ba mẹ lại bắt con về đó được cơ chứ?

- Tùy con, con có thể không về, nhưng hãy đưa lại ẹ chìa khóa xe và thẻ tín dụng của con.

- Mẹ...- Anh đưa ánh mắt uất ức nhìn mẹ mình, hy vọng bà sẽ mềm lòng- Mẹ nở xa con sao? Con là con của mẹ cơ mà. Sao mẹ lại không tin con? Tại sao có thể cho con về Việt Nam mà lại không thể cho con sang Mỹ học?

- Về đó có gì là không tốt cho con đâu?- Chị kiên quyết- Đã đến lúc con phải học cách sống tự lập và trưởng thành hơn rồi. Ba mẹ không thể ở bên con mãi được. Harvard là một nơi rất tốt, nhưng nó không tốt cho bản thân con. Bà nội sẽ sắp xếp cho con vào trường đại học tốt nhất ở Việt Nam. Hai ngày nữa con sẽ lên máy bay.

Biết không còn cách nào khác để lay chuyển mẹ mình nữa, Khánh Nam hậm hực trở về phòng. Anh phải làm một bữa tiệc chia tay thật hoành tráng với đám bạn của mình và đặc biệt với Luna, cô bạn gái xinh đẹp bốc lửa mà anh mới quen được nửa tháng.

- Anh hứa là phải trốn về đây thăm em đó.- Luna nũng nịu đặt lên môi anh một nụ hôn nóng bỏng.

- Nhất định rồi, con búp bê xinh đẹp của anh ạ! Cứ nghĩ đến cuộc sống nhàn chán ở đó là anh đã oải hết cả người rồi.- Khánh Nam ôm eo cô nàng ngật ngưỡng bước vào thang máy ở King Hotel. Trưa ngày mai anh sẽ lên máy bay về lại Việt Nam.

*

Về Việt Nam đã hơn hai tuần rồi mà Khánh Nam vẫn không tài nào quen được với khí hậu và nếp sống mới ở đây. Bà nội cưng chiều còn hơn cả ba mẹ anh khi trước, nhưng anh không sao thoát khỏi cảm giác buồn chán. Đã vậy anh còn bị ông chú Trung- bạn thân của ba anh ngày trước suốt ngày kè kè nhắc nhở. Hai bà chị họ sinh đôi Vân Anh, Mai Anh thì cả ngày tò tò theo anh, đi đến đâu cũng khoe khoang hãnh diện vì cậu em họ đẹp trai, ga lăng. Giá như hai bà chị họ này mà được mẹ anh dạy dỗ chắc đã không đến nỗi hư hỏng như bây giờ.

Vừa về nước, Khánh Nam đã gặp ngay với một bà chị xinh đẹp trong đám bạn ăn chơi của hai bà chị họ, nhưng chỉ được ba ngày là anh chán. Thì ra con gái ở đây cũng táo bạo chẳng thua gì cô nàng búp bê Luna của anh cả.

Niềm an ủi nhỏ nhoi của anh là ngày nào cô em gái đáng yêu cũng gọi điện nhỏ to với anh.

- Anh Gấu ở đó có vui không?

- Chán ngắt Cún ơi.- Anh thở dài ngán ngẩm.

- Mẹ nói Hà Nội đẹp lắm mà.

- Ờ thì có đẹp. Nhưng mà em cứ thử một lần bị kẹt cứng một chỗ trong ô tô hai tiếng đồng hồ liền ở ngoài đường coi em nghĩ sao?

- Cún nhớ anh Gấu lắm. Mẹ nói bao giờ đến nghỉ đông mẹ sẽ cho Cún về thăm anh Gấu và bà nội. Cún cũng xin với mẹ bao giờ vào đại học Cún về đó ở với anh Gấu nhé!

- Ngốc thế... Về đây làm gì? Cún về ai chăm sóc ba mẹ?

- À, tại anh Gấu giận không nói chuyện với mẹ nên mẹ hỏi anh đã sang thăm chú Khánh và cô Linh chưa?

- Có đi ăn tối với họ rồi.

- Có gặp chị con gái của cô chú ấy không?- Cún háo hức hỏi.

- Không, mà anh Gấu chẳng quan tâm. Bọn con gái ở đây chán ngắt, chẳng khác hơn con bé Luna là mấy.

- Trời, mới về mà đã có bạn gái rồi hả? Anh Gấu tài nha. Ô mà Cún phải đi học piano đây. Có gì Cún gọi cho anh sau nhé! Cho em gửi lời hỏi thăm bà nội và hai bà chị chảnh nữa.

- Ủ... Tạm biệt.- Khánh Nam gửi tới cô em gái một chiếc hôn gió trước khi cúp máy.

8h tối, hai bà chị họ lại rủ rê anh đi bar, có một bữa tiệc sinh nhật của cô bạn nào đó trong nhóm sẽ diễn ra lúc 10h.

- Em chán cảnh lái máy bay bà già rồi.- Anh nằm dài ra giường vẽ lười biếng- Không đi đâu, thật phiền phức chết đi được.

- Thôi năn nỉ em mà.- Vân Anh kéo tay anh lôi dậy- Không thích hơn tuổi thì kiếm đứa kém tuổi. Đi với bọn chị cho vui. Ở đây em cũng có đứa bạn nào đâu.

- Đến trường bị bọn con gái theo cũng đủ phiền lắm rồi.- Anh càu nhàu.

- Nhưng bọn chị đã hứa là sẽ dẫn em đi cùng rồi. Bọn bạn chị nó mê em lắm mà.- Mai Anh năn nỉ.

- Nhưng bà nội có mắng thì hai chị chịu nhé! Ai bảo dụ dỗ con nít...- Anh ra điều kiện.

- OK, đi thôi.- Vân Anh toét miệng cười và kéo anh ra xe.

Thực ra, ngoài việc hãnh diện vì có cậu em họ đẹp trai, tài tử, hai bà chị họ này còn thích ra oai với thiên hạ khi được đi trên chiếc xe nổi tiếng Windy. Chiếc xe này đã được đưa từ trường đua Golden Arrow ra khi anh về đến Việt Nam.

Để mặc hai bà chị đua đòi nhảy nhót ngoài sân, gào rú với đám bạn ăn chơi như một bọn điên, anh đi về phía quầy bar ngồi.

- Chivas.- Anh nói với gã bồi và đưa mắt tìm kiếm một con nai xinh đẹp để nói chuyện cho đỡ chán.

Và đôi mắt anh dừng lại ở một bàn khuất sau kệ trưng bày rượu ngoại, nơi có một cô gái đang ngồi. Cô ta ngồi đó một mình, cốc rượu đầy còn nguyên trên bàn. Cô ta cúi mặt, thỉnh thoảng lại đưa tay lên má. A, thì ra cô ta đang khóc. Một kẻ lạc loài kì lạ trong một chốn chỉ dành cho sự vui vẻ này.

Anh tiến lại, ánh mắt nhìn cô ta đầy hiếu kì, mà cái làm cho anh hiếu kì xưa nay không nhiều. Anh ngồi xuống đối diện cô ta, hỏi:

- Này cô bé xinh đẹp, tôi có thể ngồi đây được chứ?

Ngước đôi mắt đỏ mọng lên nhìn anh trong một giây, rồi cô ta lại gằm mặt xuống bàn.

“Dám lơ mình đi à?” Anh cau có nghĩ.

- Sao cô lại khóc ở một nơi chốn đông vui như thế này vậy?

Cô ta không đáp, cũng chẳng thèm nhìn anh thêm một lần nào nữa.

“Nhặt nhèo thật.” Khánh Nam bực dọc vì lần đầu tiên anh nói đến câu thứ hai mà có một đứa con gái không thèm đáp lại một câu, thậm chí còn nhìn anh bằng đôi mắt chán ghét.

Lần thứ ba, quyết tâm bắt cô ta phải mở lời, anh với tay lấy cốc rượu trắng trước mặt cô ta định uống, và lần này cô ta có phản ứng thật. Nhưng hiệu quả có vẻ hơi quá khi cô ta giằng lấy lại cốc rượu làm rượu đổ tràn ra tay áo sơ mi của anh. Giận điên người, anh gằn giọng:

- Ê, cô bị điên à đồ xấu xí này?

- Ai điên ở đây thì người đó tự biết- Cô ta đáp lại- Cốc rượu này không dành cho anh. Cút về với hai con vịt của anh đi.

“A, thì ra cô ta có thấy mình vào đây cùng với hai bà kia.”

Khánh Nam định đá lại vài câu cho bõ tức, nhưng phía sau đã nghe giọng léo nhéo của bà chị họ:

- Nam, ngồi đây làm gì thế? Mau qua đây, bữa tiệc bắt đầu rồi.

Anh đứng dậy, bước về phía Mai Anh nhưng vẫn còn ngoái lại nhìn con nhỏ kì cục đó.

“Đôi mắt nó đầy căm hận...”- Anh nghĩ khi hai bà chị ríu rít giới thiệu anh với đám bạn ăn chơi của họ.

“Mà cô ta đang uất ức cái quái gì mới được chứ?” Người ta bắt đầu thấp nển sáng trưng lên trên chiếc bánh ga tô 4 tầng.

“Thật xúi quẩy khi gặp đúng con nhỏ lập dị đó.” Anh giận điên lên khi nghĩ đến cánh tay áo ướt nhẹp vì rượu của cô ta, chẳng buồn hát bài hát chúc mừng sinh nhật nữa.

“Nhưng mà...ừ, cô ta đâu rồi?”- Anh giật mình khi liếc về phía chỗ cô ta ngồi khi nãy, giờ đã trống không.

- Nguyễn Mạnh Trường...

Một tiếng hét vang tới làm cả bọn ngừng vỗ tay, và có đến nửa vũ trường lặng ngắt sau tiếng hét ấy.

Tiếng hét kinh thiên động địa đó xuất phát từ phía con nhỏ Khánh Nam vừa mới bắt chuyện khi nãy. Cô ta đứng đó, đôi mắt long lên, môi mím chặt đầy giận dữ, tay cầm cốc rượu của cô ta rung lên, còn tay kia thì nắm chặt lại.

Một số đồng người nhìn cô ta bằng ánh mắt kinh dị như thể họ đang nhìn thấy một con nhỏ trốn ra từ nhà thương điên, còn một số khác thì len lén quay vào nhìn nhân vật nam chính, người vừa được con nhỏ có thần kinh không bình thường kia (theo suy nghĩ của Nam) xưng tên một cách không nhã nhặn gì cho lắm.

Nhân vật nam chính lúc này mặt còn trắng hơn sáp nến, tay cầm con dao cắt bánh mà còn run hơn cả tay đứa con gái kì cục kia đang cầm cốc rượu. Hắn ăn mặc bảnh chọe, quần bò, áo phong hàng hiệu, tóc nhuộm vàng, một bên tai còn đeo khuyên trông rất sành điệu. Nhìn một cách tổng thể thì hắn cũng khá đẹp trai. (“Nhưng còn thua xa mình.”- Khánh Nam tự nhủ.) Và quan trọng nhất, hắn chính là bạn trai của người tổ chức sinh nhật đêm nay.

Khánh Nam hiểu ngay ra vấn đề, khẽ huýt sáo thích thú vì anh sắp được đích mục sở thị một màn đánh ghen hay ho.

Mỗi bước chân cô ta tiến lại là mọi người nín thở nhìn theo. Cô ta đã tiến lại sát sạt trước mặt gã có tên kêu như chuông Nguyễn Mạnh Trường, liếc mắt nhìn sang cô bạn gái ăn mặc sexy của anh ta, lúc này cũng đang ngơ ngáo chiếu tướng lại. Bất thành linh, với một động tác nhanh và chính xác, cả cốc rượu tấp thẳng vào mặt anh ta, không mất đi giọt nào trước khi đến đích.

Mọi người sững sốt ồ lên, còn cô nàng có sinh nhật hôm nay, vì đứng cạnh người yêu nên cũng bị ướt nhoẹt, làm chiếc áo mỏng manh giờ đây càng trở nên trong suốt như không có gì vậy. Cô ta đỏ mặt hết lên.

- Á... con ranh con này... Mày muốn chết à?

Nhân vật nam chính cũng đỏ rần mặt lên, gằn giọng nói:

- Cút về chỗ của cô đi, còn bám theo tôi làm cái gì? Đồ thần kinh. Không mau cút đi đừng trách tôi không nể nang cô là con gái nhé!

- Sao?- Cô gái đặt cốc rượu cái cách lên bàn làm hấn giật bắn- Anh sợ người ta biết à? Ngày hôm nay thì tôi hiểu hết anh rồi. Anh là thằng khốn nạn nhất, bỉ ổi nhất mà tôi biết... Tôi đến đây chỉ để nói cho anh hay, tôi có chết đi cũng không tha cho anh đâu.

- Cô...- Hấn giơ tay lên nhưng không dám hạ xuống.

- Còn dám đụng bàn tay bẩn thỉu đó vào tôi ư? Đồ tồi.- Cô ta giơ tay tát anh ta một cái và quay sang nói với đứa con gái lúc này đang sượng trân cả mặt- Còn cô, cô nghe cho rõ đây, cô rồi cũng sẽ chẳng có kết cục khác hơn tôi đâu.

Nói xong, cô ta quay ngoắt người bỏ ra cửa. Hai người bảo vệ tiến tới giữ chặt lấy tay cô ta.

- Tránh ra...- Cô ta hét lên giận dữ, giằng giũa giữa hai cánh tay rắn chắc của hai gã đàn ông cao to.

Khánh Nam không biết tại sao lúc đó anh lại xông đến để cản hai người bảo vệ và giải thoát cho cô ta, có lẽ là vì cảm thấy thương hại chẳng. Anh cũng đã bỏ rơi không biết bao nhiêu cô nàng, nhưng giờ anh mới hiểu cảm giác bị bỏ rơi ấy nó ra sao. Hai người bảo vệ đã để cô ta đi khi anh lên tiếng sẽ bù lại thiệt hại cho quán, anh muốn chạy theo xem cô ta ra sao, nhưng rồi tiếng gọi của hai bà chị lại lôi anh về với hiện thực và bữa tiệc mà có lẽ chẳng còn gì thú vị nữa.

Sao tự nhiên anh lại ghét cái tính trăng hoa của mình đến thế.

2. Chương 2

Gặp lại

Khánh Nam vọt lẹ ra khỏi lớp trước khi mấy cái đuôi đáng ghét đuổi theo anh, không ngày nào là được yên thân với lũ con gái rắc rối này. Không rủ anh đi ăn thì cũng là đi cafe, anh ngán đến tận cổ những cô gái thiếu muối.

Vừa đi về phía chỗ để xe anh vừa lẩm bầm vài câu chẳng hay ho gì. Đó là những câu chữ thề bằng tiếng Anh mà anh vẫn hay nói khi ở Hà Lan, đồng ngôn ngữ chợ búa do đám bạn anh dạy cho. Điện thoại trên tay anh reo ỳnh ỏi, anh đọc vội tin nhắn từ số của bà chị Vân Anh và cười một cách nhạt nhẽo. Vừa cầm cúi nhắn tin trả lời, anh không để ý và đã va ngay vào một người đi ngược chiều, làm giấy tờ trên tay người đó rơi hết xuống đất. Nhưng người tru tréo lên sinh sự lại chính là anh:

- Ê này, bộ dui hả? Không thấy người ta đang đi hay sao mà không biết đường tránh.

Con nhỏ xấu số lúi húi nhặt từng tờ giấy dưới mặt đất, lặng thinh chịu trận.

- Này, cô bị điếc à? Ngẩng đầu tôi xem nào?

Cô ta tuyệt nhiên vẫn cắm cúi vào đóng giấy má bừa bãi trên sân. Anh đặt chân lên một tờ giấy khi cô ta định quơ đến nó, định buộc cô ta phải ngẩng đầu lên. Nhưng cô ta chỉ dừng lại 2 giây để nhìn tờ giấy và... bỏ qua nó, tiếp tục nhặt những tờ khác. Cái hành động chống đối đó là anh muốn nổi điên. Đạo này, phải nói là từ hồi về đây, anh hay nóng tính hẳn, không vừa lòng một chút là có thể làm ầm lên như một con mụ bán cá ngoài chợ (theo cái kiểu mà bà chị Mai Anh hay mĩa mai mấy con nhỏ mà bà ta không ưa) rồi.

- Này, đồ xấu xí kia, tôi đang nói với cô đấy...- Anh tức giận xông đến, cúi xuống túm lấy cổ áo cô ta kéo về phía mình.

Cái mà anh nhận được là một ánh mắt vô hồn, vô cảm, không có một chút sức sống nào, u ám như người đã chết vậy. Anh giật mình buông tay ra, miệng ú ớ:

- Xấu...xấu gái đấy à?

Từ lúc gặp con nhỏ khùng bị bạn trai bỏ rơi trong quán rượu hôm trước đến giờ, anh gán luôn cho cô ta cái biệt danh “xấu gái” mặc dù công bằng mà nói cô ta chẳng xấu chút nào. Chỉ có điều trông cô ta héo hắt như một cái cây khô vậy. Không biết có phải mấy ngày hôm nay anh hay nghĩ về cô ta không mà sáng nay đùng trúng luôn.

- Tôi không ngờ cô học cùng trường với tôi đấy.- Anh nói thêm.

Anh không muốn to tiếng với cô ta vì cảm thấy cô ta đã có quá nhiều thương tổn trong lòng rồi. Hơn nữa, nhìn cái bộ mặt như đũa đám của cô ta làm anh thấy một ngày bỗng nhiên u ám hẳn đi, đến nỗi cái anh cũng chẳng thiết tha gì nữa.

Anh vừa nhặt đám giấy cho cô ta, vừa liếc nhìn. So với mấy ngày trước, trông cô ta bây giờ còn thảm hại hơn nhiều, chẳng khác gì một con gấu trúc suy dinh dưỡng cấp độ 3 cả.

“Cái quái gì làm cô ta trông như thầy ma thế nhỉ?”- Khánh Nam tự nhủ- “Chẳng lẽ chỉ vì bị một thằng con trai bỏ rơi mà ra nông nổi này à?”

- Này xấu gái...- Anh đưa xấp giấy cho cô ta- Tại sao cô cứ phải khổ thế nhỉ? Vì một thằng Đông Gioăng mà thành ra như thế này không đáng đâu.

Không cảm ơn, cũng không thèm nghe anh nói, cô ta lại đứng dậy, đi thẳng về phía trước, u uất như một cái xác không hồn. “Mình có lòng tốt đưa ra lời khuyên mà cô ta không thèm cảm ơn một tiếng. Đâu phải lúc nào anh đây cũng tử tế thế đâu chứ.”

Và anh khẽ rùng mình, hôm trước cô ta có nhắc với thằng kia về cái chết, không lẽ cô ta muốn chết thật? “Lạy trời đừng bao giờ mình yêu phải con nhỏ nào dở điên dở khùng như thế, chứ không cả đời mình không dám lấy vợ quá! Con gái ở cái xứ này...không đỡ được.” Anh định chạy đuổi theo cô ta nhưng vừa nhác thấy bóng mấy đứa con gái trong lớp, anh vọt lẹ.

- Cứ chuẩn khỏi đây để được toàn mạng đã rồi tính sau.- Anh nghĩ và lái xe vọt ra khỏi cổng trường.

*

- Ngày mai là ngày giỗ một người bạn cũ của ba mẹ, con hãy thay ba đến viếng mộ cô ấy nhé!

- Nhưng con có biết mộ cô ấy ở chỗ nào đâu ba?- Anh cự lại mặc dù anh rất sợ ba anh sẽ nổi giận.

- Việc đó không phải lo, ba đã dặn chú Trung đưa con đi rồi. Những gì cần chuẩn bị chú ấy sẽ lo hết, con cứ đi theo chú ấy là được.

- Vâng, con biết rồi.

Anh chào ba mình và cúp máy.

“Haizz. Tối ngày không đi với bà nội đến chỗ nọ họp thì đến chỗ kia dùng tiệc, mình chán đến tận cổ rồi. Ước gì có Luna ở đây mình sẽ đưa cô ả ra Hạ Long du hí.” Anh thâm nghĩ và ngạc nhiên là lần đầu tiên trong những ngày qua, anh nhớ tới con búp bê Hà Lan xinh đẹp của mình. Và hình ảnh con búp bê đó ngay lập tức được thay bằng khuôn mặt đờ đẫn, thất thần và đôi mắt vô hồn, nhưng đôi khi lại hốt hoảng lo sợ của con bé lập dị kia. Anh vội đập đầu xuống gối lẩm bẩm:

- Nghĩ làm quái gì kéo đêm lại gặp ác mộng...

Nơi mà chú Trung đưa anh đến không phải là một nghĩa trang nào đó như anh vẫn tưởng, mà là một bãi bồi giữa sông Hồng. Ngôi mộ đó nằm ở cuối bãi, giữa mênh mông những bông cỏ lau cao bằng đầu người. Người trong bức ảnh trên bia mộ đã mất gần 30 năm trước, khi còn khá trẻ.

- Cô ấy là bạn của ba mẹ cháu à? - Anh hỏi chú Trung.

- Phải, năm nào chú cũng thay mặt bố mẹ cháu đến đây thắp hương cho cô ấy. Bố cháu nói cô ấy thích nhất là hoa thạch thảo tím.

Hai người thắp hương và nhỏ vài ngọn cỏ lơ thơ trên mộ rồi lên đường ra về. Khánh Nam cũng chẳng thích thú gì khi ở lại một nơi thơ mộng nhưng lại có ngay một ngôi mộ lạnh lẽo nằm đó.

Vừa lên đến cầu Long Biên, anh ngẩn ra nhìn một người đang lững thững đi về phía giữa cầu, giật mình nói với chú Trung:

- Cháu về sau. Chú cứ về trước đi nhé!

- Vậy chú bắt taxi về trước. Nhớ về sớm đấy, tối nay cháu phải chở bà nội đi dự khai trương khách sạn mới ở bên Hà Đông mà.

- Cháu nhớ rồi. - Anh đáp và chạy biến đi.

“Cô ta điên rồi.” Anh lẩm bẩm trong miệng và vội tiến về con nhỏ khùng đó. Cô ta đã dừng lại ở mép cầu, tay vịn chặt vào lan can, mắt nhìn chăm chăm xuống dòng nước.

- Này, cô điên đấy à? - Anh túm lấy khuỷu tay cô ta giật lại.

Cô ta quay sang nhìn anh, nhưng đôi mắt vô hồn giờ đã đầm nước mắt. Cô ta đang khóc.

Giật tay ra khỏi tay anh, cô ta lại quay nhìn xuống sông.

- Này nhé! Đừng để tôi phải gọi xe cứu thương đưa cô vào viện tâm thần đấy. Hay cô muốn ngày mai trên trang nhất báo sẽ đăng tin một con nhỏ ngu ngốc nhảy cầu tự vẫn chỉ vì thất tình.

- Mặc xác tôi. - Cô ta gào lên - Anh về đi. Tôi có quen biết gì anh đâu mà anh cứ xen vào chuyện của tôi. Tôi không còn lý do gì để sống nữa cả...

- Đồ điên, đồ thần kinh, đồ ngu... - Anh cũng hét lên không thua gì cô ta làm cho hàng trăm người đi đường phải nhìn hiếu kì.

Cái cảnh này chẳng khác gì cảnh một anh chàng đang dỗ dành người yêu đang tự tử cả.

- Đứng với cô mãi ở đây tôi quê lắm rồi đó. - Anh tiếp.

- Thế thì rút về chỗ của anh đi. Mặc kệ tôi.

- Này... - Anh hạ giọng xuống - Tôi hỏi thật nhé xấu gái, cô yêu lần đầu phải không? Sao cô ngậy thơ thế hả? Nhảy xuống đó đi cho cá nó rửa... Còn cái thằng người yêu cô ấy...

- Hắn không phải... - Cô ta cự lại.

- Ờ...ờ... thì cái thằng người yêu cũ của cô ấy, cô có chết ấy mà, hắn cũng chẳng ăn năn đâu nhé! Nó vẫn sống vui, sống hạnh phúc... Sao cô không sống mà trả thù hắn ấy, làm hắn sống không bằng chết ấy, có phải hơn không?

- Tôi có lỗi với bố mẹ tôi, tôi còn mặt mũi nào mà nhìn họ nữa... - Cô vẫn nức nở khóc.

- Chẳng có việc gì là không giải quyết được cả...

- Anh thì hiểu cái gì, anh có phải tôi bây giờ đâu. Tôi còn đường lui nữa sao? Tôi sống chỉ là nỗi nhục nhã của bố mẹ tôi, của bạn bè tôi mà thôi.

- Thế này đi...- Anh đề nghị- Tôi với cô kiếm một chỗ nào đó ngồi uống nước, cô bình tĩnh nói tôi nghe xem vấn đề của cô là gì mà cô nhất quyết đòi chết. Nếu lý do chính đáng, OK, tôi lại đưa cô ra đây, tiễn cô nhảy xuống hầm hoi... Nào, đi...

Anh nói và nắm lấy bàn tay gầy gò của cô ta, lôi đi một cách dứt khoát. Cô ta thất thểu bước theo anh, vẫn không thôi khóc.

Khánh Nam dừng xe trước một quán cafe vắng ven hồ Tây và mở cửa cho cô ta xuống. Gọi hai cốc capuchino xong, anh lấy khăn giấy để trên bàn đưa cho cô ta, giục:

- Mau lau nước mắt của cô đi không người ta lại tưởng tôi bắt nạt cô đấy. Làm gì mà lấm nước mắt thế? Bao nhiêu thịt và năng lượng trong cơ thể cô chuyển thành nước mắt hết rồi à?

Lấy khăn giấy lau khô nước mắt xong, cô ta lại ngồi im. Anh đẩy cafe về phía cô ta nói:

- Này, uống đi, khóc khan cả cổ rồi sức đâu mà nói nữa. Uống đi rồi kể cho nó ngọt giọng.

- Có lẽ anh nói đúng, tôi không nên chết, làm điều đó thật ngớ ngẩn.- Cô ta bình tĩnh nói.

- Chuyện...- Anh chất lưỡi- Cô nhận ra chân lý này hơi muộn đó. Lúc đó tôi mà không can cô thì giờ này cô ngồi đó mà luyến tiếc với hà bá.

- Nhưng tại sao anh lại tốt với tôi thế?

- A, chả hiểu, có lẽ cô lập dị quá nên tôi mới bị cô làm cho chú ý.- Anh nhún vai cười làm cô ta cười theo.

“Con nhỏ này mà không thể thâm thế này chắc cũng xinh đáo để đấy chứ.” Anh thầm nhận xét.

- Tôi nghĩ tôi chưa đủ tự tin để kể với ai chuyện của tôi. Mặc dù anh vừa cứu tôi nhưng cũng không thể là ngoại lệ. Bây giờ tôi không muốn tin một ai nữa, nhất là con trai.

- Này cô định vợ đùa cả năm đấy à? Tôi mà giống cái thằng Đông Gioăng đó hả?- Anh bật lại.

“Ôi lạy chúa! Tại sao con có thể nói câu đó trơn tru như vậy nhỉ?” Anh thầm nghĩ. Khi còn ở bên Hà Lan, chính anh được coi là một gã Đông Gioăng chính hiệu, vậy mà bây giờ anh dám dùng cái biệt hiệu đó để đi đả kích một kẻ khác.

- Tôi không có ý đó.- Cô ta bối rối giải thích- Nhưng đó là tâm lý thôi, con chim sợ cành cây cong mà...

Anh cố nghĩ đến một chủ đề nào đó để cốt làm cô ta quên chuyện này đi:

- Cô học cùng trường với tôi à?

- Phải, tôi mới học năm thứ nhất thôi. Còn anh?

- Năm thứ nhất như cô ấy.- Khánh Nam nhún vai- Tôi mới từ Hà Lan về nên phải bắt đầu lại chương trình đại học ở đây. Nếu không phải tại tôi lêu lổng quá thì ba mẹ tôi đã chấp nhận cho tôi sang Harvard học rồi.

- Ôi, anh học giỏi vậy à?- Cô ta kêu lên thán phục.

- Nhắc thêm bực mình.- Anh gạt phắt đi.- Mà đến giờ tôi phải về rồi, cô ở đâu để tôi đưa cô về?

- Tôi ở trong kí túc của trường.

- Vậy lên xe đi, tôi sẽ đưa cô về đó. Cũng tiện đường thôi mà...

“Sao hôm nay mình...tử tế thế nhỉ?” Anh nghĩ khi mở cửa cho cô ta.

Về đến nhà rồi, anh mới chợt nhớ ra và lấm bầm:

- Quên mất, không biết xấu gái tên gì nhỉ? Nhất định mai đi học phải hỏi mới được.

3. Chương 3

Phượng Vũ và Minh Sang.

Có một điều là ngoài lớp của cô ta ra thì Khánh Nam chẳng biết gì hơn cả, tên không, số điện thoại không. Cả buổi học anh ngồi vò đầu bứt tai, làm sao tìm ra cô ta mà hỏi thăm tình hình cô ta được nhỉ? Thấy anh đứng thập thò ngoài cửa lớp, lũ con gái lớp cô ta xì xầm rồi nhìn anh cười cợt.

“Khỉ thật...”- Anh bực bội nghĩ- “Cái lớp gì mà toàn con gái, lại đông như động nhện thế này biết tìm cô ta ở chỗ quái nào chứ?”

- Anh Nam...- Một giọng lạnh lút vang lên, một cô nàng xinh như mộng đi ra.

Trông cô ta quen quen, mà cô ta lại chào anh thế này, hình như đã từng ăn cơm cùng cô ta trong canteen thì phải?

- Chào em...

- Anh tìm em à?

- À, anh tìm con gấu trúc...

- Con gấu trúc á?- Cô nàng đưa tay che miệng khúc khích cười.

- À không, một con nhỏ mắt thâm như gấu trúc ấy... Nó cao thế này này, gầy gầy, tóc dài thế này...

Anh làm một loạt những động tác miêu tả. Cô nàng mà anh đã quên mất tên ngay sau cái bữa ăn trưa hôm đó trở mắt nhìn anh, miệng há hốc.

- Sao giống người hành tinh quá vậy anh?

Anh không làm sao cười nổi trước cái vẻ khôi hài rởm đời của con nhỏ này. Tại sao anh còn đứng đây mà mất thời gian lôi thôi với nói chứ nhỉ?

- Ồ, thế có ai giống thế không?

- Em không rõ, từ đầu năm đến giờ em có đi học mấy đâu, từ dạo anh học ở đây em mới chăm chỉ đến lớp đấy. Hôm nào nhất định phải cho em cơ hội mời anh đi uống nước để cảm ơn anh đã cho em động lực đến lớp đấy nhé!

- Thế thôi vào lớp đi, anh đi đây.

Khánh Nam quay đi, vẫy tay lại đầy kiểu cách, nhưng miệng thì cầu nhàu:

- Tại sao lại phải vì cái con gấu trúc ấy mà biến thành thằng đàn trước mặt người khác cơ chứ? Đồ xấu gái chết tiệt, đối với người có ơn cứu cô mà một cái tên cô cũng không để lại. Cô đang chết ở cái xó nào rồi, ra đây cho tôi...?

Anh giờ chân đá cái chai nước lăn lóc dưới chân, miệng chửi thề một câu:

- Mẹ kiếp... thằng vô văn hóa nào uống nước rồi không biết quăng vào sọt rác thế này?

- Ái...ối...- Tiếng con gái phía sau lùm cây.

“Quái lạ, đây là vườn trường mà, sao lại có con bé dở hơi nào ra đây đào giun thế?”

- Cái gì thế? Thằng nào dám...?- Giọng con trai bực tức vang lên, sau đó kẻ vừa nói đứng phắt dậy.

Đứa con gái cũng đứng dậy theo, lúng túng nhìn anh.

“Hơ...” Khánh Nam ngẩn ra nhìn kẻ đang dứ chai nước về phía mình. “Con gấu trúc này cũng thiêng nhỉ? Thế này cô ta mà chết mình đem cô ta về thờ quá!”

- Xin lỗi...- Anh gãi đầu cười- Thành thật xin lỗi... Hai người cứ...tiếp tục đi nhé!

Cả hai đồ bưng mặt vì vừa bị bắt quả tang làm chuyện lén lút. Nhưng Khánh Nam lại coi như không có gì, gì chứ mấy trò này anh chơi với bọn con gái từ hồi còn đi mẫu giáo.

Nói người ta cứ tự nhiên tiếp tục mà anh cứ chôn chân tại chỗ, không thèm tránh đi. Anh khẽ mỉm cười thích thú khi nhìn thấy vẻ mặt tức tối của gã Đông Gioăng, kẻ đã đá con gấu trúc ngu ngốc, đá tiếp bà chị bạn tội nghiệp của hai chị họ anh, và giờ lại cặp kè với một em tươi mới nữa. Thằng cha này còn có nghề hơn cả anh nữa.

- À... tôi định hỏi anh cái này... Cái cô nàng hôm trước mà đến phá đám bữa tiệc sinh nhật ấy...
- Nó không liên quan đến tao.- Hấn vội gạt đi vì sợ anh lật tẩy hấn trước cô bồ mới này.
- À, tất nhiên, tôi biết, cũng chỉ là tại cái con nhỏ ấy ngu ngốc thôi mà... Nhưng mà cô ta tên là gì ấy nhỉ?
- Phượng Vũ...

“Phượng Vũ”- Một cái tên nghe thật lạ, anh thầm nghĩ.

- Hê hê, cảm ơn anh nhé! Chúc một bữa trưa ngon miệng.- Anh nháy mắt rồi vội bước quay lại lớp của con gấu trúc.
- Đã trưa lắm đâu mà chúc ngon miệng chứ?- Giọng đứa con gái thắc mắc.
- Quên nó đi. Mình đi kiếm chỗ nào khác vậy.- Hấn gạt đi.

Tiếp Khánh Nam tại lớp của Phượng Vũ vẫn là con nhỏ anh mới gặp cách đó không lâu.

- Có ai tên Phượng Vũ ở trong lớp không em?- Anh hỏi ngay chẳng đợi cô ta mở lời tán tỉnh lung tung nữa.
- A, con nhỏ kì cục đó hả? Bữa nay nó nghỉ sớm, kêu mệt nên xin thầy về từ tiết hai rồi. Anh tìm nó có chuyện gì thế?
- Không có gì.- Anh lắc đầu- Có chuyện muốn hỏi thôi. Thôi học đi nhé!

Anh chạy biến đi thật nhanh. Trưa nay bà nội muốn anh về ăn cơm vì bảo có người muốn giới thiệu cho anh nhưng anh đã kêu phải học cả ngày nên không muốn về. Gì chứ anh ghét nhất là bọn con gái ông ọ kiêu tiểu thư của đám nhà giàu. Nháo nhót không chịu nổi, giá chi chúng bằng được một phần trăm nào của em gái anh thì anh còn ghĩa qua tí chút. Lúc nào cũng “Anh ơi em sợ...” nghe nổi hết da gà, mà cũng mất luôn cái hứng đụng vào người bọn nó nữa.

Khánh Nam lang thang xuống canteen kiếm cái gì bỏ bụng thật nhanh trước khi cái bọn con gái kéo nhau xuống làm hỏng bữa trưa của anh. Anh thích mấy món ở trường hơn là mấy món sơn hào hải vị ở nhà bà nội. Khi anh còn ở Hà Lan, mẹ anh cũng thường nấu những món ăn giản dị như thế này nên ba anh thích về nhà ăn cơm cùng ba mẹ con lắm. Mẹ nói đó cũng là một trong những cách níu chân ba về với gia đình. Thế nên nhiều năm nay ba mẹ sống với nhau rất hạnh phúc. Dù ba là một ông chủ của một tập đoàn xe hơi lớn, tiếp xúc với rất nhiều người, nhưng ba vẫn chỉ yêu mình mẹ.

Đột nhiên, anh chạnh lòng nhớ tới mẹ và gia đình. Không biết nếu đi học ở Harvard thì anh có thể ngồi nhớ đến mẹ anh như lúc này không? Tính anh vốn ham vui, nên rất có thể anh sẽ bị cuốn vào lối sống kiêu Mỹ, và anh sẽ quên mẹ, quên gia đình.

- Mẹ yêu ơi...- Anh gọi khi nghe giọng bà bên kia đầu dây.
- Sao thế con? Ở đó thế nào? Có quen không?
- Ổn hết mẹ yêu à. Chỉ là không có ba mẹ với Cún ở đây nên con hơi buồn thôi. Con xin lỗi vì đã giận mẹ vô lý.
- Sao bữa nay Bin của mẹ giống ông cụ non thế? Giờ này chắc đang là trưa ở Việt Nam nhỉ? Con ăn gì chưa?
- Con đang ăn nè, canh mướp đắng mà mẹ hay nấu đó.
- Học hành chăm chỉ, nhớ vâng lời bà nội nhé con. Ngày nghỉ thì cố gắng về thăm ông bà ngoại và nhớ thường xuyên gọi điện ẹ Phượng, ba Giang, ông bà ngoại ở trong Lâm Đồng nữa nhé!
- Dạ con nhớ mà...

- Thôi ăn trưa đi con. Rảnh thì cứ gọi ẹ.

- Dạ, tạm biệt mẹ yêu.

Đặt điện thoại xuống bàn, anh lại tập trung vào bữa ăn vừa bị bỏ dở bởi cái cảm xúc yếu đuối chết tiệt của mình.

- Anh ơi, em có thể ngồi ở đây được chứ?

Khánh Nam ngẩng đầu nhìn người vừa cất tiếng đề nghị bằng cái giọng ngọt như mía lùi, lại một con búp bê xinh xắn trắng trẻo nữa, nếu thêm mái tóc vàng và đôi mắt xanh nữa thì sẽ giống một con búp bê tuyệt hảo.

Nhưng trước khi mở lời đáp lại lời đề nghị đó, anh đã trông thấy con gấu trúc mà anh tìm từ sáng đến giờ. Cô ta đang đứng ở quầy mua thức ăn, với hai cô bạn nữa. Hôm nay trông cô ta bớt thê thảm hơn rồi, cái áo màu vàng nhạt làm cô ta có vẻ tươi tắn và có sức sống hơn. Anh cất tiếng gọi làm nửa cái canteen phải quay ra nhìn:

- Ê này, xấu gái, ê...

Con gấu trúc không nghĩ là anh đang gọi mình, nhưng cũng quay lại nhìn vì tiếng của anh khá to. Thấy anh chàng hôm qua đang vẩy tay ra hiệu ình, cô trở mắt nhìn.

Khánh Nam thấy con gấu trúc chào hai cô bạn rồi rẽ sang phía anh. Anh mỉm cười nói với con búp bê này giờ vẫn đứng tên tò trước mắt.

- Em qua bàn khác giúp anh được không? Anh có công chuyện muốn nói với bạn nữ kia.

Cô nàng đỏ ửng cả mặt vì bị đối xử như thế, bèn quay ngoắt đi, không thềm nói thêm một câu gì.

Đặt khay thức ăn xuống bàn, Phượng Vũ hỏi:

- Ủa, cô ấy là bạn anh à? Sao không cho ngồi chung đi, còn nhiều chỗ mà.

- Không, một cô bé đến xin chết.

- Hử...?

Anh suýt bật cười vì cái vẻ ngây ngô của cô ta.

- Cô bé ấy ngoan lắm. Đến chỗ tôi kêu muốn chết, tôi bảo: em chưa chết được đâu, thế là cô bé ấy ngoan ngoãn nghe lời luôn. Chứ có như cô đâu xấu gái, được người ta cứu lại còn quay ra chửi làm tôi tức muốn ói máu.

- Tôi cấm anh nói lại chuyện đó thêm một lần nào nữa.- Con gấu trúc trừng mắt với anh.

- Ngày xưa í, muốn bịt miệng quan tham người ta hay đút tiền vào miệng. Miệng ngậm tiền rồi làm sao mà há ra được nữa.

- Ý anh là muốn tống tiền tôi hả?- Cô ta liếc xéo, không biết có bao nhiêu cặp mắt đang nhìn mình ghen tức

- Hey, tôi mà thiếu tiền đến nỗi phải đi tống tiền một con bé còm nhom thiếu ăn như cô sao?

- Đó là đạo này tôi đang ồm chứ bộ...- Cô ta cự lại.

- Cô thì ồm cái gì? Ồm tình à? Tự dưng dọa thân xác rồi quay ra nguy biện này nọ.- Anh bĩu môi.

- Đừng có chọc gậy bánh xe nhé!

- Không dám. Mà cô cho tôi số điện thoại đi.

- Không có.- Cô ta đáp cộc lốc.

- Thật không đó?

- Có nhưng hôm trước ực quá tôi ném vỡ rồi. Chưa kịp mua cái mới. Đợi cuối tuần về nhà xin tiền bố mẹ đã rồi tính sau.

Anh lắc đầu ngán ngẩm rồi rút từ trong túi ra một cây bút và một mảnh giấy nhớ, ghi số điện thoại của mình vào rồi đập bộp lên ví của cô ta.

- Này, số của tôi đây, cất cho kĩ vào. Tôi mà bị con gái gọi điện hay nhá máy quấy rầy là cô ồm đòn với tôi.

Con gấu trúc bĩu môi nhìn tờ giấy, rồi nhìn anh:

- Anh tên là Nam hả?

- Ghi rõ ràng thế mà còn hỏi à?- Anh vặc lại.

- Tại thấy cái tên thì hiền mà sao anh thì cứ như đàn bà ấy, nói dai như đỉ a ...

- Cái gì?- Anh quắc mắt- Cô dám nói tôi là cái gì? Xin lỗi, cô mới phải là người nên xem lại mình ấy, cái tên đã thiếu mỹ miều nữ tính rồi, người còn giống đàn ông hơn. À mà cũng chẳng giống đàn ông. Làm gì có cái thứ đàn ông nào động thất tình cái là muốn...

Nhưng anh không thể thốt ra được mấy từ sau vì con gấu trúc đã nhanh tay dút vào miệng anh chiếc đùi gà rán làm anh ú ớ mất một lúc. Hàng chục con mắt hiếu kì nhìn hai người đôi co, có cả đám con gái ở đây mơ ước được ngồi thế vào chỗ cô mà làm những trò ngu ngốc như thế dù chỉ một lần cũng đáng.

- Này...- Anh nhả chiếc đùi gà ra, quát tướng lên- Cô tính ám sát tôi đấy à? Tôi đúng là làm ơn mắc oán mà...

- Xin lỗi... Ai kêu anh dám lớn giọng nhắc lại chuyện đó làm chi.

- Bộ tôi có hứa là tôi không nói ra hả?

- Tôi năn nỉ anh mà, anh đừng nói chuyện đó ra nữa nhé! Anh cần gì cứ nói ra.

- Nói ra để tôi mang tiếng ức hiếp con gái à? Hồng hết hình tượng. Thôi được, tại vì cô khẩn khoản nên tôi sẽ chỉ bắt cô làm một việc thôi.

- Việc gì?- Cô ta hí hửng hỏi.

- Tạm thời tôi chưa nghĩ ra.- Anh thần nhiên đứng dậy- Chừng nào nghĩ ra tôi sẽ gọi cho cô, nên nhanh chóng mà sắm cái điện thoại mới đi nhé kẻo lúc tôi cần không gọi được cô tôi sẽ đi loan tin đấy.

Anh cười thích thú và đi ra bãi đậu xe. Ít ra thì anh cũng có một chút niềm vui sau những ngày buồn chán đầu tiên ở Việt Nam.

Chỉ vì mãi nghĩ đến niềm thích thú đó mà anh quên mất tiêu những vị khách ở nhà, cứ thế mò về, giữa lúc họ đang ngồi uống trà ở phòng khách. Đó là một người đàn ông Nhật, một phụ nữ rất đẹp, ngồi cạnh người phụ nữ đó là một con bé mặc bộ đồ trông khá hầm hố, mặt thì như con nít.

Thấy anh đứng sững nơi ngưỡng cửa, bà nội vội vẫy tay gọi anh:

- Bà tưởng cháu phải ở lại trường để học?

- Dạ cháu vừa mới biết là được nghỉ thôi ạ.

Người phụ nữ này giờ vẫn chăm chú nhìn anh, bây giờ mỉm cười lên tiếng:

- Cậu quý tử của tập đoàn Lotus đây ạ? Giống anh Long hồi trẻ quá bác nhỉ?

- Cô biết ba cháu ạ?- Anh dừng lại, ngạc nhiên nhìn những vị khách, hỏi.

- Cô với ba mẹ cháu là chỗ quen biết lâu năm mà. Tên cô là Vân. Nhiều năm nay cô sống bên Nhật, còn ba mẹ cháu lại sang Hà Lan nên bắt tin nhau nhiều năm nay.

- Thế ạ?

- Đây là chồng cô, đại diện đại sứ quán Nhật ở Việt Nam. Còn đây là Chiyoko, con gái cô. Tên Việt của em ấy là Minh Sang.

Khánh Nam liếc nhìn con bé kì cục này giờ vẫn ngồi sát cạnh mẹ, không nói năng gì. Nó giống mẹ nó, đẹp như một công chúa trong các truyện cổ tích phương Đông. Đôi mắt nó to, tròn, đen láy, cái môi nhỏ chúm chím và đỏ hồng. Lớn hơn chút nữa chắc nó sẽ là một mỹ nhân như mẹ nó quá.

- Sắp tới cô chú ấy phải quay về Nhật vài tháng...- Bà nội anh nói tiếp- Nhưng việc học của Minh Sang bên này thì không thể dừng lại được. Hết năm nay là con bé tốt nghiệp cấp 3 rồi nên cô chú ấy định gửi con bé ở đây với chúng ta một thời gian. Ý cháu thế nào?

- Bà cứ quyết định thôi ạ. Cháu xin phép, cháu lên phòng chút, lúc này mẹ gọi điện cho cháu mà điện thoại hết pin. Cháu lên gọi lại xem mẹ cháu có dặn gì không?

- Ủ...- Bà anh gật đầu.

Khánh Nam chào ba người khách và chạy biến lên phòng. Anh thà nằm trong phòng chat online với mấy đứa bạn bên Hà Lan còn vui hơn.

4. Chương 4

Phượng Hoàng khóc.

5h chiều, Khánh Nam lò dò đi xuống nhà để đi đánh tennis. Bước ra đến bậc thềm, anh ngạc nhiên thấy Minh Sang đang ngồi bó gối ủ rũ trên chiếc xích đu cạnh bể bơi, trông cô nhóc có vẻ không vui. Anh tiến lại, gọi:

- Sao mới có chút thế mà đã nhớ ba mẹ rồi à?

Cô nhóc ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt buồn làm anh cũng cảm thấy chơi vơi theo.

- Anh có sống cùng bố mẹ anh không?

- Bây giờ thì không.- Anh ngồi xuống nhún vai- Từ nhỏ đến giờ, đây là lần đầu tiên anh xa ba mẹ anh. Anh thích qua Mỹ học, mà cuối cùng mẹ anh lại đẩy anh về đây.

- Vì sao?- Cô bé ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt ngây thơ đáng yêu lạ.

- Vì mẹ yêu anh. Mẹ biết cái gì là tốt nhất cho anh.

- Em chưa khi nào sống xa mẹ em một ngày. Cứ như bị bỏ rơi vậy.

- Em chỉ sống một mình có mấy tháng thôi mà.- Anh cười- Coi như là thời gian để em học cách sống tự lập đi. Nhóc Cún em gái anh bằng tuổi em mà nó chẳng giống em đâu. Vui lên đi nào... Thôi anh đi tập bóng chút đây.

- Dạ, em chào anh.

Cô bé nhìn theo anh, ánh mắt cô, có gì đó vui hơn một chút.

Không có mẹ, không có bố ở bên, nhưng có lẽ cô sẽ không cô đơn.

*

Khánh Nam vừa lái xe vừa nghĩ đến cô nhóc làm khách của nhà mình đến hôm nay đã được 4 ngày rồi. Sau cuộc nói chuyện đó, anh không còn thấy cô bé ngồi ủ rũ nữa. Nó hay cười hơn và thường giúp mấy chị giúp việc nấu cơm, chẳng giống những cô tiểu thư khác. Có lẽ vì thế mà anh chẳng có lý do gì để ghét con bé cả.

Điện thoại đổ chuông làm anh giật bản mình. Một số điện thoại cố định lạ. Anh tắt xe vào lề đường và nghe máy:

- A lô, có phải số máy của anh Nam không?- Giọng một phụ nữ chứ không giống giọng của mấy cô gái hay cố tìm cách gọi điện cho anh.

- Vâng, phải ạ.

- Bạn gái anh đang nằm trong bệnh viện, anh hãy đến đây đi.

Nam cau mày không hiểu.

- Xin lỗi, chị nói ai cơ ạ.

- Bạn gái anh chứ ai.- Chị ta giận dữ quát lên khiến anh phải kê máy ra xa- Hay anh nói là anh không biết chị Lâm Phượng Vũ đây hả? Bọn đàn ông các anh chẳng ai ra hồn cả, ăn ốc rồi không thềm đồ vỏ phải không? Anh đến đây ngay cho tôi.

“Xấu gái sao?” Anh thầm nghĩ.

Anh hỏi tên bệnh viện và lái xe thẳng đến đó.

“Cô ta lại làm chuyện điên khùng gì nữa đây mà còn kéo cả mình vào cuộc nữa chứ?”- Anh bực bội nguyên rủa.

Vừa xưng tên với bác sĩ trực, một chị phụ nữ chừng 35 tuổi, anh đã bị mắng một trận tối tăm mặt mũi, toàn những điều liên quan đến giáo dục giới tính. Đợi chị ta nói xong, anh mới nhả nhận hỏi:

- Xin lỗi, nhưng con gấu trúc, à không, Phượng Vũ bị làm sao ạ?

- Còn sao trắng gì...- Chị ta tiếp tục quát- Cố tình tông vào đầu xe tải tự tử chứ sao? May mà ông lái xe ông ta tỉnh đây không thì chết cả mẹ lẫn con rồi.

- Cái gì mà cả mẹ lẫn con cơ ạ?- Anh ngẩn ra.

- Này, anh cố tình không biết bạn gái anh có thai à? 30 tuần rồi đấy. Va đập mạnh quá nên sẩy rồi, còn may là cứu được mẹ đấy.

- Có...thai ạ?- Anh trở mắt.

Đến tận bây giờ anh mới hiểu hết vấn đề của con gấu trúc ngu ngốc. Thì ra cái thằng khốn nạn kia làm cô ta có thai rồi bỏ của chạy lấy người. Nói sao cô ta phản ứng dữ dội như vậy.

- Anh còn hỏi được câu đó à? Tôi thật không hiểu bọn trẻ các anh bây giờ sống thế nào. Một ngày tôi tiếp đến mấy chục ca, toàn bọn ranh con 17, 18 tuổi, có đứa mới 16 tuổi đến nạo phá thai. Học chưa thông mà đã làm liều...

- O, này chị...- Anh ngắt lời bà cô ngoa ngoắt này- Thứ nhất, tôi không phải là tác giả của cái thai đó. Thứ hai, tôi mới về Việt Nam được một tháng, còn cái thai kia đã hai tháng rưỡi rồi. Thứ ba, tôi và con gấu trúc ngu ngốc kia mới gặp nhau có vài lần thôi, và lần nào cũng cãi nhau tóe khói chứ mần ăn gì mà ra một cái thai được.

- O, thế cậu không phải bạn trai con bé à?- Chị ta ngẩn ra, rồi cười trừ- Xin lỗi cậu nhé, tôi hay bị bức xúc thế lắm. Phải làm trong nghề này mới thấy hết được những cảnh đau lòng. Nhìn cậu đẹp trai sáng sủa thế này đủ biết cậu là con nhà được giáo dục tử tế rồi. Tại trong ví của con bé có mỗi cái chứng minh thư với một tờ giấy ghi số điện thoại của cậu nên tôi cứ tưởng...

- Thôi không đứng đây dài dòng nữa, chị dẫn tôi đi làm cái thủ tục nhập viện cho cô ta đi đã. Mà cô ta giờ sao rồi?

- Bị shock, có lẽ lâu nay tâm thần cô bé luôn bất ổn và ở trạng thái kích động. Tiêm thuốc an thần rồi, yên tâm. Nhưng mà, tôi e vụ sẩy này có thể làm cô bé mất khả năng sinh sản đấy.

Khánh Nam hơi sững lại khi nghe câu đó.

Tự nhiên anh cảm thấy thương cho Phượng Vũ.

Thương cho cả những cô gái bị anh bỏ rơi trước đây.

Và anh ghét bản thân anh quá!

Lâm Phụng Vũ, con gấu trúc ngu ngốc. Nhìn cô ta nằm giữa một đồng dây rợ lằng nhằng, mặt mũi tái nhợt không chút sức sống, anh cảm thấy mình đang ở một thế giới khác, thế giới chỉ toàn giả dối, đau khổ, lọc lừa và nước mắt.

Cô ta không mang giấy tờ tùy thân gì, ngoài chiếc ví bên trong chỉ có một chiếc CMT, tờ giấy ghi số điện thoại của anh, và một số tiền nhỏ. Tại sao cô ta lại làm cái chuyện đại dột này, trong khi đã hứa với anh là sẽ không làm thế nữa rồi? Một cái thai có gì là khó giải quyết đâu, việc gì phải lấy tính mạng mình ra mà đánh đổi thế chứ.

- Sau khi tỉnh lại cô ta có thể về ngay được không ạ?- Anh hỏi người y tá đứng cạnh mình.

- Chắc phải nằm đến ngày mai.

“Mình có nên để cô ta thấy mình khi cô ta thức dậy không?”- anh tự nhủ. Cô ta không muốn cho ai biết về bí mật này, mà anh cũng chẳng biết gì hơn về gia đình hay bạn bè của cô ta cả. Anh thì không yên tâm để cô ta ở lại một mình ở đây, có lẽ cô ta sẽ cảm thấy rất cô đơn, và có khi lại còn nghĩ quẩn lần nữa.

8h tối, điện thoại của anh đổ chuông liên tục nhưng anh chẳng buồn nghe, lại là hai bà chị quậy phá rủ đi chơi nữa. Phụng Vũ vẫn chưa tỉnh. Anh ngồi trên ghế, nhìn hộp cháo đã nguội ngắt, hồi nào đến giờ một đại thiếu gia như anh có phải làm một việc ngớ ngẩn như thế này đâu. Ba mẹ anh mà biết giờ này anh đang ngồi trong một phòng bệnh nhỏ hẹp, cũ kĩ để trông chừng một người chẳng quen thân lắm thì chắc hai người sẽ sững sốt mà bay ngay về Việt Nam mất.

- Tại sao anh lại ở đây?- Phụng Vũ đã thức từ bao giờ và hỏi anh bằng giọng yếu ớt, khác xa với thái độ hung hăng, nhiều khi là bất mãn của cô ta hằng ngày.

- Chắc do kiếp trước tôi nợ cô đấy nên giờ phải ráng mà trả thôi.

Phụng Vũ đưa tay đặt lên bụng, mặt có vẻ thất thần:

- Nó...

- Cô đã không muốn giữ cái thai như thế, cô có thể phá bỏ nó đi mà. Tại sao cô lại phải chọn cái chết chứ?

- Nếu tôi bỏ nó đi, tôi sẽ là kẻ sát nhân.- Phụng Vũ nói, những giọt nước mắt long lanh trên mặt.- Mà lại là giết chính con mình nữa. Tôi chưa bao giờ có ý định muốn bỏ nó cả. Nó vô tội, chỉ có tôi mới là có tội.

- Vậy tại sao còn cố tình đâm vào đầu ô tô?- Anh giận dữ.

- Không phải, lúc đó tôi đang sang đường thì bị choáng ngất. Đạo gần đây tôi ăn uống kém lắm.

- Dù sao thì cái thai cũng sẩy rồi. Bây giờ cô có thể làm lại cuộc đời của cô, chẳng cần buồn lo về nó nữa.

- Nói không nghĩ về nó nữa chắc tôi không làm được... Dù sao cũng cảm ơn anh đã ở đây với tôi. Anh cứ về đi.

- Cô định ở đây một mình sao?

- Không sao mà. Tôi có thể gọi cho bạn thân của tôi đến nên anh cứ về đi.

- Cô đọc số bạn cô đi để tôi gọi, chừng nào cô ta đến thì tôi sẽ về.

Phụng Vũ đọc cho anh một số di động. Anh bấm số rồi đưa máy để cô ta tự nói chuyện.

Trước khi ra về, anh chỉ vào hộp cháo nói:

- Tôi có mua cháo cho cô đấy. Nó nguội rồi nhưng cũng cứ nên ăn một chút. Lúc nào cô khỏe tôi sẽ tới trường thăm cô, tôi về đây.

Khánh Nam, giữa cái lúc tâm trạng buồn bực không biết làm sao để giải tỏa, anh lái xe thẳng đến Jimmy café, nơi mà ông chú Trung vẫn thường lui tới nhất trong chuỗi những nhà hàng của Lotus.

- Sao thế anh bạn trẻ?- Chú vỗ vai anh khi anh ngồi ủ rũ trên ghế.

- Cháu muốn nói chuyện với chú được không ạ?- Anh đề nghị.

- Ô, tất nhiên rồi. Sao thế, có tâm sự gì à?
- Có phải chú rất thân với ba cháu không?
- Chú không thân với ba cháu giống kiểu của chú Tùng và chú Khánh, chú với ba cháu giống hai cộng sự trong làm ăn thì đúng hơn.
- Nhưng ba cháu rất coi trọng chú. Ba cháu nói một nửa Lotus hiện nay là nhờ tay chú mà có.
- Ngày đầu tiên ba cháu đến tìm chú, khi đó chú là quản lý một khách sạn 4 sao có tiếng trong thành phố này và chú chỉ mới có 25 tuổi. Ba cháu đến gặp chú, nói với chú rằng: “Cậu chính là người tôi đang đi tìm. Cậu có muốn theo tôi không?” Lúc đó ba cháu muốn chú về làm quản lý cho cái quán café nhỏ bé này, một trong những nơi xuất phát đầu tiên của ba cháu và cũng là điểm đầu tình yêu của ba và mẹ cháu nữa. Chú biết ba cháu khi đó chỉ mê đua xe mà thôi chứ không hề có ý định làm ăn nghiêm túc, nhưng chú vẫn quyết đi theo ba cháu, vì chú nhìn thấy tương lai những năm về sau của anh ấy. Chú biết chắc chắn ba cháu sẽ làm mưa làm gió trên thương trường trong một ngày không xa.
- Nhưng cháu nghe nói hồi trẻ ba cháu là một dân anh chị phải không ạ?
- Nói thế thì nghiêm trọng quá!- Chú Trung vỗ vai anh- Khi đó tuổi trẻ mà, chỉ là ba cháu có những người bạn quá “nổi tiếng” trong giang hồ nên mới thế.
- Ba cháu rất ghét những gì chướng tai gai mắt phải không ạ?
- Có thể nói như thế.
- Vậy nếu thấy một kẻ bỏ rơi người bạn gái đang mang thai của mình để chạy theo một kẻ khác thì ba cháu sẽ làm gì ạ?
- Khánh Nam, cháu hỏi vậy là sao? Cháu đã gây ra chuyện gì à?- Chú Trung sững sờ nhìn anh.
- Tất nhiên là không ạ!- Anh xua tay- Cháu vốn là một thằng chẳng ra gì, nhưng về đây rồi, cháu còn thấy nhiều kẻ tồi tệ hơn cả cháu. Những gì mẹ cháu nói về nơi này thật khác xa những gì cháu đang thấy.
- Những gì mẹ cháu nói là đúng, nhưng là của hai mươi năm về trước rồi. Bây giờ mọi chuyện khác lắm, mẹ cháu đã xa nơi này lâu như thế nên không cảm nhận được sự khác biệt đó thôi.- Ông vỗ vai anh gật gù về cảm thông.
- Mẹ cháu luôn phê bình cháu suốt ngày đàn đúm với lũ bạn xấu, nhưng ít nhất chúng cháu cũng biết vứt rác vào thùng rác công cộng, cũng biết chịu trách nhiệm với những gì chúng cháu gây ra.
- Nói chú nghe cháu đã thấy chuyện gì vậy?- Chú Trung nghiêm túc hỏi lại anh.
- Cháu thừa nhận cháu đã có rất nhiều bạn gái, quan hệ với họ nhiều lần, nhưng chúng cháu ý thức được cái mình đang làm và sẵn sàng chịu trách nhiệm với bản thân. Cháu cũng đủ am hiểu để đảm bảo cho cả hai sự an toàn. Còn về đây, cháu không hề thấy thế. Quá bừa bãi.
- Đừng gay gắt quá như thế con trai à? Đó chỉ là một bộ phận nhỏ hiện nay thôi.
- Nhưng sao cháu thấy nhiều lắm. Kiến thức về sức khỏe sinh sản quá tồi, lại còn không hề được dạy bảo cách phải chịu trách nhiệm trước hành động của mình. Khi yêu thì dễ ngon dễ ngọt người ta, nhưng lỡ để lại hậu quả thì phải tay chạy mất. Những hạng người như thế cần phải xử lý thế nào đây? Con gái thì chỉ chăm chăm nghĩ đến giải thoát bằng cái chết. Họ tiêu cực quá! Cháu muốn làm gì đó, nên cháu mới hỏi chú nếu là ba thì ba sẽ làm gì?
- Không thể làm gì cả con trai ạ.- Ông thở dài- Không có luật nào quy định những việc đó cả, cái quy ước nó chính là đạo đức và sự tự nhận thức. Chú cũng có con, chú thấy chúng tiếp thu tri thức nhanh lắm, chẳng thua giới trẻ trên thế giới. Nhưng chỉ có một điều, chúng ta cứ mãi tiếp thu nửa vời.
- Có lẽ cháu sẽ xin mẹ sang Harvard học.
- Nếu được thì chú ủng hộ. Nhưng chú không nghĩ là mẹ cháu sẽ mềm lòng đâu. Mẹ cháu cũng có cái đúng chứ, cho cháu về đây để cháu nhìn thấy cái sai lầm mà tránh nó ra, sống cho tốt hơn. Thôi, tươi tỉnh lên

nào, bây giờ cháu cứ như một lão 70 khó tính ấy. Phải nhìn cuộc sống thoáng ra con trai ạ! Đừng bao giờ nghĩ tiêu cực mà hãy nghĩ tích cực lên.

- Dạ... Cháu hiểu ạ!

5. Chương 5

Thay đổi

Khánh Nam ngồi thất thần trước tập hồ sơ bệnh án của Phượng Vũ mãi, băn khoăn không biết có nên đưa lại cho cô ta hay không? Cô ta không nên biết đến sự thật ghi trong này thì hơn, nếu không con gấu trúc đó lại chui ngay vào cái kén đau khổ của mình. Cô ta đang tìm cách quay lại với sự vui vẻ, anh càng không nên phá vỡ sự cân bằng đang chậm chậm quay trở lại ấy.

Đứa bé và vụ tai nạn sẽ là bí mật của anh và cô ta, nhưng còn việc cô ta không sinh được con trong tương lai, đó sẽ là bí mật của riêng mình anh. Phượng Vũ sẽ quên được mối tình đau khổ này, và cô ta sẽ có khởi đầu mới với một người đàn ông tốt hơn.

Có tiếng gõ cửa, Khánh Nam tiện tay liệng luôn tập hồ sơ vào giỏ rác rồi quay ra:

- Vào đi.

Minh Sang bước vào phòng, trên tay là bát chè sen còn nóng. Cô bé tươi cười đặt xuống bàn nói:

- Anh ăn đi này. Em vừa nấu xong đấy. Bà bảo em mang cho anh một bát.

- Cám ơn nhóc.- Anh cười và xoay ghế lại nhìn cô bé.

Minh Sang ngồi xuống giường. Cô bé đã tới ở đây được hai tháng rồi, và lúc này thì đã giống một thành viên thực thụ trong gia đình.

- Anh ăn đi...- Sang giục khi anh cứ nhìn cô mãi làm cô bé đỏ ửng cả mặt.

- À ừ, anh đợi nó nguội đã. Sao em biết anh thích ăn nhất chè sen?

- Bà nội nói thế.

- Hồi còn bé, anh nhớ anh ở trong Tây Nguyên, quanh nhà anh và nhà ông ngoại Phi Long có mấy cái hồ sen liền. Mẹ thường nấu chè sen cho anh ăn từ hồi đó. Qua Hà Lan rồi thói quen đó vẫn không bỏ. Mẹ nói thức ăn phương Tây quá nhiều chất béo sẽ không tốt cho sức khỏe lâu dài của bọn anh nên mẹ hay nấu mấy món ăn Việt Nam cho cả nhà.

Minh Sang nghe anh kể một cách chăm chú, đôi mắt to tròn của cô bé thỉnh thoảng lại liếc nhìn anh.

- Thích nhỉ? Mẹ em nói trong Tây Nguyên nhà anh có một biệt thự trồng toàn hoa rất đẹp, đúng thế không ạ?

- Ừ, nhà đó ba anh mua tặng mẹ anh nhân ngày cưới mà. Nhưng anh chẳng nhớ nó rõ lắm vì anh rời đó lâu rồi. Nghe thấy bảo giờ khu đó trồng hoa để cung cấp cho nhà máy sản xuất nước hoa của Lotus.

- Bao giờ có thời gian dẫn em về đó xem nhé!- Cô bé thích thú đề nghị.

- OK...nếu em thích.- Anh cười trước cái vẻ đáng yêu đó.- Thôi anh đi tắm cái rồi còn ra ngoài nữa.

- Tối nào anh cũng ra ngoài, anh đi đâu vậy mà chẳng bao giờ cho em đi theo.- Cô bé phụng phịu.

- Không được đâu nhóc. Mấy chỗ đó không dành cho học sinh cấp 3 trở xuống đâu. Ngoan ngoãn ở nhà với bà đi nhé!- Anh đứng dậy, xoa đầu con bé.

- A, cho em mượn máy tính của anh nhé! Máy của em virus đang mang đi bảo hành rồi.

- Mang về phòng em mà dùng.- Anh bước vào nhà tắm, nói vọng ra.

- Thôi, em ngồi ké chút xíu thôi mà.- Cô bé hí hửng ngồi vào ghế.

“Bao giờ thì bố mẹ cô ấy mới về nhỉ?” Khánh Nam suy nghĩ như thế trong lúc tắm “Mình sắp bị con bé làm cho đứng không vững nữa rồi.”

Khánh Nam qua nhà bác Phương đón hai bà chị họ rồi lái xe đến vũ trường M&R như đã hứa bữa trước. Anh không hay đến M&R, nhưng nghe nói đây là một địa điểm “bay” khá nổi tiếng của những kẻ thích cảm giác lạ. Trước đây khi ở Hà Lan, một lần thử theo lũ bạn đi “bay” một đêm và làm những trò điên rồ bệnh hoạn không sao kiểm soát được, anh đã bị ba mẹ nhốt trong phòng 5 ngày liền và tịch thu mất xe cũng như thẻ tín dụng hai tháng. Nếu hồi đó em gái của anh không phải nịnh nọt bố mẹ thay cho anh thì chắc anh còn bị tổng luôn vào trường giáo dục những thanh niên hư hỏng.

- Này, nhảy nhót gì thì cứ việc, nhưng nếu định thác loạn hết đêm ở đây thì báo trước để em về đấy nhé!- Anh nói với hai bà chị.

- Thôi đi cậu em hư đốn. Sao cậu cứ phải tỏ ra mình là con ngoan trò giỏi, gương mẫu thế nhỉ?- Mai Anh vỗ vào vai anh cười như điên- Cứ phóng túng một đêm ở đây thì có sao đâu. Bố mẹ chị đi công tác ở Mỹ rồi, hết tuần mới về cơ.

- Thôi cho tôi xin đi. Vui có chừng dừng đúng lúc cho tôi nhờ...- Anh nhắc lại câu của mẹ anh vẫn thường hay dạy.

- Ồi giời, bữa nay còn nói chữ nghĩa nữa cơ đấy. Bà chị này biết thừa điểm dừng cuối cùng của cậu lúc nào chả là ở khách sạn với một con bé nào đó.

- Thôi đi, nghĩ ai cũng xấu như hai bà chắc.- Anh gạt- Người ta không bừa bãi như hai bà đâu.

Ngồi xuống ghế chưa nóng chỗ thì đã có ngay một bà chị lân la đến làm quen. Có lẽ đã uống rượu nên mắt cô ta nhìn anh long lanh, khoe miệng hơi cười khêu gợi. Thân hình cô ta bốc lửa, y như bức tượng thần vệ nữ vậy. Chiếc váy đỏ bó sát người, ngắn cùn càng làm cô ta thêm hấp dẫn hơn.

- Này anh trai...- Cô ta đưa tay miết nhẹ lên tay anh, ánh mắt đã đưa- Kiểm chỗ nào mình tâm sự không? Ở đây nóng quá!

- Chào cô... tôi không đi được, còn trông chừng hai cô chủ của tôi đang nhảy ở ngoài kia. Nếu cô nóng tôi sẽ kêu người ta tăng nhiệt độ điều hòa nhé!

- Khỉ gió...- Cô ta đánh nhẹ lên ngực anh- Tôi là tôi kết anh rồi đấy. Anh nói hai cô tiểu thư của tập đoàn Lotus là cô chủ của anh à?

- Phải, tôi phải đợi để chờ họ về.

- Ai chứ họ thì còn lâu mới về. Yên tâm, hay mình ra xe của anh ngồi nói chuyện nhé!

“Dai như đũa”- Khánh Nam nghĩ và đang tìm cách đuổi cô ta đi mà không phải tỏ ra bất lịch sự nhất.

Nhưng đúng lúc ấy, anh nhìn thấy ngay một gương mặt xinh đẹp khác. Đôi má hồng, chiếc môi đỏ chót, mái tóc dài quấn màu đỏ, chiếc váy hồng xinh xắn, nhưng ánh mắt cô ta lại đang nhìn anh đầy giận dữ. Vờ như không thấy cô ta đang tiến lại, anh đưa tay vòng qua eo cô gái đang ngồi bên cạnh mình, ghé sát mặt cô ta, mỉm cười:

- Nếu cô đợi tôi thêm một chút nữa, tôi sẽ đưa cô đến chỗ nào đó mát mẻ.

- Thật chứ?

Anh không đáp lại mà quay ra nhìn người vừa đến. Con giận điên cuồng có lẽ đang muốn bùng nổ ra. Con ghen của đàn bà thật kinh khủng.

- Ủa...- Cô gái mặc váy đỏ ngẩng đầu nhìn con búp bê dễ thương đó, không cười nữa.

- Vũ Khánh Nam, anh đang làm cái gì đó?- Cô ta giận dữ hỏi.

- Ô, chào em...- Anh tỏ ra thần nhiên- Lâu rồi không gặp em nhỉ. Một tuần rồi đúng không?

- Anh nghĩ tôi là đồ chơi của anh à? Con nào đây? Anh chơi chán rồi đi tìm con khác hả? Tôi nói à biết, anh không bỏ tôi dễ như thế được đâu.

- Này em, nóng giận sẽ làm mặt có nếp nhăn đó. Ngồi đây uống cái gì át đi. Snowy nhé!

- Im đi... Giờ anh nói cho tôi một tiếng, anh tính sao chuyện này đây, liệu hồn quỳ xuống đây xin lỗi tôi một tiếng tôi còn cho anh có đường quay lại.

- Ai da, anh có phải thằng con trai đầu tiên của em đâu nhỉ?

Một vài người xung quanh tùm tùm cười vì cái câu nói bóc mẽ đó của anh. Thế thì khác nào anh đang chửi thẳng vào mặt cô ta rằng cô ta đã chẳng còn gì từ lâu rồi.

Anh tiếp:

- Em cứ coi anh như mấy thằng vừa ngu vừa dần vừa xấu trước đây của em ấy, em đá một phát là xong còn gì.

Lại thêm một câu nói xóc nữa làm cô ta lần này đỏ bừng hết cả mặt.

- Anh dám nói láo...

- Anh đâu có nói láo... Anh có nói là sẽ yêu em và chung thủy với em cả đời đâu. Chúng ta chẳng qua là lợi dụng lẫn nhau thôi mà. Xong thì nên bye bye để lần sau gặp lại cũng còn dễ nói chuyện chứ.

- Đồ Sở Khanh...- Cô ta định giơ tay tát anh, nhưng anh đã nhanh tay chụp lấy bàn tay đó. Anh kéo cô ta lại gần, nói đủ để mình cô ta có thể nghe thấy.

- Hay cô thích trần trụi hơn thì nghe nè, tôi không thích dùng hàng đã bóc tem đâu. Cút đi kiếm thằng khác khi tôi còn đang vui vẻ, nhé!

- Anh...- Con bé giận run lên- Anh cứ nhớ đấy, tôi sẽ làm cho anh phải hối hận.

Và con bé bỏ đi trước cái mỉm cười của anh.

Cô nàng này giờ ngồi cạnh anh không nói một tiếng nào. Nhưng rồi cô ta túm lấy tay anh nói:

- Này, mình đi thôi, để con bé ấy gọi người đến thì phiền lắm.

- Yên tâm, con nhỏ đó chẳng dám quay lại đâu.

- Anh không biết nó là ai hay sao mà dám đắc tội với nó?

- Là ai?

- Thiên kim của tập đoàn Vĩnh Lạc đấy.

- Tôi chả biết họ.

- Thảo nào anh dám dây dưa với họ. Nghe nói cô ta có một ông anh nuôi là chủ của một băng xã hội đen đấy.- Cô nàng thì thào.- Giờ này chắc cô ta đang gọi hần đến để xử lý anh.

- Cô sợ thì tránh đi. Quên là tôi còn hai bà tiểu thư kia chống lưng à?- Anh hất đầu về phía Vân Anh và Mai Anh. Vuốt mặt cũng phải nể mũi chứ, dù gì họ cũng là người của Lotus mà.

- Anh đúng là điên rồi...- Cô nàng lắc đầu ngán ngẩm và lĩnh ngay đi chỗ khác.

Đúng như cô nàng dự đoán, chỉ 15 phút sau, một bọn ngổ ngáo xách toàn gậy gộc và tuýp nước đi vào bên trong. Dẫn đầu chúng là ba người, con búp bê vừa bị anh đá, một thằng to con, mặc áo sát nách, người toàn hình xăm, và kẻ thứ ba, không làm anh ngạc nhiên mấy- Nguyễn Mạnh Trường. Đơn giản vì ngay từ đầu anh biết con búp bê mà anh đá chính là em gái cưng của hần, và anh muốn chơi xỏ lại hần cái vụ của Phượng Vũ.

- Anh Hai, anh Ba, chính là hần. Hần đã lợi dụng em rồi bây giờ còn dám không chịu trách nhiệm với em.- Con nhỏ khóc bù lu bù loa lên.

Cả sàn nhảy tập trung lại nhìn cảnh này, tiếng của tay quản lý không sao át nổi tiếng nhạc quá lớn.

- Mày... - Thằng anh du côn của cô ta chỉ thẳng vào mặt anh - Lại đây.
 - Tại sao? - Anh vẫn thản nhiên ngồi trên ghế, cười khinh khỉnh.
 - Quỳ xuống xin lỗi nó nếu không hôm nay là ngày tận số của mày đấy.
 - Chưa chắc đâu. - Anh vẫn nhìn thẳng vào chúng. Gì chứ riêng trò đánh đấm anh không ngán.
 - Tao bắt ngờ khi đó là mày đấy...- Tên Trường lên tiếng, mắt hắn vẫn long lên giận dữ, nhưng khác với thằng anh nuôi của hắn, có lẽ sự giận dữ của hắn xuất phát từ việc hắn hiểu vụ này là hệ quả do hắn gây ra.
 - Còn tao thì không... Cảm giác của mày thế nào khi thấy em mày bị phui tay như thế? Tao ước gì có thể để lại cho cô ta một cái gì đó giống mày, nhưng tao không làm thế được, vì chỉ có giống chó như mày mới làm thế.- Anh đặt cốc rượu cách xuống bàn.
 - Giết nó cho tao.- Thằng đại ca của đám du côn gầm lên, hắn quả nhiên là người nóng tính.- Đứa nào có ý định báo công an cứ nhìn nó mà làm gương. Chịu khó yên thân thì sẽ chẳng việc gì hết.
- Khánh Nam nhanh nhẹn nhảy ra khỏi ghế trước khi một thanh kiếm chém tới làm rách toạc lớp da bọc đệm ghế.
- Anh giơ chân đá một thằng vừa vung cây gậy gỗ lên.
- Bảy thằng xông vào anh không một chút nương tay. Đánh phải đánh trái, đỡ đòn một hồi Khánh Nam cũng thấm mệt. Quả nhiên không cân sức chút nào.
- Đây thì đánh trả này...- Thằng đại ca nhảy vào, ánh dao sáng loáng lia tới phía anh.
- Một nửa số người đang chứng kiến nhắm mắt lại không dám nhìn.
- Hai tiếng hét thật lớn vang lên khi Khánh Nam loạng choạng ngã xuống.
- Hai bóng người xô đến trước khi gã côn đồ kịp đâm nhát dao chí mạng lần hai.
- “Chết rồi...” Nhìn thấy Mai Anh, Vân Anh, tên Trường toát cả mồ hôi hột.
- Hắn quên mất đã từng nghe hai đứa con gái kia giới thiệu thằng đó là em họ chúng.
- Con cháu của Lotus.
- Khánh Nam, Khánh Nam, làm ơn ai gọi cấp cứu nhanh lên. Sao chảy nhiều máu thế này?- Mai Anh hét lên.
- Khánh Nam nhắm mắt, anh vẫn còn một chút tỉnh táo để cảm nhận mọi chuyện.
- “Lần này sẽ chấm hết... Ặc, hai bà cô già này tì vào làm bụng mình càng đau hơn... Làm ơn nhẹ nhẹ tay chút...” Anh nghĩ đến đó liền lịm đi trong tiếng khóc của hai bà chị họ.
- *
- Lý nào lại thế.- Bà Liên đập tay xuống bàn giận dữ- Làm con gái người ta có chữa rồi còn chạy à?
 - Khánh Nam vì quá bất bình với việc này nên nó mới đắc tội với anh em nhà đó thôi thưa chủ tịch.- Trung đáp lại bà.
 - Tạm thời nói với mọi người không ai được báo cho Phong và Nhi biết kéo tụi nó lại trách ta không trông nom được thằng bé. Mà ta cũng không muốn chúng đưa thằng bé về lại bên đó.
 - Tôi hiểu, thưa chủ tịch.
 - Liên lạc với chủ tịch của Vĩnh Lạc ngay cho ta, ta muốn ông ta có lời giải thích về hành động của những đứa trẻ vô giáo dục đó, nếu không ta sẽ tự có cách. Chúng dám đụng đến người thừa kế hai tập đoàn lớn thì khác nào đụng đến ta và con trai ta đâu.
 - Vâng.

- Còn nữa, đóng băng lại mọi tài khoản của hai con bé Mai Anh và Vân Anh. Ta không ngờ chúng lại hư hỏng đến mức độ đó. Chờ cha mẹ chúng về ta sẽ nói chuyện sau. Khánh Nam mới về đây có hơn ba tháng mà đã bị chúng làm cho ra thế này rồi.

- Vậy tôi đi đây thưa chủ tịch.- Trung gạt đầu và rút lui trước khi cơn giận có thể làm bà đưa ra những quyết định nóng nảy hơn nữa.

Vết thương ở bụng dưới làm Nam bất tỉnh cả nửa ngày. Bác sĩ đề nghị anh phải nằm viện thêm vài ngày để phòng di chuyển sẽ dẫn đến xuất huyết bên trong. Người đầu tiên anh nhìn thấy sau khi tỉnh dậy là Minh Sang. Cô bé đang ngồi ở ghế ngay gần anh, mắt sưng húp vì khóc nhiều. Cô bé khóc vì anh sao?

- Mọi người đâu cả rồi?- Anh cất tiếng hỏi làm cô bé giật mình.

- Anh...anh tỉnh rồi...- Cô bé mừng rỡ nói.

- Tất nhiên rồi, vết thương này có là gì đâu.

Sang nhồm dậy, ôm chầm lấy anh khóc òa lên:

- Vậy mà em sợ anh sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa, không bao giờ về với em nữa... Hu hu...

- Ái ái...- Anh kêu lên yếu ớt- Em làm anh đau nè cô bé.

- O, oái, em xin lỗi...- Minh Sang ngồi phất dậy, vừa ngượng vừa hoảng hốt.

“Ngốc thế.” Khánh Nam cười thầm.

Thực ra anh có đau đớn gì đâu, cô bé tì vào ngực chứ có động tý nào đến vết thương đâu. Chỉ là anh sợ mình sẽ bị cô bé làm cho thành yếu đuối mất.

“Cô bé ngốc, đừng yêu anh, anh xấu lắm.”

Con gấu trúc đến thăm anh vào một buổi chiều muộn, trước khi anh được cho về nhà một ngày. Có lẽ cái tin anh bị đám con của tập đoàn Vĩnh Lạc tấn công đã được đồn âm lên ở trường, và cái tin anh là con trai tập đoàn ô tô Silver Wings, cháu trai của chủ tịch tập đoàn Lotus đã được loan ra khắp nơi rồi.

Khi Phượng Vũ đến, chỉ có Sang đang ở đó kể chuyện cho anh nghe về cơn thịnh nộ của bà nội sau vụ việc này, và rằng anh có thể hả hê trước cái mà những đứa kia sẽ phải hứng chịu.

- Anh chưa chết à?- Phượng Vũ nhìn anh nửa thương cảm, nửa tức giận.

- Ai da, sao cứ vừa nhìn thấy tôi là cô đã muốn gây sự thế xấu gái?- Anh cười và ngoắc ngoắc tay gọi cô ta lại gần.

- Hấn có đáng để anh làm vậy không?

- Ai cơ?- Anh giả bộ ngây ngô hỏi.

- Nguyễn Mạnh Trường chứ còn ai nữa.

- Có duyên thì đụng trúng hấn thôi mà. Bộ cô nghĩ tôi vì cô mà phải đem cái thân bèo bọt này ra cho chúng hành hạ hả xấu gái?- Anh bĩu môi.

- Nếu thậm chí không phải như thế thì tự tôi cũng thấy tôi có lỗi với anh.

- Cô dẹp cái bộ mặt đura đám ấy đi đi. Cả tuần nằm bẹp một chỗ cũng đủ rầu hết cả người rồi đây. Sang ơi, em xuống dưới kia xem có cái gì uống được không kiểm cho bà chị đây đi.

- Dạ...

Minh Sang đi rồi, anh hỏi cô:

- Cô có thấy tôi xấu xa không?

- Làm sao anh lại xấu xa cơ chứ?

- Suy cho cùng tôi có khác gì hấn đâu. Cũng đá con gái nhanh và nhiều như hấn vậy thôi mà.

- Tôi không quan tâm chuyện đó.- Cô ta quay đi nói.
 - Nhất dao này, là tự tôi muốn đấy.
 - Anh điên à? Anh có thể mất mạng vì cái suy nghĩ ngu xuẩn đó đấy.
 - Tôi muốn trả hết những gì tôi đã làm trước kia. Nhất dao đó coi như lấy đi mạng của gã Khánh Nam phong lưu trong quá khứ. Có lẽ từ nay tôi sẽ sống khác đi. Thế nên, cô cũng quên quá khứ đi, sống cho thật vui vào.
 - Hắn là mối tình đầu của tôi.- Phượng Vũ thở dài- Dù sao thì cũng không thể nói quên là quên ngay được, dù hắn có phụ bạc thế nào đi nữa.
 - Cô chưa nghe câu này sao: Người ta nói mối tình đầu là mối tình đẹp nhất nhưng mối tình cuối cùng mới thực sự là mối tình bất diệt. Tôi chả có lý do gì để bắt cô quên đi những kỉ niệm mà cô cho là khó quên đó cả, nhưng tôi khuyên cô hãy nghĩ đến tương lai chứ đừng ngồi ôm một chỗ mà gặm nhấm quá khứ làm gì.
 - Anh làm tôi buồn nôn quá chừng. Sách vở quá đấy.
 - Sặc, cô đúng là đồ xấu gái mà, đã xấu người còn xấu cả tính nữa. Người ta đang muốn làm người tốt mà cô làm tôi hết muốn hoàn lương.
 - Ha ha...- Phượng Vũ cười- Thôi anh đừng có xúc động quá kéo tôi lại mang tội ám sát anh đấy. Nghỉ đi, tôi về đây.
 - Về hả?- Nam ngơ ngác- Ờ, thôi cô về đi.
 - Mà này...- Cô ta nhìn anh nghi ngờ- Người ta nói anh là cháu trai của chủ tịch tập đoàn Lotus, thật sao?
 - Tôi buồn ngủ rồi, cô về đi.- Khánh Nam không trả lời mà nhắm mắt lại giả vờ ngủ làm con gấu trúc kia tức điên lên, đá một nhát vào cánh cửa trước khi ra về.
- “Từ mai, cô hãy cứ sống như thế này nhé, xấu gái!”

6. Chương 6

Lời thề dưới gốc hoàng lan.

Ngôi chùa nhỏ nằm trong một khu phố vắng nên nó càng mang nét thanh tịnh hiếm có giữa chốn thị thành. Một ngày cuối tháng 11, đất trời vẫn chưa thực sự vào đông, cái khí dịu dịu của mùa thu vẫn còn len lỏi vào từng nhịp sống.

Khánh Nam đã khỏe trở lại nhiều ngày nay. Sáng sớm, anh đã thức dậy đưa bà nội và Minh Sang đến chùa này. Minh Sang ở đây cũng đã được bốn tháng, vẫn nhẹ nhàng và tươi tắn như một ngày nắng nhẹ tháng 10 êm dịu. Đôi khi cô bé bộc lộ ra những nỗi buồn vu vơ, đôi khi lại nhõng nhẽo như một đứa trẻ, có lúc hiền thực, đảm đang như một cô vợ nhỏ. Ở Minh Sang có một lực hút mà anh phải gồng mình lên mới cưỡng lại được.

Hôm nay là chủ nhật, người đến chùa thắp hương khá đông. Khánh Nam khá kiên nhẫn ngồi nghe một nhà sư đọc kinh làm lễ giải hạn cho anh. Cũng như trước đây mỗi lần theo lũ bạn đến nhà thờ nghe cha cố giảng kinh, anh chẳng hiểu lắm những hỉ nộ ái ố mà bà anh hay nói. Mẹ dạy anh, Phật ở tại tâm, trong lòng tự tu nghĩa là đã có Phật rồi. Điều đó anh cũng không hiểu nổi.

Tiếng đọc kinh cứ thế dội vào đầu óc anh rồi bật trở lại, vang mãi. Đầu óc anh bị cuốn theo những tiếng trầm bổng ấy, anh chẳng còn nghĩ được gì trong đầu nữa.

Anh đứng dậy, lẳng lặng bước ra ngoài.

Cái không khí thanh tịnh ở đây làm anh cảm thấy thật dễ chịu. Anh bước xuống những bậc đá, đi giữa hai hàng cây nở đầy hoa vàng nhạt, mùi thơm quyện vào tóc và quần áo. Lối đi này dẫn ra một hồ nước rộng. Xung quanh hồ cũng trồng toàn cây hoa màu vàng kia.

Bất giác, anh vươn vai hít một hơi dài đầy sảng khoái.

Mắt anh nhìn quanh và dừng lại ở một gốc cây. Dưới gốc cây có một người, mặc áo trắng giản dị đang ngồi dựa lưng đọc sách. Gương mặt mộc, sáng, hàng mi cong, đôi mắt khép hờ trông thật đẹp, nhưng điều anh ngạc nhiên nhất ở khuôn mặt nhìn nghiêng đó chính là nó rất quen thuộc với anh. Anh ngạc nhiên vì phát hiện ra vẻ mặt đẹp một cách kì lạ của con người đó. Anh đến gần, có lẽ cô quá chăm chú đọc sách nên không để ý đến anh.

Mãi cho đến khi anh gọi, con người đó mới ngẩng đầu lên.

- Xấu gái...

Phượng Vũ ngẩng đầu lên, nhìn anh ngạc nhiên không kém.

- Anh đang làm gì ở đây thế?

Thích thú vì gặp cô ở một nơi đặc biệt thế này, anh đến ngồi xuống cạnh cô, nói:

- Tôi đưa bà nội đến đây thắp hương. Mà cô có nhã hứng đến đây đọc sách cơ đấy?

- Tôi có thói quen này lâu rồi.- Phượng Vũ gấp quyển sách lại.

- Thế mà chẳng bao giờ cô rủ tôi đi cùng.- Khánh Nam tỏ vẻ giận hờn.

- Đến chùa là để tu tâm cho tịnh, gạt bỏ tạp niệm, thoát khỏi những dung tục của trần đời chứ đâu phải là nơi để hẹn hò trai gái.

- Ặc...Ặc... A di đà phật...- Anh bắt chiếc nhà sư khi này anh gặp và phá lên cười- Hẹn hò á? Ý tưởng mới mẻ đó...

Phượng Vũ đưa mắt nhìn anh, định nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Thấy cô im lặng, nhìn mãi vào cuốn sách trên tay, Khánh Nam lại hỏi:

- Mà cô đang đọc cái gì vậy?

- Một tập truyện ngắn...- Cô hé tay để anh có thể nhìn rõ tựa đề của cuốn sách.

Tên tập truyện ấy là “Sợi tóc”, một tập truyện ngắn của Thạch Lam. Nhưng Khánh Nam chẳng biết gì về tập truyện cũng như tác giả ấy, vì anh không có cơ hội tiếp xúc nhiều với văn học Việt Nam. Những cuốn sách tiếng Việt mà mẹ hay mua cho hai anh em anh khi ở Hà Lan toàn là truyện thiếu nhi hoặc truyện cổ tích, cốt để hai anh có thể đọc thông viết thạo tiếng nói mẹ đẻ của mình.

- Nhìn mặt anh là tôi biết anh không biết gì về nó rồi.- Phượng Vũ tiếp.

- Cho tôi xem qua chút.

Nam cầm lấy cuốn sách, lật giở ra một vài trang. Khi anh lật đến trang truyện ngắn có tên “Dưới bóng hoàng lan” một bông hoa rơi xuống lòng anh. Bông hoa được ép cẩn thận trong cuốn sách, mùi thơm bay ra làm anh thoáng ngây người. Chính là loại hoa màu vàng ánh lục nở đầy trên đầu hai người lúc này.

Anh nhặt bông hoa đang ép dở lên, đặt nó vào chỗ cũ, ngẩng đầu hỏi Phượng Vũ:

- Hoa này có tên là gì thế xấu gái? Tôi thấy ở đây trồng toàn loại cây hoa này...

- Hoàng lan...- Phượng Vũ ngửa cổ lên nhìn những tán cây lấp ló những chùm hoa vàng đang mùa nở rộ.

- Ồ...- Khánh Nam khê thốt lên.- Ngồi đọc “Dưới bóng hoàng lan” dưới những gốc cây này, cô cũng thật hay đó xấu gái. Đây, truyện này nói về cái gì thế, kể tôi nghe xem.

- Anh tự đọc đi.- Phượng Vũ lắc đầu, mắt lại nhìn lên những chùm hoa vàng đang đung đưa trong gió.

Một câu chuyện tình. Khánh Nam gấp cuốn sách lại sau khi đọc xong truyện ngắn ấy và nhận xét. Anh ngẩng đầu nhìn Phượng Vũ, hàng mi khép hờ trên đôi mắt đen mơ màng, tự nhiên anh có cảm giác xao xuyến đến lạ kì. Anh vội lên tiếng để gạt đi những suy nghĩ không hay ho:

- Cô có nghĩ họ sẽ được bên nhau không?

- Đôi khi chúng ta chỉ có quyền hy vọng.- Phượng Vũ cười- Vì cuộc đời có quá nhiều bi kịch, mà bi kịch thì chẳng đến với riêng ai đó. Nó có thể là bất cứ người nào, trong bất cứ hoàn cảnh nào...

- Thế thì ta cứ nên tin là họ sẽ có hậu chứ?

- Ừm, Thạch Lam để kết thúc bỏ ngõ như thế là cốt để cho chúng ta hy vọng mà. Anh có quyền viết cho riêng lòng anh một cái kết khác theo ý anh. Nhưng đôi khi không phải lúc nào cũng nên là một cái kết hoàn hảo.

Và Phượng Vũ lại ngâm nga hát một đoạn ca khúc rất hay mà anh không biết: “Vườn nhà em bát ngát hương hoàng lan tỏa bay...” Anh ngẩn ra nhìn cái dáng vẻ đẹp đầy lãng mạn của Phượng Vũ khi hát đoạn nhạc đó.

Một cảm xúc lạ lẫm hiển hiện thật rõ trong lòng anh.

Phượng Vũ ngừng hát, quay sang nhìn anh, hỏi:

- Anh đang nghĩ gì mà ngây ra thế?

- Cô hát hay lắm...- Anh cười khiến cô bối rối quay đi.

Khánh Nam ngồi dựa vào gốc cây, quay lưng về phía lưng cô, cũng ngẩng đầu nhìn tán cây đầy hoa. Anh nói:

- Nếu tôi là anh chàng Thanh kia (nhân vật chính của “Dưới bóng hoàng lan”) thì nhất định tôi sẽ quay lại tìm cô gái đó. Không nên phụ lòng một người con gái như thế đúng không?

- Quan trọng là dù chưa nói ra nhưng trong lòng họ đã thầm hẹn ước và tự nguyện gắn bó rồi. Nên dù có bao nhiêu tháng, bao nhiêu ngày, tôi nghĩ Nga sẽ đợi anh ta quay về, như Vọng Phu ấy...

- Vọng Phu là gì?- Khánh Nam hỏi, tự cảm thấy xấu hổ vì bản thân mình chẳng hiểu gì về quê hương nơi anh đang sống cả.

- Để tôi hát cho anh nghe nhé!- Phượng Vũ đề nghị- Nhưng tôi không hứa là sẽ hát hết đâu, vì bài hát này buồn lắm.

“Người vọng phu trong lúc gió mưa.

Bé con đã hoài công để đứng chờ,

Người chồng đi đã bao năm chưa thấy về

Đá mòn nhưng hồn chưa mòn giấc mơ

Có đám cây trên đồi giống trông trong mơ hồ,

Ngày nào tròn trăng lại nhớ đến tích xưa

Khi tướng quân qua đồi, kéo quân, quân theo cờ,

Đoàn cỏ cây hãy còn trẻ thơ cho đến bây giờ đã thành đoàn cỏ thụ già

Mà chờ người đi mất từ ngàn xưa,

Nàng đứng ôm con,

Xem chàng về hay chưa? Về hay chưa?

Có ai xuôi vạm lý nhấn đôi câu giúp nàng,

Lấy cây hương thật quý, thấp lên thương tiếc chàng.

Thôi đứng đợi làm chi, thời gian có hứa mấy khi sẽ đem đến trả đúng kỳ

Những người mang mệnh biệt ly.”

Tiếng hát im bật, Khánh Nam cũng không muốn nghe tiếp nữa, vì nó làm anh cảm thấy khó chịu quá! Những bài hát sôi động hiện nay không thể làm anh có cảm xúc mạnh như lúc này. Cái giọng hát cao vút và buồn náo nức của Phượng Vũ vẫn còn vang trong đầu anh.

- Câu chuyện về nàng Tô Thị đấy.- Phượng Vũ nói với anh, anh không biết về mặt của cô lúc này như thế nào, nhưng cầu mong là cô đừng bao giờ nhìn thấy về mặt của anh lúc này.

- Có người đại dột đến thế sao?

- Đó không phải là đại dột. Nó là tình yêu, và là bi kịch nữa.

- Hứa với tôi một câu nhé xấu gái.

- Chuyện gì?

- Cô...đừng bao giờ làm Vọng Phu nhé!

Một sự im lặng thật dài phía sau câu nói đó. Không ai nhìn thấy gương mặt của đối phương lúc đó, nhưng có lẽ cả hai đều đang rất ngượng. Khánh Nam vội chữa cháy cho cái tình huống dở khóc dở cười này bằng một câu nói giống cái giọng điệu hăng ngày của anh:

- Nếu cô mà hóa đá thì tôi biết cãi nhau với ai chứ? Vả lại hóa đá rồi thì suốt ngày chỉ đứng một chỗ nhìn người ta, buồn chết đi được ấy chứ...

Nói dài thành nói đại, Khánh Nam im lặng sau câu nói đó của mình. Phượng Vũ khẽ cười:

- Vì ai đó mà có thể hóa đá để chứng tỏ lòng mình thì cũng đáng đấy chứ. Nhưng chắc tôi sẽ không đủ dũng cảm để chờ đợi như thế đâu... Nên anh đừng có lo...

Khánh Nam mỉm cười.

Hai người cứ ngồi như thế cho đến khi anh nghe thấy tiếng gọi của Minh Sang.

Minh Sang nhìn anh, rồi nhìn sang Phượng Vũ, nói:

- Bà bảo em đi gọi anh về.

- Anh biết rồi.- Khánh Nam gật đầu và đứng dậy.

Trước khi đi, anh hỏi Phượng Vũ:

- Cô có muốn về cùng chúng tôi không?

- Không... tôi ở đây hết ngày mới về.

- Vậy tôi về trước nhé! Hẹn gặp cô ngày mai ở trường.

- Tạm biệt.

Sang kéo tay anh đi. Cô bé ngẩng đầu nhìn những bông hoa vàng, quay lại nhìn Phượng Vũ rồi lại nhìn sang Khánh Nam.

“Vườn nhà em bắt ngát hương hoàng lan tỏa bay...” Ngày hôm ấy, câu hát và mùi hương hoàng lan còn theo anh mãi vào trong giấc ngủ.

7. Chương 7

Tạm biệt Minh Sang.

Khánh Nam gõ cửa phòng bà nội khi nghe chị giúp việc nói bà muốn gặp anh. Nghe tiếng bà gọi, anh bước vào.

Bà đang ngồi bên bàn uống trà một mình, nhưng có thể là đang đợi anh. Thấy anh bước vào, bà vẫy tay gọi anh lại gần.

Bà nội rất quý và chiều anh, nhất là từ sau khi anh gặp nạn trong vụ ẩu đả ở M&R, bà càng tỏ ra quan tâm anh đặc biệt, kêu vệ sĩ ngày đêm kè kè đi theo anh, còn cách ly hoàn toàn anh với hai bà chị họ.

Từ sau vụ đó, hai vợ chồng bác Phương hình như quấn họ chặt lắm, cả hai bị cắt hết viện trợ, suốt ngày bị hộ tống đến trường rồi lại về nhà. Họ không được ra ngoài chơi như bình thường nữa. Khánh Nam thỉnh thoảng muốn đến chơi với họ mà bà nội cũng không cho đi sợ họ lại dụ dỗ anh làm điều xằng bậy.

- Bố mẹ Minh Sang vừa điện cho nội. Hai ngày nữa họ sẽ quay lại Việt Nam. Con bé sẽ quay lại sống với họ.

- Thế ạ?

- Nội muốn hỏi con chuyện này... Con ở cùng con bé một thời gian dài rồi, con thấy nó là người thế nào?

- Dạ thì Sang ngoan ngoãn, dễ thương và nấu ăn rất ngon.

- Vậy thì tốt.- Bà gật đầu cười- Con nghĩ sao nếu bà nói con nên tiến xa hơn với con bé?

- Ô, dạ, Sang còn đang đi học mà nội.- Anh vội nói vì hiểu ngay ý của bà nội.

- Thì cứ xúc tiến từ bây giờ đi là vừa. Tình cảm nên vun đắp lâu dài. Nội muốn hai đứa sớm lấy nhau, như thế rất có lợi cho tương lai của con sau này.

Thấy anh tỏ ý không hiểu, bà anh giải thích:

- Tập đoàn này của ta rồi sớm muộn gì cũng trao lại cho con. Bác con rồi sẽ già đi, mà ta thì chẳng trông chờ gì vào hai con bé Vân Anh và Mai Anh cả, chỉ mong chúng nó đừng phá tan cái gia đình này là được. Minh Sang nó là con bé ngoan ngoãn, lại là con gái duy nhất của đại sứ Nhật tại Việt Nam, nó không chỉ là hậu phương vững chắc cho con, mà thế lực mà bố con bé có thể mang lại cho con là rất lớn. Con sẽ có một điểm chống lưng lớn ở thị trường Nhật.

Thấy anh có vẻ ngần ngại, bà hỏi:

- Con còn băn khoăn gì sao?

- Dạ không có gì ạ!- Anh lắc đầu.

- Vậy con sẽ tiến tới với con bé chứ?

- Dạ...

- Tốt lắm...- Bà gật đầu hài lòng- Ngày mai con nên đưa con bé đi chơi ở đâu đó trước khi chia tay nó về với gia đình đi.

- Vâng, con biết thưa nội. Con xin phép về phòng ạ!

Anh trở về phòng, Sang đã ngồi ở đó từ bao giờ, đang đọc một cuốn sách nào đó rất say sưa nên mãi khi anh lên tiếng cô bé mới ngẩng đầu lên.

- O, em xin lỗi, tại quyển sách này hay quá nên em cứ ngồi đây mà không về phòng.

- Không sao.- Anh lắc đầu nhìn cô bé.

Đã có lúc anh cảm thấy không thể kìm nổi lòng mình trước vẻ đẹp của cô bé này, nhưng vì nghĩ đến người lớn, anh đã tự nhủ không được làm gì quá đáng.

Nhưng sao bây giờ khi được bà cho phép rồi, anh lại thấy không còn khao khát điều đó nữa. Cảm xúc khi đó dường như chỉ thoáng đến và thoáng đi trong lòng anh.

- Sang này...- Anh ngập ngừng nói.

- Dạ?- Cô bé ngược đôi mắt to tròn nhìn anh chờ đợi.

- Ngày mai anh đưa em đi đâu đó chơi nhé!

Minh Sang có vẻ ngơ ngác trước lời đề nghị này. Với cô bé, anh là một thế giới đầy hấp dẫn, nhưng luôn khép kín với cô. Cô mỉm cười, gật đầu:

- Dạ...

“Mình đang làm gì đây?”- Khánh Nam nằm vật ra giường sau khi Sang ra khỏi phòng- “Mình đã bị cuốn vào những toan tính của người lớn rồi sao? Mình có thực sự muốn cô ấy hay không?”

Rồi anh thiếp đi, một mùi hương ám ảnh văng vất mãi trong đầu anh. Một câu hát êm dịu đưa anh vào giấc ngủ.

*

Bát Tràng. 7h sáng. Không khí mát mẻ báo hiệu một ngày đi chơi đẹp trời. Minh Sang thắc mắc với anh:

- Tại sao anh lại đến đây thế?

- Nơi này nghe nói rất thú vị mà. Hơn nữa anh muốn em chọn dùm anh mấy món quà. Sắp đến Giáng sinh rồi. Phải có quà gì tặng mọi người chứ?

- Thế em có được chọn quà cho em không?- Cô bé tỉnh quá hỏi lại.

- Tất nhiên rồi.- Anh cười- Em thích gì cứ chọn đi, anh sẽ mua à.

- Vậy anh hãy nặn cho em một chiếc cốc nhé!

- Hả?- Anh trố mắt- Nặn...ạ á?

- Làm gì mà có vẻ kinh hoàng thế. Trò nặn gốm này vui mà.

- Nhưng anh nghĩ là em đã chọn nhầm người rồi.- Khánh Nam xoa tóc cô khi cả hai bước song song vào chợ.

Anh có thể nhận thấy ánh mắt ngưỡng mộ của những người khác khi nhìn anh và Sang sóng bước bên nhau, như một cặp tình nhân hoàn hảo vậy.

Họ còn ngạc nhiên hơn khi thấy anh và cô bé tự tin nói chuyện với những du khách nước ngoài ở đây.

Đi dạo quanh chợ một vòng, Sang kéo anh vào ngay một khu tô tượng mà lúc này toàn trẻ con đang ngồi cãi nhau chí chóe. Cô bé thích thú chọn ình một con heo đất và lôi ra bắt đầu tô tô vẽ vẽ.

- Nhìn gì...- Sang lườm anh khi anh cứ trố mắt nhìn bọn trẻ con xung quanh đang tranh cãi nhau xem mũi của chú chó mà chúng đang tô nên là màu đỏ hay màu xanh.- Rảnh thì tô cho em đi.

Anh quay vào nhìn chú heo đất của Sang và phì cười.

Cô bé cũng đang tô lên chú heo đó những mảng màu kì cục, không hề theo quy luật phối màu mà anh vẫn được học. Nhưng cái vẻ bất chấp quy luật đó làm cho bức tượng trở nên hết sức độc đáo.

Anh đưa tay quét vết màu trên má cô làm cô bé đỏ bừng cả mặt.

“Mình phải dần chấp nhận rằng mình và cô bé rồi sẽ là một đôi.”- Anh trầm nghĩ.

Cuối cùng, Khánh Nam cũng mua đủ quà cho cả nhà trong dịp Giáng sinh này.

Anh mua cho bà nội một bộ đồ uống trà rất đẹp, mua ẹ một bình hoa đủ lớn để có thể cắm những cành hoa hướng dương, mua cho ba một chiếc đĩa có chữ “Phúc” để ba có thể để nó trong tủ kính trong bàn làm việc. Anh mua cho em gái anh một chiếc cốc uống nước ngộ nghĩnh mà anh nghĩ con bé sẽ thích.

Quà cho Sang là một chiếc ống đựng bút mà anh đã tỉ mỉ ngồi vẽ lên đó có kèm theo tên anh kí dưới đáy cốc. Dù anh không tự tay nặn ra nó, nhưng Sang có vẻ vui và hạnh phúc vì món quà nhỏ ấy lắm.

Anh thì nghĩ nếu anh và cô bé là một đôi, món quà Giáng sinh chắc chắn sẽ không chỉ có vậy được.

Bữa tiệc chia tay Minh Sang diễn ra ngay tại biệt thự Lotus. Gặp lại bố mẹ nhưng Nam có thể nhận ra là cô bé không vui chút nào. Đôi mắt cô bé có gì đó rất buồn và luyến tiếc.

- Sao gặp bố mẹ mà em có vẻ không vui thế Sang?- Anh hỏi khi cùng cô bé lên phòng mang đồ xuống.

- Đâu có ạ!- Cô bé lắc đầu chối- Em vui đấy chứ...nhưng...

Cô bé cúi đầu nghĩ ngợi, và ngẩng đầu lên nhìn anh, đôi mắt khiến anh cảm thấy chơi vơi:

- Em không muốn xa anh. Một ngày không được thấy anh, nấu cho anh món chè sen mà anh thích, chắc em sẽ rất buồn.- Cô buông chiếc túi xách, ôm lấy anh khóc nức lên.

- Ô, thôi nào...- Anh bối rối vỗ về cô bé- Anh em mình vẫn có thể gặp nhau bình thường mà. Lúc nào em muốn gặp anh thì cứ alo cho anh, anh sẽ đến mà.

- Thật chứ?

- Hà Nội đâu có lớn lắm đâu.- Anh cười.

- Thật là lúc nào muốn gặp anh em đều có thể gặp anh chứ?

- Phải...

Sang cười thật tươi. Cô bé buông tay, nhưng lại kiễng chân, bắt ngờ hôn lên môi anh, nói nhanh:

- Anh hứa đấy nhé! Em sẽ chờ anh đến.

Và cô bé vội bước đi trước để giấu đi sự ngượng ngùng trước sự táo bạo của mình.

8. Chương 8

Gia đình thân yêu.

Một tiếng hét kinh hoàng làm Khánh Nam giật bắn người. Mới sáng sớm mà ai đã làm trò gì thế không biết. Anh chui ra khỏi chăn, ngóc đầu nhìn ra phía cửa. Minh Sang đang đứng ở đó, mặt đỏ bừng lên. Có gì mà cô bé lại có phản ứng kì lạ đến thế chứ?

- Em sao thế? Sao mới sáng sớm đã hét toáng lên thế?

Nhưng chợt nhớ ra, Sang đã không còn ở đây hơn tuần nay rồi, anh lại ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Mà sao em lại ở đây?

Cô bé nhìn anh, mắt như sắp khóc đến nơi, và cô bé quay ngoắt người đi ra ngoài, đóng cửa cái rầm khiến anh tỉnh cả ngủ.

- Gì mà ồn ào thế chị Laura?

Một tiếng nói quen thuộc tới mức vừa nghe thấy là Khánh Nam đã giật mình muốn lăn xuống đất. Thì ra nguyên nhân gây ra phản ứng như thế ở Sang chính là một người đang cuộn tròn người trong chăn ngủ ngay cạnh anh, để lộ ra mỗi mái tóc dài.

Khánh Nam dụi mắt cho tỉnh hẳn, nhìn lại vẫn không có gì thay đổi. Anh vội kéo chăn ra khỏi người đó, hét lên, to không thua gì Sang.

- A...Cún...

- Hơ... sao nghe như có giọng của anh Gấu thế nhỉ?- Vẫn là cái tiếng lẩm bẩm rõ ràng là còn chưa tỉnh ấy.

Khựng lại 3 giây, cô bé mở mắt ra, thấy ông anh trai đang nhìn mình đầy kinh dị, cô nhóc xinh xắn tung chăn, ôm chầm lấy ông anh, kêu lên:

- Good morning anh Gấu. Ha ha. Cún nhớ anh Gấu quá đi.

- Cú...ún...- Anh lấp bắp vì bị nghệt thở trong cái ôm hơi bị “nhiệt tình” và nồng hậu của cô em gái nghịch ngợm.- Trác...Vân... Sao em lại ở đây?

- Thì em về đây với anh Gấu mà.- Cô bé phá ra cười khi nhìn thấy gương mặt nghệt ra của anh mình.

- Nhưng khoan...còn ba mẹ... ba mẹ...

- Ba mẹ cũng về đây mà. Về hồi đêm anh đang ngủ nên không ai gọi anh thôi, muốn làm anh bất ngờ đó.

- Ặc...đúng là bất ngờ thật...- Anh cười như mếu.- Anh còn tưởng hai ngày nữa mọi người mới về?

- Không khí ở đây cũng không khác gì bên ấy mấy anh nhỉ?- Trác Vân nhảy tót xuống giường, nhìn ra ngoài cửa sổ, reo lên thích thú chẳng buồn trả lời câu hỏi của anh.

- Mùa này thôi, chứ mùa hè thì nóng chết đi được.- Anh lại nằm lăn ra giường.

- Anh Gấu dậy đi, dậy đưa em đi ăn phở..

- Hả?- Anh lại bật dậy như lò xo trước cái yêu cầu nghe có vẻ hay ho của cô em gái.- Muốn ăn thì chút anh kêu chị Hoa làm à ăn, ra ngoài ăn làm gì.

- Không... em muốn ra ngoài ăn. Mẹ nói phải ăn ở ngoài mới cảm nhận được hết Hà Nội.

“Hix, mẹ toàn dạy nó cái gì thế này?” Anh méo cả miệng nhìn cô em gái, không biết phải nói cái gì vào lúc này. Anh đứng dậy, nói với con bé trước khi chui vào nhà vệ sinh:

- OK. Vội đợi anh 30 phút, anh phải tắm cái đã.

- Hi hi. Anh Gấu muôn năm.

Khi Khánh Nam khoác vai cô em gái xuống dưới nhà thì đã thấy bà nội, ba và mẹ anh đang ngồi đó, không thấy Sang đâu. Sau khi chào ba và ôm hôn mẹ, Nam quay sang hỏi bà nội:

- Sang đâu rồi nội?

- Nó về rồi. Chị Hoa bảo nó mang chè sen đến rồi về luôn.

- Sang là đứa con gái lớn của chị Vân phải không mẹ?- Nhi tủm tỉm cười.

- Phải...con bé dễ thương lắm... Mà hai đứa định đi đâu vậy, sao không lại đây ăn sáng?- Bà Liên nhìn hai đứa cháu nội.

- Nội yêu quý- Con bé Vân lại bắt đầu giở trò làm nũng quen thuộc của nó khi nó ôm lấy bà nội mình từ phía sau- Lần đầu con về Việt Nam nên con có rất nhiều chỗ muốn đi thăm. Xin phép nội, xin phép ba mẹ cho anh Gấu đưa con ra ngoài nhé!

- Cái con bé này lại nhõng nhẽo rồi- Nhi lừ mắt nhìn hai đứa con- Mau lại đây ăn sáng đi đã.

- Ba...- Con bé chạy lại nói thì thầm vào tai ba nó câu gì nó- Ba. Ba xin phép mẹ giúp con đi ba.

- Thôi được rồi, con quý con này.- Hải Long, dù đã bước sang tuổi 50 nhưng vẫn giữ được nét phong độ và vóc dáng của một người siêng năng chơi thể thao- Qua chào bà nội và mẹ đi rồi hãy đi. Bin, đưa em đi cẩn thận đó...

- Dạ...

- Hu ra, ba tuyệt nhất...- Trác Vân nhảy cẫng lên, chạy qua hôn lên má bà nội và mẹ nó rồi kéo tay ông anh đi ngay ra ngoài.

Trác Vân, vừa qua sinh nhật tuổi 16, đẹp rạng ngời như một đóa hoa lúc bình minh, nó được thừa hưởng cả vẻ đẹp của ba và những nét dịu dàng của mẹ. Cô bé đáng yêu, đôi khi rất tinh nghịch, nhưng khi cần nó có thể diễn vai của một đại tiểu thư lá ngọc cành vàng ngay được. Hai anh em thường ngày rất quấn quýt nhau nên nhiều người lại luôn nghĩ rằng cả hai là một cặp. Và nếu như có một cô gái nào mà con bé không ưa, thì cô gái đó đừng có hòng mà đụng được vào ông anh của nó.

Tan học, Nam đang định lấy xe về nhà thì Trác Vân nhắn tin cho anh, một cái tin ngắn gọn và đủ shock: “Anh Gấu học xong xuống canteen nhé, em đang ngồi đợi anh Gấu ở canteen trường anh nè.”

Nam hoảng hồn, con bé nghịch ngợm này còn dám mò đến tận trường anh chơi bởi nữa.

- Này nhóc...- Anh gõ tay vào trán con bé khi thấy nó đang ngồi một mình với trò chơi điện tử cầm tay của nó- Ai cho đến đây? Hồi ba mẹ chưa không ba mẹ lại rồi lên đi tìm đây?

- Em bắt taxi đến. Em vừa gọi cho ba rồi. Em kêu em đang ngồi với anh nên ba yên tâm không hỏi gì nữa.

- Muốn ăn gì anh Gấu đưa đi?

- Ăn ở đây đi...

- Hả?

- Em thích ăn ở đây...- Con bé héch mũi nhìn anh, về cái tính ương ngạnh, bướng bỉnh thì nó chẳng thua anh chút nào.

Khánh Nam lắc đầu rồi dẫn cô em gái ra mua đồ ăn ở canteen. Được cái Trác Vân là đứa dễ ăn dễ nuôi nên thức ăn phương Tây hay Việt Nam nó đều xử lý được tất.

Vừa ngồi xuống bàn, thì Phượng Vũ đi tới. Mỗi lần ăn trưa ở đây anh đều ăn cùng con gấu trúc đó nên đâm ra thành thói quen, chẳng cần mời cũng có thể tự tới.

- Ủa, có thêm ai nữa đây?- Phượng Vũ đặt khay thức ăn xuống bàn hỏi.- Trông cô bé này con nít quá chắc không phải là sinh viên đây chứ? Mà này, anh đang chơi trò gì thế? Không sợ đi tù à?

- Nhìn lại mặt hàng đi xấu gái.- Anh vặc lại.

Trác Vân đưa mắt nhìn Phượng Vũ tò mò, rồi lại trở mắt nhìn ông anh nó khi nghe ông anh nó gọi người vừa đến bằng cái tên khá kì cục.

- Em gái tôi đấy.

- Ồ, thảo nào...- Phượng Vũ quay sang Vân, cười- Chào em, chị là Vũ, bạn anh trai em. Em mới từ Hà Lan về à?

- Hi, vâng ạ! Ủa mà anh Gấu kì ghê, sao chẳng bao giờ kể với Cún là anh Gấu có bạn gái ở Việt Nam vậy? Câu nói của con bé làm cả hai đều bị sặc, và ngượng chín người.

- Nhóc đùa à?- Phượng Vũ phá lên cười ngay sau đó vài giây- Chị mà lại thích ông anh của em sao? No way.

- Cô nghĩ tôi thích người thừa hooc môn đàn ông như cô chắc.- Khánh Nam cự lại.

- Hi hi... Hai anh chị rõ ràng là thích nhau mà cứ giả bộ cãi nhau hoài...- Con bé tiếp tục trêu chọc.- Em là Vân, em gái của anh Gấu đó.

- Gấu à?- Phượng Vũ cười nham hiểm- Cái tên sao giống người quá. To xác, vô dụng...

- Cô... cô quên là cô cũng họ nhà gấu à, đồ gấu trúc...

- Tôi là gấu trúc hồi nào?- Phượng Vũ cãi lại.

- Từ cái hồi nào hồi nào khi tôi mới biết cô cơ.- Nam xì một tiếng.

Tiếng chuông điện thoại của Phượng Vũ cắt ngang cuộc tranh cãi mà không biết khi nào mới có hồi kết. Phượng Vũ chạy đi nghe điện rồi, Vân quay qua nhìn anh cười hồn nhiên:

- Oa, anh Gấu làm Cún ngưỡng mộ quá đi... Mới về Việt Nam mà đã có bạn gái rồi.

- Nhóc đừng nói bừa nữa, chị ấy không phải bạn gái anh đâu.- Anh lừ mắt với con bé.
- Rõ ràng anh Gấu thích chị ấy mà...
- Trẻ con nhiều chuyện.- Anh dí tay vào trán cô em gái láu lỉnh.
- Anh Gấu mới là trẻ con... Mà ba dặn em kêu anh Gấu về sớm đây. Tối nay nhà mình có hẹn đi ăn với gia đình chú Khánh, cô Linh, gia đình nhà chú Tùng và cả nhà cô My Vân bạn ba mẹ nữa.
- Ồ, anh biết rồi.

9. Chương 9

Bữa tiệc trùng phùng.

Nhà hàng Legend - một trong những nhà hàng 5 sao nổi tiếng nhất Hà Nội nằm trong hệ thống nhà hàng nổi tiếng của tập đoàn Lotus trên khắp Việt Nam, với phong cách ẩm thực của đủ 5 châu lục lớn trên thế giới. Nó được chọn là nơi diễn ra bữa tiệc trùng phùng sau nhiều năm không gặp mặt của những người quen cũ, giờ đây đã bước sang tuổi trung niên.

Hải Long đưa mắt nhìn vợ, thắc mắc tại sao đã đến giờ mà hai đứa trẻ vẫn chưa đến. Nhi mỉm cười nói với mọi người rằng hai đứa con của chị còn đang bị kẹt do tắc đường nên sẽ đến trễ. Mọi người đã đến đủ và bắt đầu hỏi thăm nhau.

Khánh và Tú Linh chỉ sinh đúng một cô con gái, vì cả hai đều là con thứ và không bị ràng buộc bởi chữ thừa kế.

Tùng cưới một nữ chánh án cũng vào năm mà Hải Long và Nhi tổ chức lễ cưới, họ có một đứa con trai đang học cấp 3, và một cậu con nuôi vừa tốt nghiệp đại học.

Sau gần 20 năm họ mới gặp lại nhau nên ai nấy cũng đều cười nói rôm rả, nhắc lại những chuyện vui khi xưa.

Đúng lúc đó thì Khánh Nam và Trác Vân đến, hai anh em đang tranh luận một chuyện gì đó vui vẻ lắm.

Nhưng có những sự chuyển động thái độ trên mặt một số con người mà không ai che giấu đi nổi. Khánh Nam đứng sững lại khi nhìn thấy Phượng Vũ đang ngồi cạnh cô Tú Linh và một anh chàng lạ mặt. Phượng Vũ cũng sững sốt chẳng thua gì anh.

Có nằm mơ anh cũng không dám tin Phượng Vũ lại là con của một trong những người bạn của mình.

Trác Vân thì chưa kịp chào hỏi đã hét toáng lên:

- A... cả chị gấu trúc cũng đến này anh Gấu...

Mọi người cười ồ lên vì sự hồn nhiên của con bé. Thảo Nhi giục hai đứa con ngồi xuống, giới thiệu với Vân từng người để con bé chào hỏi, còn Nam thì không cần vì anh đã gặp họ vài lần rồi.

- Bin...- Khánh vui vẻ nói với anh và chỉ sang Phượng Vũ- Đây là con gái chú, Vũ. Từ hồi học đại học đến giờ nó xin vào ở kí túc để học cách sống tự lập chứ không ở cùng cô chú nữa. Hai đứa giờ mới gặp nhau đúng không?

- Ồ, dạ...

- Không đâu chú...- Trác Vân nhanh nhẩu tiếp- Chị gấu trúc là... ư... ư...

Khánh Nam vội bịt mồm con bé lại, cười giải thích:

- À, dạ không có gì đâu ạ. Con với xấu... à... Phượng Vũ học cùng trường nên cũng có quen nhau rồi. Chỉ là con không ngờ em ấy lại là con của cô chú thôi ạ!

- Vậy thì tốt...- Khánh cười.

Nam liếc nhìn Phượng Vũ, lúc này không hiểu sao cô ta lại bơ anh đi và quay qua nói chuyện với anh chàng ngồi cạnh. Hừ, thằng cha đó là ai nhỉ? Mãi sau anh mới biết là con nuôi của chú Tùng, mới đi du học Mỹ về, đang làm tại văn phòng luật của ông bố mình.

“Đồ xấu gái, mọi khi thì mạnh mẽ lắm cơ mà, sao hôm nay lại tỏ ra ngoan ngoãn thế? Chắc lại định lừa thằng cha kia chắc.” Anh cau có nghĩ. “Ặc, bữa nay cô ta còn mặc váy nữa chứ. Khùng chắc rồi. Thảo nào cái thằng cha kia sầm soi cô ta dữ thế. Đúng là đồ ngốc, kiểu gì cũng lại bị lừa cho coi.”

Nam bực bội quay sang nói chuyện với cô bé Minh Sang, bà nội lại cố tình sắp xếp để hai người ngồi cạnh nhau trong bữa cơm này.

- Sao em không ăn đi. Thức ăn không hợp với em à?

- Không ạ!- Cô bé lắc đầu thỏ thẻ.

- Mà sao hôm trước đến lại về ngay thế?

- Em có việc bận mà.

- Ồ... bữa đó chắc thấy em gái anh ngủ trên giường của anh nên hoảng lắm nhỉ? Anh ngủ mà nó chui vào lúc nào anh cũng không biết nữa.

- Cậu ấy rất dễ thương.- Sang nhìn sang Vân lúc này đang phồng má trợn mắt lên để găm một con cua biển to đùng mà bà nội vừa tiếp cho nó.

- Em cũng dễ thương mà.

Tuy nói chuyện cùng Sang nhưng mắt anh lại không ngừng liếc chùng về phía Phượng Vũ, cô ta vẫn thản nhiên ăn và nói chuyện với gã bên cạnh, coi anh như vô hình vậy.

- Đây con gái ngoan...- Anh gọi Phượng Vũ như thế khi đi theo cô ta ra phía ngoài nhà hàng, cô ta vừa đi nghe điện thoại.

- Anh thôi cái giọng ấy đi.

- Chẳng phải thế sao? Chẳng phải hôm nay cô đang đóng vai con gái ngoan sao? Mặc váy, trang điểm, cô đang cố ghi điểm với thằng cha kia đấy à? Hình như nó đang mê cô đấy.

Phượng Vũ nhìn anh, đôi mắt rưng rưng như sắp khóc, rõ ràng những lời anh nói làm cho cô bị tổn thương nặng nề.

- Tôi ngoan cũng được, tôi hư hỏng cũng được, tránh xa tôi ra...

Cô ta chạy vụt qua anh để đi vào trong.

- Cô...này...tôi không có ý đó...

Nhưng Phượng Vũ đã chẳng còn nghe được những gì anh nói nữa. Khi anh trở lại bữa tiệc, cô ta tỉnh queo, vẫn nói chuyện vui vẻ với anh chàng luật sư kia.

- Phượng Vũ càng lớn càng xinh giống mẹ nhỉ?- Mẹ anh nói như thế sau khi nhìn cô rất lâu.

- Giống mẹ nhưng tính thì lại giống bố nên toàn bị bắt nạt thôi.- Cô Tú Linh cười đáp thay con gái.

“Ặc”- Khánh Nam suýt bị sặc bia khi nghe thấy thế- “Cô ta có bao giờ chịu thua cái gì đâu mà toàn bị bắt nạt chứ.”

- Cháu xin lỗi cả nhà...- Cô ta đột nhiên đứng dậy khiến anh phải ngẩng đầu lên nhìn- Cháu có việc phải về trường rồi, cháu xin phép đi trước ạ!

- Con có cần bố đưa đi không hay tự bắt taxi?

Phượng Vũ chưa kịp đáp thì Huy, anh chàng luật sư con nuôi chú Tùng đứng dậy, nói:

- Dạ để cháu đưa em đi cũng được ạ.

- Ủ, vậy con đưa em về đó rồi quay lại đây nhé!- Chú Tùng gật đầu nói với con.

Sự rời đi của Phượng Vũ làm cho tâm trí Nam cũng chẳng còn ở lại bữa tiệc nữa. Những lời của anh khi nãy đã làm cô bị tổn thương. Phải rồi, có lẽ cô đã nghĩ anh đang lừa cái bí mật trong quá khứ của cô mà chỉ có hai người biết ra để hạ thấp cô? Chỉ có thể cô mới tỏ ra giận dữ như thế.

Buổi tối sau bữa tiệc ấy, mẹ gọi anh đi dạo cùng bà trên con đường quanh bờ Hồ. Lâu lắm rồi anh mới lại có cảm giác đi cùng mẹ mình, khoác lấy đôi vai nhỏ của bà và nói những câu chuyện làm cho bà vui. Nhưng hôm nay bà có một thái độ rất lạ, hình như bà đang suy nghĩ chuyện gì mờ ám lắm.

- Con thấy sống ở đây thế nào?- Mẹ anh hỏi khi hai người ngồi xuống một ghế đá.

- Ổn mẹ ạ!- Anh đáp nhưng hoàn toàn không chắc về câu trả lời của mình nữa.

- Vậy con muốn sống ở đây không hay vẫn muốn sang Mỹ học?

- Nếu được thì con vẫn chọn đi Mỹ. Đâu có nghĩa là con sẽ đi hẳn đâu ạ! Con sẽ lại trở về mà.

- Vài năm nữa, ba mẹ sẽ bán tập đoàn và về đây sống, giúp bà nội và bác Phượng điều hành Lotus. Con còn quá nhỏ để gánh vác một sự nghiệp quá lớn như thế.

- Ba định bán Silver Wings thật sao ạ?

- Phải... theo đuổi mãi sự nghiệp cuối cùng cũng chỉ là một nắm đất mà thôi. Ba mẹ muốn về sống với quê hương, với bạn bè cũ, báo hiếu với bà nội. Nhưng nếu hai con thích, ba mẹ cũng không thể ngăn các con bay nhảy.

- Không mẹ à, con nghĩ...con sẽ về đây.

Nam lúng túng quay đi tránh cái nhìn của mẹ anh. Có lẽ bà hiểu những gì đang diễn ra trong lòng anh lúc này.

- Bà nội có ý tán thành cho con và cô bé Sang đó... Ý con thế nào? Bà nói là con rất ưng ý với cô bé đó. Mẹ cũng thấy nó xinh xắn dễ thương... Nhưng quan trọng là cảm xúc thật của con.

- Sang còn bé mà mẹ...

- Đó là lý do sao?- Thảo Nhi tủm tỉm cười với con trai.

- Ô, thì... Nói chung là con thấy thế nào cũng được ạ!

- Còn Vũ, con thấy sao? Con bé đó cũng xinh xắn đấy chứ, hơn nữa con cũng có vẻ chú ý đến nó. Mẹ thấy con nhìn con bé trong suốt bữa ăn.

- Không đời nào con thích cái con nhỏ xấu xí đó đâu ạ!- Anh vùng vằng đáp lại, vẫn còn tức khi nghĩ đến chuyện cô ta thản nhiên phớt lờ anh mà đi cười cười nói nói với thằng cha luật sư kia.

- Con vẫn còn trẻ con lắm, con trai của mẹ ạ!- Mẹ anh lắc đầu cười.- Dù sao mấy đứa cũng còn trẻ, nên suy nghĩ kĩ càng trước tình cảm của mình, đừng để sau này phải hối tiếc. Ba mẹ không quan trọng chuyện người con chọn có thể mang lại cho con những gì trong sự nghiệp sau này, cái quan trọng là phải đem đến cho con một cảm giác an toàn về hậu phương. Sau này con có chọn một trong hai cô bé này, dù là ai thì mẹ cũng sẽ vui vẻ chào đón.

- Có phải ngày xưa ba mẹ và cô chú Khánh đã có lời hẹn là sau này sẽ làm sui gia với nhau ạ?- Anh ngập ngừng hỏi.

- Người hứa là con chứ có phải ba mẹ đâu.

- Cái gì ạ?

- Ngày con còn bé, chú Khánh có hỏi con có làm con rể chú ấy không, và con đồng ý ngay đấy chứ. Đừng lo chuyện đó, đó chỉ là câu chuyện vui thôi mà. Nếu chọn ai cũng phải báo ẹ một câu nhé!

- Con biết mà mẹ yêu.

- Nhớ là làm chuyện gì cũng phải cân nhắc cho kĩ đó. Ba mẹ giờ trông vào sự tự nhận thức và trưởng thành của con mà thôi.

- Hi... mẹ yên tâm đi. Con là con trai lớn của mẹ cơ mà. Thôi mẹ con mình về, mai ba mẹ với Cún còn về Hải Phòng thăm ông bà nữa. Con phải đi học nên không về được. Chắc đến khi vào thăm ông ngoại Phi Long con sẽ đi.

- Ủ... vậy về thôi...- Thảo Nhi đứng dậy gật đầu và chậm rãi bước đi cạnh cậu con trai cao lớn của mình.

10. Chương 10

“Dừng yêu em...”

Khánh Nam tìm mãi mới thấy Phượng Vũ đang ngồi ăn với đám bạn ở một bàn tíu góc xa. Cô ta đang cười nói cái gì đó rất vui vẻ nữa chứ.

“Xấu gái, qua đây ngồi, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

“Tôi đnag ngồi với bạn.”

“Cô có qua đây không thì bảo nào, để tôi qua rước cô.”

“Thần kinh.” Phượng Vũ đáp một câu cụt lủn và cúp máy cái rụp.

Điện thoại đổ chuông lần hai.

“Còn nhớ yêu cầu cô hứa làm cho tôi không hả? Qua đây, yêu cầu đấy.”

Lần thứ hai Phượng Vũ cúp máy, nhưng lần này anh có thấy cô đứng dậy, nói gì đó với lũ bạn rồi bê khay đồ ăn trưa đến bàn quen thuộc của hai người. Đặt cái khay lên bàn đầy thô lỗ làm nước canh sóng cả ra ngoài, Phượng Vũ ngồi phịch xuống, nhìn anh bằng một vẻ đầy cam chịu.

- Làm cái gì mà nhìn tôi như nhìn kẻ thù thế? - Anh trừng mắt nhìn lại cô.

- Tôi qua rồi đây, anh có nói gì nói luôn đi.

- Đợi tôi ăn xong đã. - Khánh Nam nói và cúi đầu ăn tiếp.

“Hôm qua sao mà tươi hơn hôm thế, bây giờ vác cái bộ mặt như âm binh.”

Đặt cái thìa xuống, anh thản nhiên rót nước ngọt ra cốc uống, mặc kệ ánh mắt lạnh lẽo đang nhìn mình.

- Này, tôi đã nói là hôm qua tôi không có ý nói thế cơ mà, sao cứ nhìn tôi thế hả? Ưc chế chết đi được. - Anh ngẩng lên, quát.

- Đây là tất cả những gì anh muốn nói à?

- Tất nhiên là không. Cô cứ nhìn tôi thế kia làm sao tôi nói được.

- Được rồi. - Phượng Vũ quay đi. - Thế này chắc là nói được chứ hả?

- Cô... điên à? - Anh gắt.

Phượng Vũ quay vào trợn mắt nhìn anh định nện một câu thì anh tiếp:

- Tôi thích...

Chuông điện thoại đổ làm anh giật mình im bật.

- Cô không để yên lặng được à? - Anh lại quát.

- Có phải giờ học đâu mà để yên lặng.

Cô ta lườm anh rồi bắt máy. Ba mươi giây sau, cô ta đặt máy xuống, quay vào giục:

- Nào, có gì thì nói nhanh lên, tôi phải đi bây giờ đây.

- Đi đâu?

- Đi đâu là việc của tôi, hỏi làm gì?

- Quan tâm tí mà cũng kiêu. Được rồi, nghe tôi nói đây. Có lẽ là... tôi... thích cô, xấu gái ạ!

Im phăng phắc...

Mười giây...

Hai mươi giây...

Một phút...

Mặt của cả hai cùng đỏ bừng lên dù lúc này chẳng ai nhìn ai cả.

Lần đầu tiên Khánh Nam lại tỏ ra khó khăn khi nói ra một câu tỏ tình kiểu đó.

- Cô nói cái gì đi chứ? - Anh giục.

- Tôi phải đi rồi... - Phượng Vũ luống cuống đứng dậy.

Câu nói không đúng chủ đề đó như một hòn đá tảng rơi trúng đầu Nam làm anh bẹp gí, không còn nói hay làm được gì nữa. Anh cứ ngây ra như phỗng nhìn cô ta đang chạy đi như cố tránh thật xa anh.

Lần đầu biết tỏ tình một cách chân thành và không hời hợt.

Lần đầu biết đến cảm giác thất bại.

Lần đầu biết thế nào là đau. Là vỡ vụn.

*

- Chị ấy có nói là không thích anh Hai đâu mà sao anh ử rữ thế? - Trác Vân cười nhìn ông anh cứ ngồi ngẩn ngơ từ đầu tối đến giờ.

- Thà cô ta cứ nói không thích anh còn hơn là bỏ đi như thế. - Khánh Nam hậm hực đáp. - Làm anh mấy ngày hôm nay không dám lộ mặt xuống căng tin vì ngại đụng phải cô ta.

- Anh Gấu đẹp trai oanh liệt của em mà cũng có ngày lao đao vì một chị nào ấy cơ đấy. - Vân cười lém lỉnh.

- Để em tạo điều kiện cho hai người gần nhau nhé!

- Nhóc định làm gì đấy? - Anh cảnh giác hỏi lại.

- Thì phải tạo ra hoàn cảnh chứ... - Vân nháy mắt.

- Thôi cho anh xin, Cún mà mó tay vào là hư bột hư đường hết.

- Anh Gấu cứ tin Cún đi mà.

Giáng sinh, chú Khánh và cô Tú Linh mời cả nhà Khánh Nam đến dùng bữa tối tại nhà riêng của họ. Cô Linh thậm chí còn nhờ anh đến trường đón Phượng Vũ nữa. Ngồi trên xe ô tô, cả hai im như thóc. Cuối cùng, Khánh Nam phải mở nhạc lên cho không khí bớt căng thẳng.

Bữa tối diễn ra đầm ấm và vui vẻ, không ai nhận ra sự khác lạ trong thái độ của hai đứa con lớn, ngoài cô bé Trác Vân thỉnh thoảng lại nhìn ông anh nó cười một cái rất lấu cá. Vì đơn giản nó biết ông anh nó sẽ bị sốc bởi cái tin mẹ nó sắp nói ra lắm.

- Vũ này, tuần sau cháu nghỉ Tết rồi đúng không? - Mẹ anh nhìn cô bé dụi dằm hỏi.

- Dạ vâng ạ!

- Hay quá! Tuần sau cả nhà cô vào Đà Lạt ít ngày. Cháu đi cùng cho vui nhé!

- Ô, dạ... - Phượng Vũ ngập ngừng suy nghĩ.

- Vào thăm nhà cô ở trong đó. Đi cùng anh Nam và em Vân cho vui, cả năm học hành rồi còn gì.
- Mẹ em nói phải đó. - Vân nhanh nhẩu chen vào. - Chú Khánh với cô Linh cho chị Gấu trúc đi cùng cả nhà con nhé!
- Có gì mà không được đâu nào... - Khánh cười và nhìn cô con gái. - Con cứ đi cùng gia đình cô chú ấy cho vui. Bảo Lộc đẹp lắm đó...
- Vậy cứ quyết định thế nhé! - Thảo Nhi cười, chị cũng chẳng hiểu tại sao cô con gái của mình lại nằng nặc bảo chị mời Vũ cùng đi, nhưng nó có vẻ vui lắm.
- Vâng ạ!

Khánh Nam đưa mắt nhìn Vân, thấy con bé nháy mắt là anh hiểu ngay ra vấn đề. Hóa ra đây là cái cách mà nhóc Vân nghĩ ra để giúp anh trai nó. Chẳng biết là may mắn hay là xui xẻo nữa.

Trên đường đưa Phượng Vũ trở lại kí túc, anh đưa cho cô ta một cái hộp nói:

- Đây, quà của cô đây.
- Ồ, cảm ơn anh. Tôi quên không mua rồi.
- Cô mà nhớ tôi mới ngạc nhiên đấy. Chuyện hôm trước tôi quên rồi, nên cô đừng có tỏ ra như thế nữa, khó nhìn mặt nhau lắm.
- Phải... Dù sao thì anh cũng đừng có đại mà thích tôi...
- Lần đầu tiên có người bảo tôi đừng thích người ta, thú vị thật. - Khánh Nam cười. - Mà thế cũng đúng, nếu cô mà cặp với tôi, cô sẽ khổ lắm đấy.
- Vì anh trắng hoa sao?
- Một phần. Nửa là vì tôi sắp đi rồi.
- Anh đi đâu?
- Mẹ đã đồng ý cho tôi sang Mỹ học...
- Chúc mừng anh...
- Tôi sẽ đi khoảng bốn năm.
- Ừm.
- Thế nên tôi không thể biến cô thành đá Vọng phu được.
- Ha ha, bốn năm mà đã hóa đá được sao? Nhưng đúng là xui xẻo mới yêu anh và đợi anh lâu như thế.
- Bốn năm sau tôi sẽ quay về đây, lúc đó tôi sẽ rất khác bây giờ, có lẽ sẽ bớt bông bột hơn. Mà tôi quên chưa nói với cô nhỉ, cái cách xuất hiện của cô làm tôi bất ngờ lắm đấy nhé! Không phải lần đầu gặp đâu, mà cái hôm cô đi với bố mẹ cô đấy. Tôi có nằm mơ cũng không dám tin cô là con gái của cô Linh và chú Khánh.
- Thế nên lúc trước tôi mới hỏi anh có phải là cháu của chủ tịch tập đoàn Lotus như mọi người nói hay không? Nhưng anh có trả lời đâu...
- Thế nếu biết rồi thì sao?
- Thì tôi sẽ không bị bất ngờ nữa.
- Cái bài hát lần trước cô hát là bài gì thế? Cái bài có câu gì mà: “vườn nhà em bát ngát hương hoàng lan tỏa bay” đó. Bài đó rất hay.
- “Đêm thành phố đầy sao”.
- Chẳng bao giờ nhìn thấy ngôi sao nào từ thành phố Hà Nội. - Khánh Nam hạ mui xe xuống và nhìn lên trời.

- Cái chính không phải là những ngôi sao có được nhìn thấy hay không. Anh cứ nghe bài hát rồi sẽ thấy thông điệp của nó.
- Ủ, nhất định tôi sẽ thử. Bao giờ về tôi sẽ hát cho cô nghe nhé!
- Bốn năm nữa cơ đấy, sao không phải bây giờ.
- Tôi đâu có thuộc ngay được. Mà giờ cũng không có hứng học hát nữa.

Đứng nhìn theo đèn xe ô tô nhạt dần vào dòng xe đông đúc ngoài đường, Phượng Vũ nắm chặt hai tay lại. Cô đã tỏ ra mạnh mẽ một cách khó tin trước mặt người con trai ấy. “Đừng yêu em. Em xấu lắm.” Cô thở dài, trái tim vụn vỡ bấy lâu nay của cô còn có thể lành được nữa hay sao? Cô còn cơ hội đến với một người như anh sao? Biết những bí mật của cô mà anh vẫn yêu và chấp nhận cô ư? Hay đó chỉ là trò chơi của anh, như những lần trước đây, rồi sẽ có một ngày game over khi anh chán?

“Không được, mình sẽ không yếu mềm nữa.”

Cô ngược nhìn bầu trời và đi vào trong kí túc xá.

11. Chương 11

Định mệnh

Bảo Lộc, với những cánh đồng hoa mênh mông, với những đồi chè bát ngát, màu đất đỏ làm người ta phải ghi nhớ sâu sắc về vùng đất tuyệt diệu này. Khánh Nam tự hào vì mình đã sinh ra và một phần tuổi thơ gắn với vùng đất đầy nắng và gió cao nguyên ấy. Trong trí nhớ mơ hồ của anh, không hề có một chốn thần tiên nào hơn thế.

Ba Giang của anh vẫn ở Đà Lạt điều hành việc kinh doanh. Ba đã lấy vợ và có hai con, một trai một gái. Còn mẹ Diễm Phương thì đã về lại quê mình ở Đắc Lắc sống. Đó là hai người vô cùng quan trọng trong anh, họ đã cùng mẹ nuôi anh lớn lên, yêu chiều anh như con do chính họ sinh ra. Mẹ anh nói rằng, nếu không có họ, thì đã không có anh của ngày hôm nay.

Rời nhà ông ngoại Phi Long, ba người Khánh Nam, Phượng Vũ và Trác Vân đi ngược theo một con đường đất đỏ còn lầy lội do cơn mưa đêm qua. Ông ngoại nói rằng con đường ấy dẫn ra thung lũng hoa đẹp nhất Bảo Lộc này, và cả ba tò mò muốn đến đó chơi.

Khi thung lũng hoa màu vàng trải dài trước mắt ba người, không ai bảo ai, cả ba cùng reo lên đầy thích thú. Một màu vàng bát ngát, thỉnh thoảng điểm chút sắc tím hoặc đỏ. Một thiên đường trên trần thế thì cũng chỉ thế này thôi.

- Anh Hai, giống mấy cái cánh đồng hoa vàng ở Anh quá hén? - Nhóc Vân kêu lên. - Để mai đem máy ảnh tới đây chụp mấy hình, cho bọn bạn em lác mắt hết cả lũ. Kiểu gì chả ùn ùn kéo qua đây chơi. Minh xuống dưới đi anh Hai.

Con bé nói và chạy biến xuống dưới, làm anh không kịp ngăn lại. Con nhóc này ham chơi quá đi mất. Anh quay sang nhìn Phượng Vũ, hỏi:

- Cô có muốn xuống đó không?

- Tất nhiên. - Phượng Vũ quay sang nhìn anh cười, nắng vàng, hoa vàng cũng không rạng rỡ bằng nụ cười của cô lúc này.

- Thế thì đi nào... - Anh chụp lấy tay cô và kéo đi.

Trác Vân chạy trước hai anh chị nó nên nó cố tình lẩn đi một chỗ để cả hai có thời gian đi với nhau. Nó thích thú ngắt một vài bông hoa cầm trên tay và hát véo von một bài dân ca của Hà Lan. Nó phát hiện ra dưới này không chỉ có hoa vàng mà còn cả những loài hoa có màu sắc khác nữa.

Nó cứ nhảy nhót thích chí khắp nơi, đến khi trên tay nó là cả một bó hoa thật lớn, đủ các loại hoa mà nó chẳng biết tên, nó định bụng sẽ đem cho anh nó để tặng cho chị gấu trúc. Nó tìm đường quay lại, không nghĩ rằng cái thung lũng hoa này đủ lớn để làm nó đi lạc. Chẳng thấy bóng dáng anh trai nó đâu, nó cất tiếng gọi, cũng không có tiếng đáp lại.

Nó chạy cuống lên tìm lại con đường cũ, nhưng chỗ nào cũng toàn một màu hoa vàng, làm gì có con đường nào đâu. Nó lo sợ cuống cuồng.

- Á ...

Nó hét lên khi giẫm phải một cái gì đó, hay một con gì đó mềm mềm khiến nó ngã sòng soài, rồi nghe bắp chân nhói đau. Người nó cứ thế tê đi, không làm sao mà đứng dậy được nữa. Con rắn sau khi tặng cho nó một nhát cắn chí mạng thì bò đi ngay lập tức.

“Chết rồi ... mình chết chắc rồi ... ” Nó lo sợ nghĩ. Nó muốn khóc lên thật to để anh nó nghe thấy, nhưng giữa mệnh mông không gian này, tiếng của nó sao mà bé quá.

“Soạt.” Một người xuất hiện, kì lạ như một câu chuyện thần thoại, nơi nó thường nghe mẹ kể rằng các vị thần thường bất ngờ xuất hiện để giúp đỡ người bị nạn.

Anh ta không cao lắm, làn da rám nắng, khỏe khoắn, ánh mắt lạnh lợi, gương mặt rất hiền. Anh ta mặc một bộ quần áo bằng vải nâu cũ kĩ, hơi sờn rách, lưng đeo một chiếc gùi lớn. Vừa nhìn thấy cô, anh ta dừng lại và hiểu ngay mọi chuyện.

Anh ta không chú ý đến lời cô, cũng không chú ý đến những giọt nước mắt của cô mà chỉ ngồi xuống, nhìn lên bắp chân trần của cô, nơi còn nguyên hai vết máu đỏ. Bỏ cái gùi xuống, không ngần ngại, anh ta nâng bắp chân cô lên, ghé miệng lại hút hết máu độc ra. Một lúc sau, anh ta lấy từ trong gùi ra một chai thuốc nhỏ, rót vào miệng vết thương một thứ bột màu trắng trong lọ đó và dùng chiếc khăn tay trong gùi thuốc buộc lại cho nó.

Xong xuôi, anh ta đứng dậy, xốc gùi thuốc lên, đi tiếp, vẫn không nói một lời. Còn Trác Vân thì cứ ngẩn ra mãi, chưa kịp nói câu cảm ơn thì bóng anh ta đã khuất hẳn rồi.

Một con người kì lạ.

Năm phút sau Khánh Nam tìm ra nó đang tập tễnh bước đi. Thấy miếng vải buộc ở bắp chân cô em gái, anh hỏi:

- Em bị làm sao thế?

- Rắn cắn ạ!

- Hả, rắn cắn? - Khánh Nam nhảy dựng lên. - Rắn gì, Rắn độc à?

- Em biết được chết liền à...

- Không được. Sao lại buộc bằng cái giẻ bẩn thỉu thế kia. Cởi ra để anh hút máu độc cho.

- Hút rồi... cũng bôi thuốc rồi...

- Ai hút... ? Ai bôi... ? - Anh ngơ ngác hỏi lại.

- Một thiên thần. - Trác Vân cười nửa thật nửa đùa.

- Chết rồi... - Nam quay sang Phượng Vũ, miệng méo xệch. - Nó bị mê sảng rồi. Để anh công em về, nhanh nào...

- Có người hút máu độc và bôi thuốc cho em rồi mà. Giờ em chỉ thấy hơi ngứa ngứa thôi chứ có làm sao đâu.

- May quá! Nếu làm sao chắc anh như đòn với ba mẹ quá! - Nam giả bộ lau mồ hôi trên trán rồi cốc vào đầu cô em. - Mà ai bảo em chạy xuống đây hại anh tìm một muồn chết. Mau cởi cái khăn kia ra, bẩn thế nhiễm trùng thì sao.

Khánh Nam cúi xuống giặt chiếc khăn ra và lấy chiếc khăn tay trắng tinh của mình buộc vào cổ chân em gái.

- Ấy, không được vắt nó đi. - Trác Vân nhặt lại chiếc khăn đó. - Em còn giữ để trả lại người ra nữa.

- Ôi dào, thôi lên đây để anh công về, còn chịu đòn với mẹ nữa đấy.

- Anh Gấu yên tâm mà, Cún sẽ bảo Cún bị ngã nên bị thương, không nói là bị rắn cắn đâu. Hoa này mang về ẹ là mẹ vui ngay ấy mà...

Cứ như một sự ám ảnh, Trác Vân luôn tự hỏi lòng về người con trai hôm đó đã cứu nó, và bước chân lại đưa nó đến với thung lũng hoa này một lần nữa. Nó mong sẽ gặp lại người đó, vì sao thì nó chẳng biết.

Sâu trong thung lũng hoa ấy, có một ngôi chùa nhỏ, điều đó làm nó kinh ngạc hết sức. Ngôi chùa không lớn, ngay giữa sân có một phiến đá dạng một đài sen mười cánh, năm cánh bên trong, năm cánh so le bên ngoài, có một bát hương đặt phía trước. Nó cứ đứng ngẩn ra nhìn phiến đá đó, cho đến khi có một nhà sư tiến lại gần, nhìn nó:

- A di đà phật... thí chủ chắc là khách phương xa lạc đường quá độ ghé thăm chùa... ? Bồn chùa có thể giúp gì cho thí chủ chăng?

- Ô... dạ... - Nó lúng túng, chẳng biết phải xưng hô thế nào cho đúng. - Dạ... con chào thầy... con ở cách đây không xa lắm ạ! Con vô tình đi ngang qua đây nên ghé vào, không biết có làm phiền thầy không ạ?

- Bước chân đến đây nghĩa là có duyên với Phật... Thí chủ rồi sẽ gặp nhiều may mắn... Thí chủ cứ tự nhiên vân cảnh.

Nó chợt kêu lên khi vị sư định quay người bước đi.

- Ô thầy ơi, cho con hỏi, tại sao lại thờ một tòa sen đá ở đây ạ?

- Chùa này có tên là chùa Thạch Liên, chỉ thờ một tòa sen đá này thôi.

- Ủa, sao kì vậy ạ?

- Năm xưa đức Phật Bà Quan Âm trên đường độ sinh tái thế đã ghé qua đây, để lại nơi này một tòa sen ngọc. Năm tháng qua đi, tòa sen ngọc ấy hóa thành tòa sen đá này, mưa gió ngàn năm không mòn, rêu phong không phủ được...

- A, thật vậy ạ?

Trác Vân thốt lên rồi tiến lại, chấp tay vái tòa sen như mẹ nó vẫn hay làm mỗi khi đến đền chùa nào đó thấp hương.

- Ngôi chùa này đã có mấy trăm năm nay rồi, nhưng do quá heo hút nên chỉ có mình bần tăng ở đây... Thung lũng này có tên là Thạch Liên, mấy ngọn núi đá quanh đây tương truyền có một loài Hoàng Thạch Liên sinh sống, người nào có duyên ắt sẽ gặp được loài hoa này. Ai hái được nó sẽ đạt được ước nguyện của mình.

- Hoàng Thạch Liên ư? - Trác Vân ngẩn ra. - Trông nó thế nào thưa thầy?

- Bần tăng chưa bao giờ có duyên hội ngộ với loại bảo hoa này. - Nhà sư lắc đầu và đi vào phía trong. - Vì chỉ có kì duyên mới gặp được mà thôi...

- Dạ... con chào thầy...

Nhìn những dãy núi đá bao quanh thung lũng, Trác Vân tự hỏi liệu loài hoa sen đá đó có thật hay không mà vị sư sống ở đây nhiều năm rồi cũng chưa một lần tương kiến? Liệu cô có duyên với nó hay không, và có duyên với chàng trai đã cứu cô lần trước hay không?

Nghĩ đến đây, cô suýt thốt lên khi một người đang đi vào trong chùa. Chính là người con trai ấy. Vẫn bộ quần áo đó, vẫn chiếc gùi lớn đó, nhưng hôm nay toàn là củi lớn sau lưng, trên tay anh ta còn xách theo một xâu măng nữa.

Anh ta cũng nhìn cô, nhưng không có biểu hiện nào cho thấy anh ta nhận ra cô cả, anh ta đi thẳng đến trước cửa chùa. Vị sư khi nãy bước ra. Anh ta lau mồ hôi bằng vạt tay áo và cất tiếng nói với nhà sư:

- Con mang củi đến cho thầy đây ạ! Mẹ con gửi cả măng cho thầy nữa.

- Rau hôm trước mẹ con gửi cho thầy vẫn còn mà... Thôi con mang nó ra sau bếp cho thầy đi.

Anh chàng “dạ” một câu rồi bước ra phía sau, trước con mắt lúc này vẫn trợn tròn lên vì ngạc nhiên của Vân. Hai phút sau anh ta trở lại, vị sư già cầm ra hai gói giấy lớn đã được buộc chặt, đưa cho anh ta và nói:

- Thầy đã phơi xong đồng thuốc hôm trước con mang đến rồi, mang về mà sắc ẹ con uống này.

- Dạ, con cảm ơn thầy. Mẹ con dạo này đỡ nhiều rồi. Thưa thầy con về.

- Ủ, con về đi.

Trác Vân vội chạy theo khi anh ta đã đi ra đến cổng.

- Này anh, khoan đã. - Nó gọi.

Anh ta dừng lại, đợi nó chạy đến.

- Có chuyện gì vậy? - Anh ta hỏi

- Em đang mong gặp anh để cảm ơn anh chuyện hôm trước anh cứu em.

- Cứu người gặp nạn tức là tích công đức ỳnh, mẹ tôi đã dạy như thế. Tôi không làm để đợi người ta trả ơn.

- Anh ta lắc đầu.

- Nhưng em vẫn muốn. - Nó bướng bỉnh lắc đầu. - Nhà anh ở đâu thế để lúc nào em đến?

- Cách đây hai ngọn núi... - Anh ta chỉ về hướng hôm trước nó đã gặp anh ta.

- Hả, xa dữ vậy. Tên nơi đó là gì?

- Làng Đrăk Bia.

Trác Vân cố gắng ghi nhớ cái tên lạ lẫm đó vào đầu. Thấy anh chàng đó vẫn rảo bước đi tiếp, nó lại chạy theo:

- Thế tên anh là gì?

- Việt...

Ồ... Việt... Anh Việt... hay anh về nhà em đi, để ba mẹ em cảm ơn anh.

- Tôi đã nói là tôi làm việc đó không cần trả ơn mà. Cô đừng ngại. Muộn rồi, cô nên về nhà đi, ở trong núi một mình nguy hiểm lắm. Có thú dữ đấy.

- Hì, không nghĩ lại gặp anh ở đây thế này, em quên không đem theo cái khăn để trả anh rồi. Anh cầm khăn tay của em vậy nhé!

Nó nói và đặt chiếc khăn tay trắng tinh của mình vào lòng bàn tay còn đầy bụi đất của Việt, chiếc khăn tay có thêu hai chữ T.V mà mẹ đã tặng. Đưa nó cho anh xong, nó cúi đầu chào và chạy biến đi, lẩn khuất sau những vùi hoa vàng ruộm.

12. Chương 12

Tiếng yêu

Khánh Nam nằm dài trên giường, nhìn bức ảnh trên màn hình điện thoại, anh đã ngắm nó cả ngày hôm nay mà không biết chán. Bức hình trong điện thoại chụp một cô gái mặc nguyên bộ đồ màu trắng, đứng giữa một biển hoa màu vàng, khiến cô càng thêm nổi bật. Người đó chính là Phượng Vũ, anh đã chụp lên khi hai người xuống đến thung lũng hoa ngày hôm đó.

Nói là không nghĩ đến nữa nhưng tâm trí anh chẳng bao giờ dứt được những suy nghĩ về cô. Càng bị từ chối thì con người ta càng quyết tâm hơn thì phải?

Có tiếng gõ cửa, Khánh Nam tắt phụt màn hình. Cái kiểu gõ cửa lịch sự này chỉ có con gấu trúc đó mà thôi, chứ còn nếu là Vân, con nhóc đã chạy huỳnh huých vào rồi. Ba mẹ anh đi Đắc Lắc thăm mẹ Diễm Phương từ sáng sớm. Anh cũng muốn đi nhưng mẹ lại bắt anh ở lại trông coi cô em gái nghịch ngợm.

Anh lên tiếng, Phượng Vũ đẩy cửa bước vào.

- Anh Nam, Vân đi đâu rồi đấy.

- Chắc nó qua nhà ngoại hoặc chạy lằng quằng đâu đó thôi mà. - Anh lại nằm ườn ra lười biếng.

- Hình như không phải. Cô bé mang cả ba lô đi nữa.

- Hả? - Khánh Nam bật dậy như lò xo. - Sao cô biết mà giờ mới nói, nó đi đâu, lâu chưa?

- Làm sao tôi biết được. Tôi vừa qua phòng con bé gọi xuống ăn trưa mà không thấy đồ đạc của nó đâu cả. Chị bếp nói nó ra ngoài từ sáng rồi, nói là đi chụp ảnh nên chị ấy không nghĩ ngờ gì.

- Đi chụp ảnh, chắc nó lại ra cái thung lũng hoa hôm trước. - Khánh Nam chợt nghĩ ra. - Cái con bé này...

Anh vợ vội cái áo sơ mi và kéo Phượng Vũ ra khỏi phòng.

Không thể đi xe vào trong thung lũng nên Khánh Nam đành để ở ngoài.

- Đây, làm gì mà anh đi nhanh thế, đi chậm thôi. - Phượng Vũ kêu lên khi bị anh lôi đi xồng xộc.

Khánh Nam chưa kịp dừng lại thì: “Á...” Phượng Vũ vấp một hòn đá và ngã, rồi khỏi tay anh.

- Cô thật là đồ vụng về xấu gái ạ. - Anh chán nản lắc đầu và cúi xuống sờ vào cái cổ chân trắng ngần của cô ta.

Bị đau, Phượng Vũ gạt tay anh ra nhăn nhó.

- Con gái chúa là rắc rối. - Anh thở dài. - Cô có đi nổi không lên đây tôi công?

- Anh mà biết công người khác hả, đại thiếu gia?

- Con nhỏ Trác Vân có bao giờ là không đòi cõn đâu. Nó còn to hơn cô nhiều, chứ cô có một nhúm thể kia ăn thua gì. Lên đây.

Phượng Vũ hí hửng trèo lên lưng Khánh Nam và mặc cho anh càu nhàu vì cô... nhạ quá, cô ngắt một bông hoa vàng đặt lên tai anh ta.

- Ê này. - Khánh Nam vội kêu lên khi thấy hơi nhột nhột ở tai. - Cô làm cái trò khỉ gì thế hả?

- Làm gì đâu. - Cô xụi lơ và còn thì thầm hát một câu vui vẻ.

- Đi tìm em gái mà còn dẫn theo cô đi, đúng là của nợ mà. - Anh làu bàu.

- Sao anh cứ tỏ ra khó tính như đàn bà thế?

- Cô... Cái gì? Ai đàn bà? Cô nói câu nữa tôi bỏ cô lại ở đây đấy.

- Anh thử bỏ tôi xem... - Cô ôm chặt lấy cổ anh.

-Ặc ặc... cô làm cái trò gì thế đó xấu gái... Bỏ tay ra tôi không thở được.

- Bỏ ra nhớ anh để tôi lại thì sao?

- Thôi, tôi xin cô, tôi thua rồi, tôi không dám bỏ cô lại đâu ạ! Giờ thì nới lỏng tay giùm tôi cái, khó thở quá! Mà cô đừng giở trò gì trên lưng tôi nữa đi, muốn sụn bà chề vì mệt rồi đây này.

- Mới đây ai còn kêu tôi “một nhúm”. - Phượng Vũ nói băng quơ.

- Tôi có mắt không trông, không nhận ra được sự lợi hại của cô, được chưa? - Khánh Nam cau khỉnh nói.

” Ngày xưa hai đứa trên cánh đồng hoa

Và anh đã hứa sẽ chẳng rời xa .

Tình yêu hai đứa sẽ còn mãi mãi cho hoa kia tàn. ”

Phượng Vũ giơ cành hoa vừa ngắt được lên cao, nghêu ngao hát một đoạn ca khúc mà tên của nó là gì cô cũng không nhớ.

” Nào em đâu biết hoa kia mỏng manh

Bồ công anh theo gió bay đi thật nhanh.

Và em cũng thế sao vội vã để anh riêng mình anh. ”

Khánh Nam hát nối vào làm Phượng Vũ sững sốt đến suýt ngã, phải bám vào tay anh để giữ lại.

- Cô làm gì mà có vẻ thậm xưng thế ? Bộ tôi hát dở đến thế hả? - Khánh Nam đỏ mặt cúi khinh hỏi.

- A, không phải, tại tôi ngạc nhiên là anh lại biết hát mấy bài nhạc Việt. - Phượng Vũ cười lắc đầu.

- Cái bài này ngày xưa suốt ngày bà Mai Anh của tôi nghe mà. Nghe hoài lên nhớ lời thôi.

- Mà anh đang đi đâu thế ? Cần thận không chúng ta lại đi lạc đấy.

Thực ra Khánh Nam đâu có chủ ý đi tìm Trác Vân, con bé đó lanh lợi kiểu gì chả tìm ra đường về, anh chỉ muốn có những khoảnh khắc đáng nhớ ở đây cùng Phượng Vũ, trước khi anh ra nước ngoài. Trước đây anh khao khát đi khỏi đây bấy nhiêu thì bây giờ anh lại lưu luyến bấy nhiêu.

Khánh Nam rẽ vào một bãi đá, nơi có những tán cây rộng. Hai người ngồi xuống một phiến đá phẳng. Khánh Nam ngó xuống chân Vũ, hỏi về quan tâm:

- Chân cô sao rồi?

- Vấp có hòn đá mà cũng tím lên nè. - Phượng Vũ suýt xoa.

- Cũng tại cô vụng về quá cơ. - Anh chắc lưỡi.

- Thôi đi, nếu không phải tại anh đi nhanh thì đâu ra nông nỗi này. - Cô cự lại.

- Con nhóc này không biết chạy chỗ nào nữa. - Khánh Nam ngó xung quanh chép miệng, xui xẻo luôn cái vụ hai người đang tranh cãi.

Cùng lúc đó, trong một hang núi nhỏ, cái mát lạnh của hang giữa trưa nóng nực làm Trác Vân khẽ rùng mình. Người nó mỗi nhừ, không hẳn vì nó đang nằm trên một phiến đá mà là vì nó vừa bị ngã từ trên núi xuống. Lúc đó đang lang thang tìm đường, nó vấp té và lăn xuống một dốc thấp. Có lẽ người nó đã bầm dập hết rồi.

- Cô tỉnh rồi à? - Anh ta nhìn nó, nhẹ nhàng hỏi.

- Em biết thế nào cũng gặp lại anh mà - Nó cười và nói một câu mà dường như cái tình trạng của nó hiện nay chẳng nhằm nhò gì cả.

Việt tròn mắt có vẻ không hiểu. Nó tiếp:

- Em chẳng biết làng mà anh ở nó ở chỗ nào, nên em cứ đi theo hướng mà anh hay đi. Cũng may ngã xuống mới gặp được anh đúng không?

Nếu là Khánh Nam thì người con gái ngồi trước mặt anh sẽ bị đánh giá là thần kinh, nhưng Việt, một chàng trai hiền lành chất phác lớn lên giữa núi rừng thì chỉ nhìn cô bé có vẻ không hiểu mà thôi.

- Tại sao lại đi tìm tôi?

- Vì em rất thích anh nên em muốn đi tìm xem anh ở đâu. - Nó nói không ngần ngại, không vòng vo.

Việt lại tròn mắt tiếp tục nhìn cô bé kì lạ này.

- Thấy chưa, rõ ràng là mình có duyên mà. Nếu không cứ mỗi lần mong gặp anh là em lại gặp được anh ngay.

- Nhà cô ở đâu để tôi đưa cô về. Tôi còn về nhà nữa, sắp tối rồi. - Việt đứng dậy.

Trác Vân nhồm hẫng dậy, một cái ê mình làm nó phải nhăn mặt. Từ hồi nào đến giờ nó đâu có biết bị thương hay bị đau là gì đâu.

- Về nhà anh không được à?

- Cô phải về nhà cô chứ?

- Em thích về nhà anh

Cái tính trẻ con của Trác Vân xưa nay có ai trái lại được đâu.

- Cô không thể về nhà tôi được. Mẹ tôi không thích thế.

- À ... thế thôi vậy. Thế anh đưa em về nhà đi, rồi em bảo anh Gấu em lái xe chở anh về nhà.

- Nhà cô ở đâu?

- Không nhớ ở hướng nào. Cạnh nhà ông ngoại Phi Long đó.

- Ông trưởng Phi Long. Cô là cháu ngoại ông ấy, nhưng nghe nói ông ấy đâu có con gái.

- Mẹ em là con nuôi của ông ngoại. Nhà em ngay gần đó.

- Cô ở biệt thự Hoàng Dương? - Việt nhìn nó nghi ngờ.

- Phải.

- Được. Tôi biết chỗ đó, để tôi đưa cô về.

Việt lại đeo cái gùi lên lưng và tiến lại phía Trác Vân. Cúi xuống, anh không thấy nó đang đỏ mặt bối rối, Việt nâng nó lên trên hay cánh tay khỏe khoắn của mình và bước ra khỏi hang.

Ngước lên nhìn bầu trời xanh ngắt một màu, thỉnh thoảng nó lại liếc nhìn Việt. Không mang cái vẻ đẹp kiểu đại công tử như anh trai Khánh Nam hay những anh chàng hay theo đuôi nó trước đây, Việt có vẻ đẹp khá mộc, nhẹ nhàng, đậm chất núi rừng. Đôi mắt anh sáng luôn ánh lên những cái nhìn hoang dã. Nó đưa tay lau một giọt mồ hôi vừa chảy xuống cổ Việt, nói:

- Nếu anh mệt thì cứ bỏ em xuống nhé!

Việt lặng im cứ bước thẳng lên phía trước. Thế là trong khi Khánh Nam đang dạo chơi trong thung lũng hoa cùng Phượng Vũ, thì Việt đã đưa Vân về đến biệt thự Hoàng Dương bằng chính đôi tay và đôi chân anh. Bàn chân quen đi rừng leo núi của anh dường như chẳng hề mệt mỏi chút nào.

Thả nó ở cổng, Việt định quay lưng đi, nhưng Vân đã gọi giật lại:

- Anh Việt, khoan đã. Hai ngày nữa em rời khỏi đây cùng ba mẹ rồi. Chiều mai anh đến chùa Thạch Liên nhé!

Việt không đáp, cũng không quay lại. Vân nói với theo:

- Anh mà không đến là em sẽ không về đâu đấy.

Nhưng nó xụ mặt xuống vì thấy Việt đã đi xa lắm rồi.

Nó mong là anh sẽ đến gặp nó.

13. Chương 13

Tạm biệt dấu yêu

Tiếng củi cháy lép lép nơi bếp lửa, nơi duy nhất có ánh sáng trong nhà sàn lúc này, một người đàn ông đang thổi bếp, chốc chốc lại liếc chừng về phía cầu thang. Bên ngoài trời đang tối dần, có ánh chớp báo hiệu sẽ có một cơn mưa lớn. Giờ này mà đứa cháu anh vẫn chưa về.

Có tiếng ho khan, người đàn ông lo lắng nhìn về phía đó, nơi có một người phụ nữ đang ho rũ rượi vì căn bệnh lâu năm của mình. Đó là chị dâu của anh. Nồi thuốc vẫn còn đầy nước nên anh chưa thể chất ra cho chị dâu uống được.

Tiếng lạch cạch ở phía dưới báo cho anh biết đứa cháu của anh đã về đến nơi. Anh cất tiếng hỏi:

- Sao hôm nay về muộn thế?
- Cháu đi hái thêm lá thuốc để sư thầy gói thuốc ẹ.- Việt đáp lại- Cháu có bắt được con cá ở dưới suối đây, chú làm cơm giúp cháu, cháu mang thuốc qua cho sư thầy.
- Trời tối rồi, lại sắp mưa nữa, mày đi đường rừng nguy hiểm lắm.- Mẹ anh nói vọng xuống.
- Không sao đâu mẹ, con đi rồi về liền.

Anh nói và lại xốc cái gùi lên lưng và bước đi về phía thung lũng Thạch Liên.

Việt quen sư thầy từ khi biết đi rừng. Sư thầy tốt bụng đã chỉ cho anh bài thuốc nam để chữa bệnh ẹ mình. Việt thường hay hái lá thuốc đến nhờ sư thầy gói thành từng thang một để đem về sắc ẹ uống. Biết sư thầy ở một mình trong núi này, anh hay đem củi và rau rừng đến cho thầy, đôi khi là củ sắn, cái bắp của nhà trồng.

Việt đến được chùa Thạch Liên thì người anh đã ướt hết. Sư thầy đưa anh đĩa xôi thầy mới cúng xong để anh ăn cho đỡ đói. Thầy khuyên anh nên ở lại chùa hôm sau hãy về, nhưng anh sợ mẹ lo lắng nên ăn xong đĩa xôi, anh đứng dậy xin phép ra về.

Vừa bước chân ra đến cửa thì anh nghe sư thầy nói:

- Có cô bé đến tìm con từ chiều đó. Đợi đến lúc trời mưa, thầy giục về nên đã về rồi.

Việt giật mình nhớ lại lời hẹn của cô bé hôm qua, lời hẹn của con gái chủ nhân ngôi biệt thự Hoàng Dương. Anh ngẩn ra rồi chào sư thầy và bước vào bầu trời lất phất mưa.

Nhưng nghĩ sao, khi ra khỏi cổng chùa, anh lại rẽ sang con đường dẫn về biệt thự Hoàng Dương. Cô bé ngốc đó không biết đã về đến nhà an toàn chưa? Tiểu thư con nhà giàu mà dám lang thang trong núi giữa đêm tối thì thật là đáng kinh ngạc.

Đi đến chân dốc, anh dừng lại vì trong ánh chớp vừa lóe lên, anh nhận ra một thân hình đang nằm trong đám cỏ dại. Người cô bé bết bết bùn đất, có lẽ vì trơn nên đã trượt từ trên dốc xuống. Toàn thân cô lạnh ngắt khiến anh cũng phải thót tim lại. Vội nâng cô lên, anh đi về phía hang núi, nơi mà anh thường nghỉ chân lại khi đi qua đây.

Anh đặt cô bé nằm xuống phiến đá lớn và nhóm cho đám củi khô cũ còn sót lại cháy bùng lên. Lửa làm cho hang trở nên ấm áp hơn.

Anh ngoái lại nhìn cô bé đang nằm đó. Một vẻ mặt xinh đẹp mà anh chưa bao giờ thấy. Con gái trong buôn làng chẳng ai đẹp như thế cả. Gương mặt sáng, mi cong, cô như một nàng công chúa bước ra từ xứ sở thần tiên nào đó. Cái vẻ ngây thơ của tuổi mới lớn vẫn còn đọng lại trên mí mắt, khóe môi.

Trong khi anh đang mãi ngắm cô thì cô bé mở mắt ra, ngơ ngác một lúc rồi nhồm ngay dậy, reo lên:

- Ô, lại là anh...
- Cô không biết đi đường núi mà sao cứ thích đi vậy? Nếu không có tôi thì cô đã chết vì dầm mưa ở ngoài trời hoặc bị thú dữ tấn công rồi.- Việt chất thêm củi vào đống lửa. Quần áo anh này giờ đã khô bong.
- Tại sư thầy cứ bảo em về nên em chẳng tiện ở lại. Nhưng em biết thế nào anh cũng đến mà.- Trác Vân lại gần đống lửa, cười.

Việt hơi đỏ mặt khi nhìn vào gương mặt rạng ngời đó. Dưới ánh lửa bập bùng, cô bé còn đẹp hơn bình thường nữa.

- Cô đi như thế này không sợ ba mẹ cô lo lắng sao?

- Có chứ... Em biết sẽ làm ba mẹ và anh Hai em lo lắng, nhưng em không thể rời khỏi nơi này mà không gặp anh một lần.- Trác Vân lắc đầu thật thà đáp.

- Tại sao nhất thiết phải gặp?

- Vì em muốn anh vẫn nhớ đến em cho đến khi em quay lại đây tìm anh.

- Tìm tôi làm gì?

- A... thôi em không nói nữa...- Vân đỏ mặt nói- Dù sao thì những ngày ở đây thật đáng nhớ vì đã gặp được anh. Anh đã cứu em rất nhiều lần, nhiều đến nỗi em không biết làm gì để trả hết được.

- Có vay sẽ có trả, đó là luật nhân quả mà sư thầy thường hay nói với tôi. Có lẽ do tiền kiếp tôi nợ cô nên giờ tôi trả cho cô. Trả hết là mình hết duyên nợ.

- Không, nhất định em sẽ còn quay lại đây tìm anh. Hứa đấy... Hai năm nữa em quay lại đây tìm anh, hy vọng lúc đó anh vẫn không quên em.

Thấy Việt im lặng, nó tiếp:

- Hay anh không tin em, mình ngoắc tay nhé!

- Không cần đâu.- Việt lắc đầu- Vốn dĩ không có sự tồn tại của những lời thề. Đi thôi, tôi đưa cô về, vì tôi còn phải về nhà nữa.

Trác Vân đứng dậy, mỉm cười và bước ra ngoài theo Việt. Không hiểu sao, nhưng ở cạnh người con trai này, nó thấy bình yên đến lạ kì.

Hai người cứ bước cạnh nhau, dưới trời mưa như thế đến tận khi về đến cổng biệt thự Hoàng Dương. Việt ngẩng đầu nhìn ngôi biệt thự rực rỡ ánh đèn, khác xa với căn nhà sàn nghèo nàn chỉ có ánh lửa của mình. Anh cười trong đầu một cái thật mỉa mai khi nghĩ đến sự thiên lệch đến tréo ngoe ấy.

- Tạm biệt anh.- Trác Vân hôn nhẹ lên má anh, khẽ cười và chạy vụt vào nhà để lại một thằng con trai đứng ngơ ngẩn dưới mưa thêm một hồi lâu nữa.

“Tạm biệt em.”- Việt nhìn khung cửa sổ lầu hai vừa sáng đèn và quay người bước đi. Mưa lạnh mà lòng anh sao ấm quá!

*

- Hả, em nói gì?- Khánh Nam ngẩng đầu nhìn Sang khi nghe cô thông báo một tin khiến anh hơi shock.

- Mẹ đã đồng ý cho em đi du học rồi. Em sẽ sang Mỹ với anh.- Minh Sang cười rất duyên.

- Nhưng em còn đang học mà?

- Học xong em sẽ bay. Em sẽ đăng kí học cùng trường với anh! Em chỉ sang sau anh mấy tháng thôi mà. Sao, hay anh không thích em sang đó học cùng anh?

- Dĩ nhiên là không phải.- Khánh Nam lắc đầu dù lời phủ định của anh chẳng thể che nổi những nét biểu cảm trên khuôn mặt anh lúc này.- Anh không nghĩ là cô bé Minh Sang hôm nào anh gặp ngồi ủ rũ một góc vì nhớ mẹ, giờ lại có đủ dũng cảm để bay nhảy như thế.

- Sang đó em còn có anh mà, em có cô đơn đâu. Hi. Hay anh đợi em học xong rồi đi cùng em luôn thể?

- Không được nhóc à...- Khánh Nam lắc đầu- Thủ tục anh đã lo xong hết rồi mà. Ăn Tết xong là anh bay thôi.

- Vâng, thế thì hẹn gặp anh năm tháng sau ở bên đó nhé!

*

- Này, tôi đi rồi cô vui thế à?- Khánh Nam trợn mắt nhìn Phượng Vũ khi hai người ngồi trong quầy cafe ở sân bay, khi cô ngêu ngao hát một câu hát nào đó có vẻ vui lắm.

- Tôi yêu đời thôi mà.- Phượng Vũ cười.

- Tôi đi liên đây, không về đây đâu. Cô có nhớ tôi thì tranh thủ đi, không đến lúc muốn gặp cũng khó lắm.

- Sặc...- Phượng Vũ phun phì phì vì câu nói đó của anh.

- Đồ xấu gái bất lịch sự.- Khánh Nam nhảy dựng lên vì nước bắn vào tay áo.

- Xin lỗi.- Phượng Vũ ôm bụng cười- Tại câu nói kia của anh làm tôi sợ quá ấy mà. Này, xin lỗi đi, anh đi rồi bớt một kẻ nửa đêm nháy mắt khủng bố giấc ngủ của tôi nhé! Cũng chả còn gã dở hơi không biết bơi nào tranh ăn với tôi nữa.

- Thế là không nhớ tôi à?

- Ôi, nhớ tới anh để đêm gặp ác mộng tôi sợ lắm.

- Nhưng tôi sẽ nhớ cô lắm đấy.

- Ha ha, rồi anh sẽ bị những cô em tóc vàng xinh xắn hấp mất hồn thôi, không có thời gian để nhớ đến tôi đâu mà lo.

- Tôi nhớ thật đấy.- Khánh Nam nghiêm mặt nói.

Phượng Vũ ngừng cười, cô lắc lắc mái tóc dài buông xõa:

- Đừng nói trước vì chẳng cái gì nói trước mà bước tới được đâu. 4 năm sẽ qua đi, và sau đó chúng ta thay đổi thế nào chẳng ai biết được cả.

- Hừm... cô chẳng bao giờ nghiêm túc khi tôi nghiêm túc cả.- Khánh Nam lắc đầu về giận- Thôi đến giờ rồi, tôi đi đây.

Anh đứng dậy cầm vé máy bay và hộ chiếu lên. Phượng Vũ đứng dậy và bước theo anh ra đến cửa soát vé. Anh dừng lại, một thoáng lưu luyến làm anh không muốn bước chân qua cánh cổng kia.

- Đi đi...- Phượng Vũ đẩy anh- Sao ủy mị thế?

Khánh Nam cúi nhìn cô, nói nhỏ:

- Tôi đi nhé!

- Chúc mạnh giỏi.

- Đi thật đấy...

- O hay, muốn chúc gì nữa?

- Nhưng tự dưng tôi lại không muốn đi

- Ai da... Có phải đưa tiền Kinh Kha đâu mà suốt mướt thế.- Phượng Vũ ngoác miệng cười, thực sự thì lòng cô cũng đang hoang mang lắm.

Rất nhanh, Khánh Nam với tay, kéo cô lại sát mình và đặt lên trán cô một nụ hôn, rồi anh nói, giọng nhẹ tênh như gió thoảng:

- Chờ tôi... tôi sẽ không để em thành đá Vọng Phu đâu.

Và anh quay người bước thật nhanh đến cửa soát vé, một tay còn giơ lên như chào. Phía sau anh, Phượng Vũ đưa tay lên trán, nơi nụ hôn ấm áp của anh vẫn còn đọng lại, cô hơi cười rồi cũng quay người ra khỏi sân bay.

4 năm rồi sẽ qua đi.

4 năm chúng ta sẽ cùng nhau phấn đấu.

4 năm, em sẽ đợi anh quay về.

Tạm biệt dấu yêu.

14. Chương 14

Chỉ cần có tình yêu

Phượng Vũ ngồi vào chiếc bàn quen thuộc trong Hersey bar, nơi mà cô vẫn ngồi nghe những ca khúc trữ tình với một cốc Capuchino sau khi kết thúc một tuần làm việc dài đầy mỗi mệt. Hersey là nơi mà người ta có thể gửi tặng những bài hát cho người thân yêu nghe, vì thế mà mỗi bài hát ra dù hay hay dở đều đầy cảm xúc và vô cùng ấm áp.

Hôm nay cô hơi khó chịu vì bị gã trưởng phòng trách mắng một cách vô lý, chỉ vì cô đã từ chối hẹn hò cùng hắn, mặc cho hắn theo đuổi lâu nay. Rồi còn mấy bà chị cùng phòng suốt ngày lườm nguýt, nói xấu sau lưng, nói cô làm cao này nọ.

Tiếng nhạc vang lên, một ca khúc trữ tình quen thuộc. Có tiếng của người MC giới thiệu ai đó lên hát. Cô ngồi quay lưng lại với sân khấu nên cũng chẳng tò mò nhìn họ. Sau lời giới thiệu của gã MC là một giọng nam khá trầm vang lên:

- Tôi dành tặng ca khúc này ột người quan trọng với tôi. Và tôi chỉ muốn nói với cô ấy hai điều. Cảm ơn và anh yêu em.

Mọi người trong phòng nhạc ồ lên vỗ tay trước lời tỏ tình táo bạo ấy. Phượng Vũ lắc đầu mỉm cười và nghĩ không biết cô gái nào lại may mắn đến thế. Cô cất tiếng nhẹ nhẹ hát theo bài hát mà anh ta đang hát.

“Tôi đang nghe tiếng sóng dòng sông

Tôi đang nghe tiếng gió ngày xuân

Nghe bông hoa, như thương ai rạo rức trên cành

Tôi đang nghe tiếng nói của đêm

Như đang nghe tiếng hát của em

Tôi đang nghe, nghe con tim như thủy triều lên ”

Ngày xưa Khánh Nam cũng hứa sẽ hát tặng cô bài này đây. Hai tháng nữa anh sẽ về sau 4 năm đi du học mà không một lần nào về thăm Việt Nam. 4 năm qua đủ để cô đi mọi vết thương trong quá khứ và chuẩn bị đón một tình cảm mới hơn ỉnh.

Ngồi thêm một lúc, Phượng Vũ uể oải đứng dậy, chuẩn bị trở về nhà trọ của mình. Tốt nghiệp xong cô cũng không về ở với bố mẹ mà thuê nhà trọ ở riêng một mình. Có lẽ cô đã quen với sự tự do rồi.

- Này xấu gái...

Phượng Vũ đứng khựng lại vì có tiếng gọi rành rọt sau lưng mình. Ở một góc của sân để xe, một anh chàng đang đứng dựa người vào chiếc xe màu trắng bạc hoàn mỹ. Chàng trai mặc áo sơ mi màu ghi, sống mũi cao, miệng hơi cười với cô.

Người đó là Khánh Nam, dù trông anh có chừng chạc ra, nhưng cũng không có gì đổi khác lắm. Thấy cô cứ tròn mắt đứng nhìn, anh lại tiếp:

- Bộ quên anh rồi hả xấu gái?

- Anh sao lại ở đây?- Cô trở mắt ngạc nhiên hỏi.

- Không ở đây thì ở đâu?- Khánh Nam hỏi lại.

- Tất nhiên là ở NewYork, bên một con búp bê tóc vàng nào đó chứ.- Phượng Vũ lại gần anh, châm chọc.

- À, nhớ con búp bê xấu xí này nên anh không đành lòng ở lại nữa.- Bất chợt anh ôm lấy eo cô kéo sát lại mình- Thế nào, không vui à? Thậm chí anh hát tặng em em còn không thèm vỗ tay hay quay lại nhìn. Hay lén lút hẹn thằng nào rồi nên không thích anh ở đây?

- Có thể lắm chứ.- Phượng Vũ đáp trả, nhìn thẳng vào mắt anh.

- Nói xem nó là thằng nào để anh đến hỏi thăm làm quen...- Anh ghé sát mặt cô hơn nữa, đến mức mái tóc lòa xòa của anh có thể chạm vào trán cô.

- Ai da...- Cô vội đẩy anh ra- Sao vừa mới gặp nhau là đã muốn đánh nhau rồi thế?

- Em là người gây sự trước mà.- Anh lấy ngón tay dí nhẹ lên trán cô cười- Mà chào hỏi nhạt quá làm anh hơi hăng hực đấy nhé!

- Ai bảo thích bất ngờ.- Phượng Vũ lườm- Nói hai tháng nữa về mà lén lút về như để bắt quả tang người khác ấy.

- Thì tại sợ em hóa đá mà.- Anh trêu- Nào, mời người đẹp lên xe.

- Còn xe của em?- Cô chỉ về chiếc xe máy của mình.

- Kệ nó đó, mai qua lấy. Anh đưa em về.

- Ừm... Vậy cũng được.

Và họ đã bắt đầu như thế, nhẹ nhàng và không quá ngập ngừng như những đôi mới bắt đầu yêu nhau khác. Khánh Nam, giờ đây trở về và ngồi vào ghế Tổng giám đốc của tập đoàn Lotus. Ba anh đã bán tập đoàn xe hơi Silver Wings và trở về tiếp nhận Lotus cùng bác Phượng. Hiện nay thì ba mẹ và em gái anh đang sống ở Đà Lạt. Anh sẽ tiếp nhận ghế Tổng giám đốc khu vực phía Bắc, và tất nhiên lại trở về sống cùng bà nội ở tập đoàn Lotus.

Mặc dù trước nay bà nội rất ưng ý Minh Sang, nhưng bà vẫn chấp nhận Phượng Vũ vì dù sao cô cũng là con của hai người bạn rất thân của con trai và con dâu bà. Trong thâm tâm bà, Phượng Vũ rồi sau này sẽ kế thừa tài sản của ông ngoại mình, như vậy cũng là xứng với cháu trai bà lắm.

Thế nên người ta chỉ còn nghĩ đến một đám cưới nữa là xong.

Nhưng khi mọi người bắt đầu nghĩ đến việc kết hôn của Khánh Nam và Phượng Vũ vào mùa thu, thì có chuyện rắc rối xảy ra với Trác Vân, cô con gái út của gia đình Hải Long. Thực ra nói là rắc rối cũng không đúng, nhưng đó là việc mà ba mẹ cô khó lòng chấp thuận khi cô bé 20 tuổi đầu một mực đòi lấy chàng trai của núi rừng mà cô đã dành trọn tình yêu bốn năm nay, kể từ lần đầu gặp gỡ định mệnh ấy.

- Mẹ anh đang phát ốm lên vì con bé.- Khánh Nam nằm dài ra giường thở dài.- Tự dưng lại đi yêu cái thằng người rừng nào đó, không biết nó có bị bỏ bùa gì không?

- Hình như em đã nghe Vân kể về anh chàng đó rồi...- Phượng Vũ ngồi xuống cạnh anh.

- Nó là người thế nào?- Anh nhồm dầy nhìn cô hỏi.

- Nghe nói anh ta là người tốt bụng lắm. Chính là cái anh chàng đã cứu Vân khi nó bị rấn cắn cái hời mà em đi cùng gia đình anh lên Bảo Lộc chơi đó. Sau đó còn mấy lần cứu nó khi nó bị ngã xuống núi nữa.

- Thảo nào mà học ở Hà Lan xong nó năng nặc đòi về Việt Nam học, lại còn thi tận trên Đà Lạt nữa chứ.- Khánh Nam vỗ đùi đánh đét một cái.

- Nếu hai người họ yêu nhau thật thì sao?

- Anh cũng chả rõ, phải gặp nó xem thế nào đã. Nhiều đứa tiếp cận con bé ngốc ấy lắm, mà toàn là lợi dụng thôi.

- Anh sẽ vào đó à?

- Ừ...- Anh cười, lùa bàn tay vào mái tóc của người yêu- Có lẽ anh phải lên đó xem thế nào. Con bé này nó bướng lắm, may ra thì chỉ có anh nó mới nghe lời.

- Bao giờ anh đi?

- Chắc ngày mai anh đi luôn. Anh nói với bà nội rồi, đêm nay anh ở chỗ em rồi sáng mai ra sân bay sớm.

- Anh đi lâu không?

- Sao?- Khánh Nam bật cười kéo cô vào lòng- Không nhớ xa anh thì khăn gói theo anh đi.

- Khỉ gió, đang nói thật mà cứ đùa.- Cô tát nhẹ vào má anh.

- Anh đùa cái gì đâu. Hay không nhớ xa thằng trưởng phòng của em?

- Thôi ă!- Phượng Vũ bĩu môi- Thằng nào nó cứ nhìn thấy cái mác Tổng giám đốc của anh là nó chạy xa em 50m rồi chứ nói gì đến tán tỉnh.

- Em đâu có cao số thế đâu? Yên tâm, xong xuôi là anh ra mà. Công việc ngoài này bỏ lâu làm sao được, mà rồi còn chuyện của mình nữa chứ. Lo dần đi là vừa. Thôi ngủ đi em, mai anh đi sớm đấy.

Phượng Vũ nhìn người yêu, cô khẽ mỉm cười và đưa tay với công tắc, tắt đèn. 5 phút sau, cả không gian chỉ còn tiếng thở đều đều của Khánh Nam và một tiếng trở mình nhẹ nhàng khác.

- Ba...mẹ... Ba mẹ thả con ra... mau thả con ra...- Tiếng gào thét tuyệt vọng của Trác Vân sau cánh cửa làm Khánh Nam thấy nhói lòng. Cô em gái dễ thương tinh nghịch ngày nào của anh bây giờ suốt ngày chỉ gào thét và khóc lóc vì tình yêu sao?

Anh quay sang nhìn mẹ mình, lúc này đã chẳng cầm nổi nước mắt nữa. Bà đang khóc khi bắt lực với đứa con gái của mình. Từ bao giờ, nó chẳng còn nghe lời của bà nữa rồi.

- Ba...mẹ...con xin ba mẹ mà... Mau thả con ra...- Vẫn là những tiếng đập cửa ấy- Con yêu anh ấy, con chỉ muốn ở bên anh ấy, tại sao lại cấm con? Mau thả con à...

- Ba mẹ phải dẹp hết những đồ vật sắc nhọn, cốc chén, bình hoa ra khỏi phòng vì chỉ sợ nó làm liều...- Mẹ anh bưng mặt khóc- Mẹ không biết làm gì với nó bây giờ con à...

- Mẹ...- Khánh Nam nắm lấy vai bà, siết nhẹ- Mẹ về phòng nghỉ đi. Cứ để em cho con.

Dù mẹ mình về phòng rồi, Khánh Nam quay trở lại phòng em gái mình, tra chìa mở cửa và bước vào.

Vân đang quỳ dưới đất, tóc tai rũ rượi, mặt đầm nước mắt, quần áo xộc xệch và con bé trông gầy rộc đến thảm thương. Thấy anh, nó vùng dậy, lao vào vòng tay anh, khóc nức nở:

- Anh Nam, anh hãy cho em ra khỏi đây đi. Anh hãy cho em đi tìm anh ấy đi. Em cần anh ấy, em không thể sống nếu không có anh ấy được...

- Vân...- Khánh Nam giữ chặt lấy em gái, tự nhiên anh cũng muốn khóc quá- Anh Hai về với em rồi đây. Bình tĩnh nào. Nghe anh nói đã.

- Không, em không nghe, em không muốn nghe.- Trác Vân ôm lấy đầu, khụy xuống- Em không muốn nghe gì hết, em chỉ muốn gặp anh ấy. Không ai bắt em rời bỏ anh ấy được.

- Anh không khuyên em gì cả. Nhưng bình tĩnh lại và kể anh Hai nghe mọi chuyện xem nào. Anh sẽ khuyên ba mẹ không nhốt em nữa.

Con bé ngẩng đầu nhìn anh, nấc cụt. Đôi mắt nó nhìn hoang mang một cách đáng thương.

"Em gái đáng thương của anh, ai có thể làm cho em trở thành nên thế này được cơ chứ?"- Anh vừa đỡ con bé về giường vừa tự hỏi.

- Anh Nam, anh sẽ khuyên ba mẹ thả em ra đúng không? Chúng em chỉ yêu nhau thôi mà, chúng em có lỗi gì đâu... Tại sao ba mẹ chỉ vin vào cố anh ấy học ít và nghèo khó mà làm khó chúng em cơ chứ. Người ta học ít nhưng người ta hơn hẳn những kẻ có chữ mà bất lương khác cơ mà.- Con bé nắm lấy tay anh khấn khoản.

- Em còn khờ lắm ngốc ă!- Anh xoa tóc con bé thở dài- Em tưởng em có thể sống với cái mơ mộng hão huyền đó sao? Cuộc sống tàn nhẫn lắm, em không thể nhắm mắt mà yêu như thế được.
 - Anh cũng giống ba, mẹ đều nói như thế.- Nó đẩy anh ra- Anh với ba mẹ có hiểu gì đâu. Anh ấy không yêu em vì cái gia sản nhà mình. Em có thể từ bỏ cái cuộc sống giàu sang này vì anh ấy.
 - Được rồi!...- Khánh Nam dỗ ngọt con bé- Nếu em ngoan ngoãn ngồi đây đợi anh thuyết phục ba mẹ thì anh tin ba mẹ sẽ nghĩ cho em. Nhưng em không được khóc nữa, cũng không được bỏ ăn nữa.
 - Anh hứa chứ?
 - Anh có bao giờ nói dối em chuyện gì không?- Anh mỉm cười nhìn em gái- Anh nói được anh sẽ làm được. Nếu nó thật sự yêu em, thì nó sẽ biết làm gì tốt nhất mà. Nín đi, không khóc nữa. Anh sẽ bảo cô Tâm chuẩn bị cho em cái gì đó để ăn nhé, còn anh sang nói chuyện với ba mẹ.
 - Dạ!...- Con bé cười, một nụ cười héo hắt cũng khiến anh thấy nhói đau trong lòng.
- Anh đứng dậy, bước ra ngoài và khép cửa lại.

15. Chương 15

Món nợ ân tình

Khánh Nam gõ cửa phòng làm việc của mẹ ba mình và bước vào. Ông đang ngồi ở bàn uống nước cùng một người nữa. Bấy lâu nay vì việc của Trác Văn mà trông ông già đi nhiều quá! Anh không hiểu tại sao ba anh lại gọi anh đến công ty, thay vì hai ba con trò chuyện tại nhà.

Thấy anh bước vào, người khách ngẩng đầu lên. Anh ta còn trẻ, chắc chỉ hơn anh vài ba tuổi, nước da sạm, mái tóc rối. Anh ta mặc một chiếc áo sơ mi cũ nhưng có vẻ gọn gàng. Rõ ràng anh ta không giống với những đối tác hay bạn bè của ba anh mà anh từng gặp.

Ngoắc tay gọi anh lại gần, ba anh nói với người khách:

- Đây là con trai lớn của chú, kém cháu 4 tuổi.

Người khách đó lại nhìn anh rồi sau đó cúi gầm mặt xuống. Khánh Nam ngồi xuống, mở lời để anh ta tự nhiên hơn:

- Chào anh.
- Đây là con một người bạn cũ của ba, anh Việt.

Ba anh hôm nay có vẻ gì đó rất lạ, không còn giữ thái độ lạnh lùng nghiêm khắc thường ngày nữa. Có vẻ như người bạn cũ mà ba anh nói đến là một người rất đặc biệt, nhưng liệu có thể là ai được nhỉ? Tại sao anh chưa từng biết qua?

- Chắc cháu biết chú mời cháu đến đây vì chuyện gì đúng không?- Ba anh lại hỏi anh chàng đó.

Khác với thái độ rụt rè mà anh cảm nhận được, người thanh niên ấy ngẩng đầu nhìn ba anh, ánh mắt có vẻ cương nghị và thẳng thắn:

- Cháu biết. Nhưng nếu chú bảo cháu hãy từ bỏ thì cháu không thể, vì cháu đã hứa với cô ấy bằng giá nào cũng không bỏ cuộc...
- Chú biết... Chú cũng biết cháu yêu con gái chú là thật, không hề có ý vụ lợi như những đứa con trai khác trước đây. Nhưng cháu phải hiểu chuyện này là không thể được.

“Là anh ta.” Khánh Nam trầm nghĩ. Chính là kẻ đã làm em gái anh sống không ra sống nữa, suốt ngày chỉ khóc lóc kêu gào. Năm tay anh tự nhiên nắm chặt lại, người anh bắt đầu nóng lên. Nhưng có cái gì đó ngăn không cho anh nổi nóng lúc này.

- Cháu biết. Vì cháu không xứng với cô ấy. Có lẽ không ai nên cưới con trai của một tử tù cả. Nhưng cháu không thể nào rời xa Vân được, cháu rất yêu cô ấy.

- Chú đã quá tuổi để tin vào tình yêu đó rồi.- Hải Long lắc đầu cười nhẹ- Chú có con và chú phải lo xa hơn cho tương lai của chúng nó. Có thể tình yêu hiện tại của hai đứa là thật lòng, có thể vượt qua mọi thử. Nhưng 10 năm, hai mươi năm sau nhìn lại, có lẽ có thực sự là như thế không? Rồi đánh cãi nhau vì những xung khắc nhỏ. Cháu có chịu nổi hay không?

- Cháu chịu được...- Anh chàng đặt tay lên ngực quả quyết.

- Cháu sẽ không chịu được đâu. Hai đứa sinh ra đã quá khác nhau. Cháu hiểu điều đó. Con gái chú mới 20 tuổi, nó còn chưa hiểu đời là một lẽ, nhưng bản thân cháu đã 28 tuổi đầu, không lẽ những lý thuyết giản đơn về cuộc sống cháu cũng nhắm mắt không nhìn sao?

- Cháu...

- Chú không nhìn đến gia cảnh nhà cháu nhận xét, vì ba cháu và chú, cũng từng một thời là anh em vào sinh ra tử, mặc dù chú chẳng lấy làm tự hào về cái quá khứ “oai hùng” đó. Chú cũng không chấp nhận chuyện cháu có những gì trong tay, vì cơ bản chú có thừa để cung cấp cho cháu. Nhưng con gái chú thì không? Người đời nhìn vào cũng sẽ không bỏ qua những điều đó. Liệu cháu có dám chắc cháu vượt qua được những lời đàm tiếu của thiên hạ? Cháu có dám tin rằng con gái chú sẽ mãi tin vào cái tình yêu lý tưởng mà hai đứa đang vun đắp?

Lần này thì anh chàng Việt cúi hăn đầu, không nói gì, dường như là đang đấu tranh dữ dội lắm.

- Cháu hiểu ý chú...- Cuối cùng Việt cũng ngẩng đầu lên đáp- Cháu sẽ suy nghĩ những lời chú vừa nói. Dù sao, những gì ba cháu chưa trả được cho chú, cháu sẽ trả hết.

- Ba cháu không nợ nần gì chú cả. Ba cháu chỉ nợ cháu và mẹ cháu. Chú không lấy mối quan hệ cũ ra để làm khó cháu. Cháu có cuộc sống của cháu, và cháu phải quyết định nó. Có những con đường tưởng chừng là đầy đau khổ và không thể bước qua, nhưng nó còn dễ dàng hơn những con đường êm ái mà không có lối đi tiếp.

- Chú hãy cho cháu gặp cô ấy, cháu sẽ chấm dứt tất cả...

- Cháu có chắc là sẽ chấm dứt được không?

- Chú đã tin cháu đến vậy thì hãy tin cháu thêm lần này nữa.

- Được. Chú sẽ sắp xếp để hai đứa gặp nhau, chú tin cháu sẽ không làm chú thất vọng. Cháu có thể đưa mẹ lên Sài Gòn chữa bệnh hoặc đi bất kì đâu nếu cháu muốn.

- Không, lúc này cháu chỉ muốn gặp cô ấy và dứt hoàn toàn khỏi cuộc sống của cô ấy thôi ạ!- Việt đứng dậy và quả quyết bước đi.

- Khánh Nam, con đưa anh về giúp ba nhé!- Ba anh quay sang đề nghị.

- Dạ, thưa ba.- Anh gật đầu và bước ra theo Việt, chính anh cũng có việc muốn nói với anh ta.

Dừng xe bên một quán cafe nhỏ cạnh phố hoa, Khánh Nam bước xuống và bước vào trước, chọn một bàn ngay bên ngoài. Việt cũng ngồi xuống theo, nhưng dường như anh ta cũng chẳng để tâm lắm đến chuyện anh ta đang ở đâu và với ai lắm.

Gọi hai cafe rồi, Khánh Nam nhìn anh ta, vẻ mặt anh bây giờ giãn hăn ra chứ không còn cau có như lúc đầu khi nghe anh ta nói nữa. Thì ra con người này cũng có nhiều nỗi khổ. Anh ta cũng chẳng có lỗi gì trong việc yêu em gái anh, có chăng chỉ là sự trớ trêu của số phận mà thôi.

- Cô ấy khỏe không?- Đột nhiên anh ta hỏi, có lẽ là điều anh ta quan tâm nhất lúc này.

- Không thể nói là khỏe, nhưng ổn.

- Vậy là không sao rồi.

- Anh đã cứu con bé cách đây 4 năm phải không?

- Phải. Lần thứ nhất bị rấn cắn, hai lần sau bị ngã xuống dốc núi.
- Con bé nó hay ấn tượng với những người như thế lắm.
- Chẳng còn quan trọng nữa. Tôi sẽ chấm dứt mọi chuyện, cậu và gia đình đừng lo.
- Lo chứ. Anh nghĩ nó sẽ làm gì sau khi anh chấm dứt với nó?
- Có lẽ là... căm thù tôi chăng?
- Tại sao?
- Vì có lẽ đó là lý do duy nhất tôi nghĩ ra để làm cô ấy ghét tôi.
- Anh đang ở dưới Bảo Lộc mà, tại sao lại ở đây? Vì em gái tôi à?
- Không... mẹ tôi đang cấp cứu ở bệnh viện thành phố.
- Vậy bây giờ bệnh tình của bác sao rồi?
- Vài ngày nữa là có thể về Bảo Lộc được rồi. Lúc đó tôi cũng sẽ kết thúc với cô ấy.
- Cảm ơn anh...
- Những gì tôi làm cũng không thể đền được hết ơn của ba cậu khi xưa với gia đình tôi, người phải nói cảm ơn và xin lỗi là tôi mới đúng chứ.
- Ủa, tại sao vậy? Mà ba tôi nói ông ấy và ba anh là bạn, là ai mà sao tôi không biết vậy?
- Ba tôi với ba cậu không hẳn là bạn, vì thực sự có tồn tại thứ tình cảm gọi là bạn bè giữa họ hay không chẳng ai biết được. Cậu có bao giờ nghe ba mình nhắc đến cái tên Năm Đại Bàng không?
- Có... có nghe ba mẹ tôi nhắc đến một vài lần. Tôi cũng nghe những người bạn của ba tôi nhắc đến ông ấy. Hình như là một tay giang hồ...
- Năm Đại Bàng là ba tôi.
- Ủa, vậy hả?- Khánh Nam ngạc nhiên nhìn anh ta.
- Phải, ba tôi chết 15 năm rồi, án tử hình vì tội giết người.

Tách cafe trên tay Khánh Nam đổ nghiêng đi khi anh nghe xong câu nói đó. Ánh mắt của Việt vẫn bình thản, vì những phản ứng như thế với anh là quá bình thường.

- Cơ hội nào cho vợ và con của một tên tử tù?- Anh ta cười cay đắng- Đi đâu cũng bị xa lánh, đi đâu cũng bị xì xào, chửi bới thậm chí xua đuổi. Từ nhỏ tôi và mẹ đã quen sống như thế rồi. Những tội ác mà ba tôi gây ra là quá nhiều!
- Vẫn biết chuyện này không?
- Có... những gì cần kể tôi đều kể cho cô ấy nghe hết rồi, chỉ có mối quan hệ giữa ba tôi và ba cậu là tôi không nói.
- Ba anh và ba tôi rốt cuộc là quan hệ thế nào?- Anh tò mò hỏi.

- Ba cậu là ân nhân không chỉ của ba tôi, mà còn của tôi và mẹ tôi nữa. Nên ba tôi dùng cả đời của ông ấy để đi theo ba cậu. Trước đây gia đình tôi cũng ở ngoài Bắc, sau đó gia đình cậu định cư trên Bảo Lộc, ba tôi cũng lên đó. Tiếc là sau này ba cậu ra nước ngoài, nên ông ấy mới càng ngày càng lún sâu vào tội ác.

Việt nhấp một ngụm cafe như để lấy sức vì những gì anh đang kể có vẻ như quá sức chịu đựng của một người.

- Ngày tôi còn bé, ba tôi thường dắt tôi đi qua biệt thự Hoàng Dương, chỉ cho tôi người đã cứu cả nhà tôi, mà nhờ có người đó mới có tôi trên trần gian này. Đó là một người đàn ông khôi ngô, cao lớn, hay kiêu đũa con trai của mình trên vai và đi dạo cùng vợ mình trong cánh đồng trồng hoa hướng dương.

Ba tôi kể rằng, khi mẹ tôi mang thai tôi tháng thứ 8 thì mẹ tôi bị tai nạn và trở dạ. Nhưng bệnh viện yêu cầu phải có ba tôi kí giấy chịu trách nhiệm và đóng tiền viện phí thì họ mới mổ ẹ tôi. Trên đường ba tôi đến bệnh viện thì bị bọn giang hồ chặn đường trả thù. Ba tôi một mình chống lại chúng nhưng không nổi, bị thương rất nặng. Đúng lúc đó thì ba của cậu đi tới. Chính chú ấy đã giải vây cho ba tôi, đưa ba tôi đến bệnh viện kịp lúc. Nhờ có thế, không chỉ ba tôi mà cả mẹ tôi và tôi đều được sống sót. Một lần cứu ba mạng, cái ơn đó ba tôi nguyện cả đời đi theo để trả. Nhưng ba cậu lại không coi ba tôi như thuộc hạ của mình, chỉ bắt đắ dĩ mới nhờ đến ba tôi. Càng thế món nợ ân tình càng lớn.

- Vậy nghĩa là anh biết ngay từ đầu em gái tôi là ai?- Khánh Nam hỏi

- Dĩ nhiên tôi biết. Tôi đã cố tránh xa cô ấy. Nhưng cô ấy đến tìm tôi. Dần dần thì cái ý chí sắt đá của tôi bị cô ấy làm mềm yếu đi, và rồi tôi bị cô ấy làm cho cảm động. Với tôi, Vân là một tâm hồn thanh khiết và thánh thiện như những bông hoa Hoàng Thạch Liên trong truyền thuyết vậy.

Việt nói đến đây bèn chống tay đứng dậy:

- Tôi phải trở lại bệnh viện rồi. Nếu cậu không phiền thì cho tôi quá giang về đó được chứ?

- Tất nhiên rồi.- Khánh Nam gật đầu, tự dưng anh có cảm tình với người thanh niên này quá! Biết đâu nếu không có chuyện của em gái anh, anh sẽ kết bạn và trở thành anh em với anh ta chẳng?

16. Chương 16

Ra đi

Khánh Nam nhận được điện thoại của Việt bèn vội vàng rời khỏi công ty và đến nơi mà anh ta nhắn ỉnh. Đó là một đôi thông đẹp, nhưng anh chẳng có tâm trí đâu mà nghĩ đến cái đẹp bây giờ. Anh phải tìm Vân. Việt đã gặp Vân và nói rõ mọi chuyện, nhưng không yên tâm để con bé lại một mình nên anh ta đã gọi anh đến đây đón nó.

Không khó khăn lắm để Nam có thể tìm ra em gái mình. Nó vẫn còn ngồi nguyên ở ngay đỉnh đồi, dưới một gốc thông lớn. Cái cách nó ngồi co ro ở đó làm anh thấy đau lòng quá! Vân úp mặt vào hai đầu gối, người nó run rẩy vì lạnh, và vì nó đang khóc. Thấy có người bước đến, nó ngẩng đầu lên.

Khánh Nam ngồi xuống trước mặt con bé, cầm lấy tay nó và nói nhỏ:

- Về thôi, đừng để mẹ lo lắng.

Bất ngờ, con bé khóc to lên và vòng tay ôm chặt lấy anh. Nó nói trong tiếng nấc:

- Anh ấy đi rồi. Anh ấy đi rồi...

- Ừ... mình về thôi.- Anh vỗ nhẹ lên tóc nó dỗ dành như ngày nó còn bé.

- Anh ấy nói anh ấy không yêu em. Anh ấy nói anh ấy chỉ muốn trả thù ba... Là nói dối đúng không anh?

- Là sự thật em à! Mình về thôi, không thấy em về mẹ sẽ lo lắng đấy.

Khó khăn lắm anh mới nói hết được câu đó. Đó là câu nói dối khó khăn nhất mà trước nay anh phải nói. Nó sẽ làm em gái anh bị tổn thương ghê gớm, nhưng thà như thế còn hơn cứ dửng dăng mãi, mà rốt cục rồi sẽ chẳng đi đến đâu.

- Tại sao anh ấy lại lừa dối em? Tại sao?- Vân cào lên vai anh- Tại sao? Em yêu anh ấy như thế cơ mà.

- Thôi nào, người như thế em không nên nhớ làm gì. Quên anh ta đi.

Mãi hơn 30 phút sau, Vân mới ngừng khóc và đồng ý theo anh về nhà.

Một tuần sau, thấy em gái mình dù rất buồn nhưng đã có vẻ ổn rồi, anh xin phép ba mẹ và về lại Hà Nội. Xa Phượng Vũ mới nửa tháng mà anh đã rất nhớ cô rồi.

Hải Long ngồi vào bàn ăn sáng, nhìn vợ đang ngồi đọc báo, anh hỏi:

- Vân đầu, mọi khi con bé xuống sớm lắm mà?

- Sáng nay nó được nghỉ nên nó xin phép em cho nó ngủ dậy muộn hôm nay.- Thảo Nhi ngẩng đầu nhìn chồng, đôi mắt chị có vẻ phờ phạc- Cô Tâm, cô dọn bữa sáng lên được rồi.

- Ủ... mà sáng nay hai mẹ con rủ nhau đi mua sắm đi.- Anh gợi ý

- Vâng, để chút em lên gọi con. Trưa nay anh phải gặp đối tác đúng không?

- Ủ... anh đang cố sắp xếp việc ở trong này rồi đưa hai mẹ con ra Hà Nội một thời gian. Có lẽ không khí ở ngoài đó sẽ làm hai mẹ con thoải mái hơn.

Thảo Nhi khẽ gật đầu. Chị biết anh đang cố nói tránh đi cái câu chuyện mà bấy lâu nay làm hai người đau đầu. Nhưng như sự nhớ ra, chị hỏi:

- Nhưng còn việc học của nó nữa...

- Em nghĩ sao nếu mình để nó đi du học vài năm?

- Du học ư?- Chị ngập ngừng, đơn giản là chị không muốn xa cô con gái bé bỏng của mình chút nào.

- Nếu em thấy không thích thì thôi. Ở Hà Nội chắc cũng được rồi.

- Nghĩ lại thì em cứ thấy mình sai với bọn nhỏ hay sao ấy...- Chị thở dài.

- Cũng có lúc anh nghĩ vậy. Nhưng đây là cách giải quyết duy nhất. Cậu ta thực sự không thể làm con rể mình được. Cái duy nhất mà cậu ta có thể cho nó lại là cái không bền vững nhất. Tình yêu không thể nuôi sống được con người, mà nuôi được đứa con gái vốn quen được nuông chiều như con gái chúng ta thì càng không. Mặc dù anh rất thích cậu ta vì cậu ta khá hiểu chuyện, nhưng chỉ dừng lại ở đấy thôi.

- Cũng tại em nuông chiều nó quá, chẳng quan tâm đến nó nên mới để tụi nó tiến xa như thế. Yêu nhau những hai năm trời rồi chứ có ít gì đâu.

- Em cứ suy nghĩ chuyện đó hoài.- Anh nắm nhẹ lấy tay chị- Nếu phải nhận lỗi thì anh cũng có một nửa phần trong đó mà.

- Sinh được hai đứa con mà chẳng đứa nào giống đứa nào. Em không lo về thằng Nam, nó lớn rồi, lại hiểu chuyện. Còn con bé này nó hay bốc đồng, làm gì cũng chẳng nghĩ đến hậu quả nữa.- Chị lắc đầu ngán ngẩm.

- Thôi nào bà xã.- Anh cười vỗ về- Em là một người mẹ tuyệt vời lắm rồi đó, anh luôn tự hào vì gia đình mà em đã xây dựng cho anh. Đừng nghĩ nhiều nữa, anh đi làm đây.

- Vâng.- Chị đứng dậy bước theo chồng ra cửa- Tối nhớ về sớm ăn tối với em và con nhé!

- Được rồi.

Nhìn chiếc ô tô của chồng khuất sau những hàng phượng vĩ vàng, một loài hoa đẹp kì lạ ở Đà Lạt, Thảo Nhi chậm rãi ngồi xuống bàn ăn, tiếp tục đọc báo sáng.

8h15, chị ngẩng đầu nhìn lên cầu thang, nơi người giúp việc đang hốt hải chạy xuống, trên tay là một tờ giấy. Chị vừa kêu chị ta lên đánh thức Trác Vân dậy. Linh cảm như có việc gì đó không hay, chị bật dậy, mặt hơi tái đi. Người giúp việc nói nhanh:

- Bà chủ tịch, con bé không có trên phòng, chỉ có tờ giấy này thôi ạ!

Chị run run cầm lấy bức thư, nó không dài, chỉ độ nửa trang giấy. Một trang thư viết vội.

“Ba, mẹ yêu quý!

Con đi đây. Con xin lỗi vì không thể nghe theo lời ba mẹ được. Sâu tận trong trái tim con mách bảo con rằng con không thể sống được nếu không có anh ấy.

Con mặc kệ anh ấy có yêu con hay không. Con mặc kệ rằng anh ấy yêu con chỉ vì muốn trả thù hay lợi dụng con. Con mặc kệ cả việc anh ấy nghèo khổ như thế nào, con chỉ biết là con cần phải gặp anh ấy. Ba mẹ cũng từng yêu, ba mẹ cũng hiểu thế nào là yêu. Con không hiểu tại sao ba mẹ lại không thể chấp nhận chuyện của con và anh ấy.

Con sẽ đi tìm anh ấy, ở bên cạnh anh ấy, nếu có chết con cũng sẽ chết cạnh anh ấy. Ba mẹ đừng tìm con vì con sẽ không về đâu. Con gái bất hiếu xin lỗi ba mẹ, ba mẹ hãy coi như không có đứa con này nữa, hãy nghĩ rằng con chưa bao giờ tồn tại trên cõi đời này.

Con gái kính thư.

V.T.V”

Bức thư trên tay Thảo Nhi rơi xuống. Tiếng người giúp việc hét lên và chị ta vội chạy lại ôm đỡ lấy chị trước khi chị ngã vật xuống.

- Sao rồi anh?- Phượng Vũ đặt chiếc túi xách tay nhỏ xuống bàn và lo lắng nhìn Khánh Nam.- Tìm thấy con bé chưa?

- Vẫn chưa?- Khánh Nam lắc đầu thở dài. Anh dựa lưng vào ghế một cách mỏi mệt.

- Đã hai ngày rồi còn gì? Nó có thể đi đâu được chứ?

- Ba vẫn cho người đi tìm khu vực quanh đấy. Người ta nói nó có đến tìm Việt nhưng anh ta cùng với mẹ mình không quay về làng mà đã đi nơi khác. Chẳng ai biết nó đi đâu cả.

- Có khi nào họ hẹn nhau ở một nơi nào đó không?- Cô cầm lấy tay anh siết nhẹ!

- Không đâu. Vì nếu đã hẹn nhau thì nó đã không về làng đó tìm anh ta. Hơn nữa, anh tin Việt, anh nghĩ anh ta không phải là người không biết giữ lời hứa. Có thể anh ta biết nó sẽ trốn về đó tìm anh ta nên anh ta đã không về làng.

Khánh Nam kéo cô tựa vào ngực mình, hôn lên tóc cô rồi nói tiếp:

- Anh thừa nhận là anh không thể hiểu hết được tình yêu. Thật may là chuyện đó không xảy đến với mình, chứ không thật anh chẳng biết thế nào nữa.

- Chắc sẽ tìm được Vân thôi, anh đừng lo lắng quá!

- Không lo sao được. Tính nó thế nào anh quá biết rồi. Chắc anh phải vào đó lại quá! Mẹ anh đang ốm. Từ hồi có chuyện của nó, mẹ anh yếu hẳn. Bà lo nghĩ nhiều quá!

- Khổ thân bác.

- Hơn nữa nếu chuyện của nó không xong thì anh chẳng có tâm trí nào mà lo chuyện của mình nữa cả. Xin lỗi em.

- Sao lại xin lỗi em.- Vân cười nhẹ- Mình cũng đâu cần vội vàng đâu.

- Ủ... Thôi để anh đưa em về.

- Không ở lại chỗ em sao?

- Chắc không được. Anh về công ty sắp xếp lại ít việc. Ngày mai anh bay vô Đà Lạt luôn. Cứ ngồi đây đợi tin anh sốt ruột lắm.

- Vâng. Vậy cũng được...- Cô gật đầu nhìn anh.

Chỉ vài ngày thôi mà trông anh phờ phạc quá! Có lẽ Khánh Nam giống tính mẹ, hay lo nghĩ nhiều. Chuyện gì anh không được tự tay làm là anh không yên tâm. Từ hồi đi du học về, anh chẳng có mấy thời gian nghỉ ngơi, hết lo việc công ty lại đến chuyện gia đình. Cô thương anh mà chẳng biết làm được gì cho anh hơn là cố gắng săn sóc anh một cách chu đáo nhất.

17. Chương 17

Minh Sang trở về

Sang ngày thứ 5, người ta tìm thấy Trác Vân đang đi lang thang trong thung lũng Thạch Liên với một trạng thái tinh thần không ổn định. Cô bé ngơ ngác như người mất hồn, quần áo thì bê bết bùn đất, tóc tai rối bù. Miệng cô luôn lẩm bẩm một câu: “Phải tìm thấy hoa, mình sẽ tìm thấy hoa.” Khi được đưa đến bệnh viện, bác sĩ chuẩn đoán rằng cô đang bị rối loạn tâm thần, và có thể sẽ phát điên nếu bị xúc động mạnh.

Mẹ cô, Thảo Nhi, ngất lên ngất xuống khi thấy con mình trở nên dở dãn như thế. Chị chỉ khóc lóc và trách bản thân đã làm con mình thành ra như thế. Hải Long cũng như già đi cả chục tuổi. Anh cũng không ngờ rằng cơ sự lại đến mức này, cách anh thương con lại làm hại nó thành ra như thế. Giờ đây con anh như người mất hồn, chẳng biết gì cả, cũng chẳng nhận ra ai cả, chỉ suốt ngày lẩm bẩm những câu rời rạc. Anh chẳng màng đến việc công ty nữa, chỉ suốt ngày ở nhà với vợ và con.

Anh đã đưa hai mẹ con Thảo Nhi ra Hà Nội ngay sau đó, nhưng bệnh tình của Vân vẫn mù mờ một cách không thể giải thích được. Con bé không có biểu hiện của sự nổi loạn, la hét hay gào thét, nhưng mắt nó chẳng còn nhận ra ai nữa. Những bác sĩ hàng đầu của ngành tâm thần học hay tâm lý học đều phải bó tay với nó. Không nỡ để con ở lại bệnh viện, anh đưa nó về nhà, luôn có một y tá bên cạnh coi giữ. Như thế cũng có vẻ không cần thiết vì vợ anh chẳng mấy khi rời khỏi con nữa bước cả.

Với Khánh Nam, việc phải chứng kiến em gái mình điên lên vì tình yêu làm cho anh vô cùng hoảng sợ. Anh thương em gái mình, tìm đủ mọi phương cách để cứu nó nhưng không được. Nó cũng không nhận ra anh, đôi mắt nó trống rỗng, vô hồn và có chút gì đó hoang dại đến đáng sợ. Cô em gái đầy sức sống của anh giờ đây phải thành ra thế này, anh ước gì có thể thay nó chịu đựng điều đó. Tâm trí vốn rối bời của anh giờ càng thêm mất phương hướng.

Đúng lúc ấy, giữa bao rối ren không sao tháo gỡ thì Minh Sang trở về. Anh đã quên mất sự hiện diện của cô trên cõi đời này, cho đến một buổi chiều, khi anh đang loay hoay với đồng hợp đồng ở văn phòng thì cô bước vào. Đã mấy tháng nay, từ khi về nước đến giờ, anh không còn nhớ đến cô nữa. Thế nên khi Minh Sang chạy ào đến, vồ lấy cổ anh và đặt lên môi anh một nụ hôn, anh đã bị bối rối vô cùng. Vội gỡ cô ra, anh nói dứt khoát:

- Em không nên làm thế. Đây là Việt Nam, những hành động như thế sẽ rất dễ gây hiểu lầm.
- Hiểu lầm gì?- Minh Sang ngạc nhiên- Mình có phải lần đầu thế này đâu.
- Sang, anh đã nói với em rồi. Những chuyện ở Mỹ, sau khi về Việt Nam anh sẽ không nhớ gì nữa đâu.
- Không nhớ gì nữa...- Sang nhìn anh, mặt sa sầm lại- Anh nói thế là sao? Việc chúng ta đã chung sống với nhau 4 năm mà anh coi như không có gì ư? Em tưởng mình đã thống nhất là đợi em về mình sẽ bàn đến chuyện kết hôn?
- Chắc em hiểu lầm rồi. Anh chưa bao giờ hứa sẽ lấy em cả. – Khánh Nam đáp rành rọt.
- “Bốp”- Sang giơ tay tát vào mặt anh, môi mím lại đầy giận dữ, trông cô lúc này không còn nét đẹp quyến rũ nữa mà trở nên vô cùng đáng sợ.
- Anh coi tôi như món đồ vứt đi của anh sao?- Cô hét lên.
- Anh không hề nghĩ như thế. Ngày đó chính là em tìm đến anh, năn nỉ anh cho em ở cùng vì em không tìm được chỗ. Rồi em nói muốn ở cùng anh... Anh chấp nhận tất cả mọi điều, vì đó là những điều em muốn. Anh chưa bao giờ bắt buộc em làm một chuyện gì, chỉ có em bắt mình làm những chuyện đó.
- Nhưng 4 năm đó tôi đã cho anh những gì, tôi đã sẵn sàng anh thế nào, anh quên rồi sao?
- Em nghĩ anh thế nào cũng được. Nhưng trước nay anh chưa hề có ý nghĩ là sẽ yêu em hay chịu trách nhiệm những chuyện đó. Chính em cũng nói đó là chuyện bình thường. Chúng ta có thể đến với nhau trên tư cách những người bạn.

- Chẳng lẽ trong 4 năm anh chỉ coi em không hơn gì một người bạn sao. Em đã không bao giờ nhận lời đi chơi với những người khác vì em nghĩ rằng em không có quyền phản bội lại anh. Nhưng anh chỉ đơn giản nghĩ rằng em chỉ là người để cho anh thỏa mãn những thú vui vật chất thôi sao.

- Anh đến với em bằng một tình cảm rất tôn trọng em. Bây giờ cũng vậy. Cứ cho là chúng ta đã yêu nhau 4 năm đi, nhưng tình cảm đâu phải là bền vững đâu. Coi như mình đã chia tay đi.- Anh nhún vai ngồi xuống ghế.- Bây giờ anh đang có rất nhiều chuyện đầu đầu, vì thế em đừng làm phiền anh nữa. Hơn nữa, anh cũng chính thức thông báo với em rằng, anh đã có người yêu, em cũng biết cô ấy đấy, bọn anh sẽ cưới trong vài tháng nữa, mong em chúc phúc cho bọn anh.

Minh Sang nhìn anh cười khẩy:

- Anh nói đến Lâm Phụng Vũ phải không? Sau khi bắn một nhát vào tim em, anh lại còn đòi hỏi lời chúc phúc từ em nữa ư? Thật hay ho quá đấy. Anh đừng nằm mơ, không bao giờ anh nhận được lời chúc phúc từ em đâu...

Minh Sang gần giọng và quay ngoắt trở ra ngoài.

Khánh Nam ngồi phịch xuống ghế, tay day day lên hai sống mũi. Anh chỉ mong sự trở về này của Minh Sang không làm đảo lộn cuộc sống vốn đã lảm rắc rối của anh. Đôi khi anh sợ sự mạnh mẽ của Sang, có cái gì đó khiến anh luôn tự nhủ rằng đừng bao giờ chọc tức đến cô ta. Nhưng anh không thể tránh được những cảm dỗ của cô ta. Nếu anh mạnh mẽ hơn không cho cô ta ở chung nhà, rồi mạnh mẽ hơn để kháng lại sự rù quẩn của cô ta, có lẽ đã không có lảm chuyện như bây giờ.

Anh chỉ còn có một cách là hy vọng cô ta đừng gây thêm phiền phức nữa. Phụng Vũ không biết sẽ phản ứng thế nào với chuyện này. Cô vốn là một người thoải mái, không bao giờ nghĩ ngợi về quá khứ của anh, nhiều khi còn lôi nó ra làm chuyện bông đùa, nhưng có vẻ như chuyện liên quan đến Minh Sang này lại chẳng giống những câu chuyện khác kia chút nào. Tự nhiên anh sợ, một cảm giác chập chờn cứ ám ảnh mãi tâm trí anh...

Ngày tối hôm sau, Minh Sang đến ăn tối cùng gia đình anh, và có cả Phụng Vũ nữa. Bà anh vẫn rất quý và ưng ý cô ta. Bà luôn miệng khen rằng Sang rất đẹp, rất có cái uy của một bà phu nhân Tổng giám đốc. Bố của Sang hiện nay là Đại sứ đặc mệnh toàn quyền của Nhật tại Việt Nam. Sự kết hợp của hai thế lực sẽ làm cho Lotus càng ngày càng vững chân hơn.

Minh Sang không có vẻ gì là muốn nói lại chuyện cũ ra ọi người nghe, nhưng ánh mắt cô ta nhìn anh làm cho anh cứ gai gai trong người. Có cái gì đó thật đáng nghi trước cái thái độ nể nã đến kinh ngạc kia. Mẹ anh và ba anh đều có vẻ lơ đãng với bữa tối, trong đầu họ đã có quá nhiều phiền muộn rồi. Em gái anh vẫn chẳng có dấu hiệu khả quan nào của sự hồi phục. Phụng Vũ thì có bao giờ biết đề phòng ai đâu, lúc nào cũng tươi cười với người khác. Thành ra trong cả bữa ăn, chỉ có mình anh là hay để ý đến ánh mắt có phần đắc ý của Sang.

Để tránh thêm nhiều rắc rối, có lẽ nên đẩy nhanh việc kết hôn, còn việc chữa trị cho Vân sẽ tính sau, vì việc đó thực tế mất nhiều thời gian. Khi anh nói việc đó với Vũ, cô có vẻ băn khoăn:

- Nhưng bây giờ bố mẹ anh đang đầu đầu như thế, còn tâm trí đâu mà lo cho chúng mình nữa. Hay cứ đợi thêm một thời gian nữa đi anh.

- Anh không thích đợi. Chúng ta có thể tự lo mà. Anh muốn cưới em càng nhanh càng tốt, như thế anh mới yên tâm làm những việc khác. Cứ nhìn Vân bây giờ, anh thấy sợ quá. Chẳng bao giờ nói trước được chuyện gì cả nên cái gì làm được thì cứ làm luôn đi.- Anh quả quyết.

- Vậy cũng được. Nhưng đợi bố mẹ em đi du lịch về đã.

- Du lịch?- Anh ngẩn ra ngạc nhiên.

- Ngày mai bố mẹ em đi Singapore du lịch, hai tuần sau mới về. Lúc đó sẽ mời cả bố mẹ anh và bố mẹ em đến bàn chuyện này...

- Ủ... cứ thế nhé!- Anh khẽ cười một mồi.

- Đạo này nhà anh ai nấy đều phờ phạc cả người.- Cô lắc đầu xót xa- Anh còn việc công ty nữa, phải chú ý giữ gìn sức khỏe đấy.

- Được rồi, bông hoàng lan của anh ạ.- Anh véo má cô và đặt lên đó một nụ hôn.- Chịu khó về làm vợ hiền và chăm sóc anh cho tốt đi là được.

Phượng Vũ cười và ngả vào lòng anh. Cô trân trọng những giây phút này, vì cô luôn có một linh cảm rất lạ về một điều gì đó rất xấu với tương lai. Cô yêu anh nhiệt tình và chân thật và cô thấy hạnh phúc khi mình cũng được đáp lại như thế.

Vũ khe khẽ rời khỏi phòng mẹ và bước vào phòng làm việc của bố. Ông vẫn đang ngồi cặm cụi bên bàn làm việc một cách say sưa. Cô ôm lấy cổ bố mình và nói:

- Bố nên đi ngủ đi chứ. Ngày mai đi rồi mà giờ vẫn còn làm việc à?

- Bố đi ngủ ngay đây. Bố đang sắp xếp lại ít lịch hẹn quan trọng ấy mà. Con mới nên đi ngủ sớm đó. Sắp thành cô dâu rồi thì nên giữ gìn sức khỏe chứ.

- Con khỏe lắm mà bố.- Cô ngồi xuống ghế.

- Hai đứa cưới vào lúc này bố thương quá!- Huy Khánh nhìn con gái nén một tiếng thở dài- Con bé Vân thì đang dở điên dở khùng như thế, con về làm dâu lúc này vừa phải chăm sóc mẹ chồng, lại vừa chăm sóc em chồng nữa.

- Cái đó là việc bình thường mà bố. Mẹ anh ấy đâu phải dạng mẹ chồng khó tính đâu. Chú Long và anh Nam thì còn bận việc công ty, cô ấy cần nhất lúc này là một người bầu bạn, chia sẻ mà.

- Con gái bố lớn hăn rồi nhỉ?- Anh cười- Thế này không lo nữa rồi. Nhớ lại ngày xưa mẹ con lúc mới về làm dâu buồn cười lắm, chẳng biết làm gì cả, cũng may là bố mẹ ở riêng chứ không thì cả ngày mẹ con bận cãi nhau với bà nội mất.

- Con là con gái bố cơ mà.

- Bố thì bố tin ở thằng Nam. Nó là một thằng tử tế, lại hiểu chuyện đời. Nó giống mẹ nó ngày trước, sống nặng về tình cảm, lại thừa hưởng đầu óc nhanh nhạy và quyết đoán của chú Long nên nó sẽ còn tiến xa hơn cả chú ấy trong tương lai. Bố tin tưởng ở nó nhiều lắm.

- Bố nói cứ như người ta mới là con trai bố vậy.- Phượng Vũ bĩu môi hờn giận.- Mai mốt mà anh ta bắt nạt con chắc bố bênh anh ta à?

- Đó, thấy chưa, con lại trẻ con rồi.- Khánh cười phá lên với cô con gái.- Thôi đi ngủ đi. Hai tuần nữa bố mẹ về ta lại nói chuyện tiếp.

Vũ hôn lên má bố mình rồi vui vẻ trở về phòng. Cô không biết rằng đây là lần cuối cùng cô được gặp ông, và cũng là bắt đầu cho những bất hạnh liên tiếp của cuộc đời mình.

18. Chương 18

Đôi mắt với quá khứ

Khánh Nam nhìn cô y tá ra hiệu rồi ngồi xuống ghế. Cô y tá hiểu ý anh bèn đi ra và đóng cửa lại. Anh nhìn cô em gái đang ngồi trên ghế dựa nhìn ra ngoài cửa sổ với một đôi mắt ngây ngô và nén một tiếng thở dài. Chỉ còn là quá khứ những khoảnh khắc nó nhí nhảnh chạy ào đến ôm lấy cổ anh thì thào những câu chuyện của tuổi ấu ương. Giờ đây em gái anh chỉ như một cái xác không hồn, suốt ngày nhìn ra ngoài cửa sổ với đôi mắt hoang dại.

Hy vọng duy nhất lúc này cho em gái anh chính là Việt. Anh và ba anh đều cho người tìm anh ta nhưng Việt dường như bốc hơi hoàn toàn khỏi cuộc sống của gia đình anh như chính anh ta đã từng tuyên bố. Anh ta không về nhà ở Bảo Lộc cũng không về quê bố mẹ anh ta ở ngoài Bắc. Mặc dù không chắc anh ta có thể giúp Vân trở lại như trước đây nhưng Nam vẫn cứ nuôi cái hy vọng mong manh ấy. Hơn ai hết, anh tin vào sức mạnh của con tim sẽ làm người ta chiến thắng mọi thứ.

Vân ngoảnh lại nhìn anh, cười ngờ nghếch khiến anh thấy nhói đau trong tim. Nó vốn chẳng còn nhận ra anh, chỉ gọi anh theo cái cách mà anh muốn nó gọi.

- Em có đói không?- Anh hỏi một câu mà ghen cả giọng.

Vân lắc lắc mái tóc dài không còn được chăm chút như xưa nữa mà được cô y tá buộc lại một cách sơ sài. Nó vẫn cười, nó hiểu anh nói gì, nhưng nó chẳng bao giờ trả lời anh cả.

- Hoa đâu?- Nó ngơ ngác nhìn ra bàn.

Không hiểu sao từ ngày phát bệnh, Vân rất hay đòi mua hoa và nó thường giữ khư khư những bông hoa ấy. Có lúc nó sẽ ôm cả những đóa hoa đi ngủ, nhưng cũng có lúc nó giận dữ gào thét và đập nát những đóa hoa một cách thô bạo.

Nam chỉ bó hoa sen trắng anh vừa mua được đặt ở trên bàn. Mắt Vân sáng lên, cô nhào xuống ôm lấy bó hoa áp lên má và vuốt ve chúng, miệng lẩm bẩm:

- Mình thấy hoa rồi. Thấy rồi. Anh ấy sẽ về sớm thôi.

Rồi cô ngẩng phắt dậy, nhìn anh rối rít:

- Anh Hai, mau lên, mau lên, anh ấy sắp đến rồi.

- Vậy sao?- Anh mỉm cười chua chát theo sự điên rồ của em gái mình một cách bất lực.

- Em vừa ước rồi. Anh ấy sẽ đến ngay đấy.- Con bé lay tay anh- Anh xuống nhà đi, đi ra cổng đón anh ấy đi, em đi chuẩn bị quần áo...

Những lần lên cơn của em gái anh đều diễn ra y như thế. Sau đó là màn gào thét, xé quần áo và đập nát những bông hoa mỏng manh. Cứ vài ngày thì chuyện này lại xảy ra một lần. Anh đứng dậy, tiến lại chỗ em gái, vuốt mái tóc thô ráp của cô và cố mỉm cười:

- Anh ấy vừa gọi điện cho anh bảo phải đi tìm hoa cho em, ngày mai mới đến được. Anh ấy dặn em phải ăn uống đầy đủ và phải ngoan nữa.

- Thật ă? Em ngoan mà, em sẽ ngoan mà.

- Ủ...- Nam gật đầu- Ngoan lắm. Anh Hai sẽ bảo anh ấy đến đón em sớm.

Anh ngồi lại dỗ dành cô em gái một lúc rồi ra khỏi phòng. Từ lúc ba mẹ và em gái anh chuyển ra Bắc, anh ít có thời gian cho Phượng Vũ hẳn. Cũng may là cô hiểu và thông cảm cho anh. Nhưng từ lúc Minh Sang chuyển về, cứ có cái gì đó không yên trong lòng Nam. Anh cũng hối hận vì những tháng ngày quá dễ dãi của mình ở Mỹ. Nếu anh không chung sống với Minh Sang thì giờ đây anh chẳng việc gì phải nhượng bộ cô ta nhiều như thế.

Khánh Nam ngồi trên ghế thì thấy mẹ anh đi vào. Đạo này bà trông tiều tụy hẳn, không còn nét tươi trẻ như trước nữa. Bà vừa có việc phải ra ngoài. Thấy mẹ mình hơi tái mặt, anh vội tiến lại hỏi:

- Mẹ...mẹ ốm ă? Trông mẹ yếu lắm. Con đưa mẹ đi bệnh viện khám nhé!

- Không mẹ không sao.- Mẹ anh xua tay, nhưng anh vẫn không khỏi lo lắng vì anh thấy bà thực sự đang bị kiệt sức.- Chút nữa con lên phòng mẹ nhé, mẹ có chuyện muốn nói với con.

- Vâng...

5 phút sau, Khánh Nam ngáp ngừng gõ cửa phòng ngủ của ba mẹ anh. Nghe tiếng mẹ gọi, anh đẩy cửa bước vào. Mẹ anh đang ngồi trên ghế, tay đưa lên day day trán đầy mồ hôi. Anh ngồi xuống cạnh bà, vồn vã hỏi:

- Mẹ... hay để con đưa mẹ đến viện xem sao đi. Mẹ đừng làm con và ba lo lắng.

- Không sao đâu.- Nhi ngược gương mặt tái nhợt lên nhìn con trai- Con ngồi xuống đây, ngồi cạnh mẹ ấy, mẹ có chuyện muốn nói với con.

Nam ngồi xuống cạnh mẹ mình, anh đoán là có lẽ mẹ anh có chuyện quan trọng lắm đây vì mặc dù mệt nhưng mắt bà có vẻ nghiêm túc lắm. Hiếm khi anh thấy mẹ anh như lúc này. Không rõ bà có chuyện gì muốn nói với anh.

- Con cũng 25 tuổi rồi, trong mắt mẹ thì con đã thực sự trưởng thành lắm rồi.- Mẹ anh nhẹ nhàng nắm lấy tay anh- Đạo này bà con càng ngày càng yếu. Điều mà bà nội muốn thấy lúc này nhất chính là người thừa kế của dòng họ này là con yên bề gia thất.

Khánh Nam định mở lời thông báo về dự định cưới Vũ, nhưng không hiểu sao anh lại không muốn ngắt lời bà.

- Mẹ nghĩ đã đến lúc con lập gia đình và sớm có con cho bà và ba mẹ yên tâm rồi.

- Con cũng định bàn việc này với ba mẹ lâu rồi, con và Vũ định cuối năm nay sẽ cưới ạ!

Đưa đôi mắt đau khổ và đầy tuyệt vọng nhìn con trai, Nhi khẽ lắc đầu:

- Hai con không thể lấy nhau được...

Sau đó chị im bất vì bàn tay ấm áp của con trai bắt ngờ buông lơi bàn tay còn đang run rẩy của chị, Khánh Nam trong một cơn xúc động cực mạnh, bật dậy, mặt cắt không còn hột máu. Đôi mắt con trai chị vừa hoang mang vừa phản đối mãnh liệt làm chị phải sững lại.

- Mẹ... sao mẹ lại có thể đưa ra một yêu cầu vô lý như thế được ạ?

- Mẹ nghĩ con phải là người hiểu rõ chuyện này nhất chứ.

- Con chẳng hiểu gì cả.- Khánh Nam gất lên.

Nhìn thấy đôi mắt của mẹ mình chùng xuống vì thất vọng, anh lí nhí tiếp:

- Con xin lỗi, nhưng con không thể làm theo yêu cầu của mẹ được. Chúng con yêu nhau chính đáng và thực sự muốn ở bên nhau...

- Mẹ hiểu điều đó...- Chị vẫn nhỏ nhẹ một cách kiên nhẫn, chị quá hiểu tính của con trai, hay nóng nảy không khác gì chồng mình.- Mẹ vừa đi gặp Sang về...

- Cô ta...- Nam nắm chặt tay lại nghiến răng- Cô ta đã nói gì với mẹ?

- Sau tất cả những gì nó cho con thì con đối với nó như vậy có công bằng không?- Chị nhìn vào đôi mắt giận dữ con trai.

- Vậy sao mẹ không hỏi mẹ làm thế này có công bằng với Vũ hay không?- Anh cãi lại.

- Nếu con là con mẹ, là một người đàn ông thực sự thì con phải có trách nhiệm với những gì con đã làm chứ?

- Con hiểu những gì con đã làm và con đang học cách chịu trách nhiệm những chuyện đó. Con không biết cô ta nói gì với mẹ nhưng con xin nói lại với mẹ là con chẳng hề có tình cảm gì với cô ta cả...

- Vậy tại sao con lại chung sống với nó như vợ chồng khi ở bên Mỹ. Con rũ bỏ mọi trách nhiệm về trinh tiết của nó sao? Nó cho con nhiều như thế mà con có thể đứng đưng phũ tay để đến thế sao?- Thảo Nhi lắc đầu nhìn con trai, mắt chị bắt đầu tràn ngập nỗi thất vọng.- Nó đã gặp mẹ và khóc rất nhiều...

- Ôi mẹ của con ơi, mẹ đang sống ở thời đại nào thế ạ? Mẹ nghĩ rằng đám con gái bây giờ còn có nhiều người coi trọng hai chữ “trinh tiết” đến thế sao? Không đâu ạ! Và với người như Sang thì con càng tin là cô ta chẳng hề để tâm đến chuyện đó đâu ạ! Cô ta chủ động đến với con cơ mà, con có ép cô ta làm gì đâu...- Anh than thở và giải thích.

- Mẹ cứ tưởng con đã trưởng thành thật sự... nhưng những gì con vừa nói khiến mẹ thật sự thất vọng quá! Cái nhìn phiến diện của con sẽ làm con phải trả giá đắt đấy.

- Con nhắc lại với mẹ một lần nữa, con sẽ cưới Vũ và con sẽ không bao giờ thay đổi điều đó đâu ạ!

- Tuyệt đối không được...- Thảo Nhi kiên quyết nói.

- Hãy cho con một lý do đi.- Anh cứng đầu cãi lại.- Cô ấy đâu có giống Việt mà ba mẹ có thể dựa vào lý do gia cảnh để phản đối tụi con. Còn nếu ba mẹ muốn con lấy Sang vì cái ghế Đại sứ đặc mệnh toàn quyền của ba cô ta thì ba mẹ cũng đâu có phải vì hạnh phúc thực sự của con đâu.

- Mẹ nghĩ là con biết rõ hơn ai hết lý do mà mẹ phản đối hai đứa đến với nhau.

Khánh Nam hơi sững lại khi nhìn vào mắt mẹ anh, hình như thông tin mà bà sắp nói ra thật sự rất kinh khủng. Lý do gì mà anh biết đủ để mẹ anh đưa ra một yêu cầu nặng nề như thế? Anh thật sự nghĩ không ra.

- Mẹ thử nói con nghe đi.- Anh đề nghị.

- Con biết Vũ nó không thể sinh được con nữa đúng không?

Câu hỏi của mẹ anh như tiếng sét đánh ngang tai anh lúc này. Đó là thứ anh đã chôn vùi ở trong quá khứ rồi, tại sao mẹ anh lại có thể biết được chứ? Anh đã quên nó lâu rồi nên vào lúc này, khi nghe một người khác là mẹ mình nhắc lại anh cũng phải giật mình.

- Mẹ...sao mẹ...- Anh ấp úng hỏi.

- Trả lời mẹ đi đã, con biết chuyện này phải không?- Mẹ anh nghiêm giọng hỏi.

- Vâng, con biết, nhưng...

- Vậy mà hai đứa cả gan dám giấu người lớn...- Mẹ anh lên giọng cao hơn, có vẻ bà đang nổi giận sau khi đã phải kìm nén rất nhiều.

- Nhưng đó là chuyện của hơn 4 năm trước, bản thân con cũng đâu có để ý chuyện đó.

- Con còn dám nói thế sao?- Chị tròng mắt nhìn sự ngang ngược vô lý của con trai- Dám giấu người lớn một chuyện tày đình như thế sao? Hai đứa định giấu đến khi nào đây? Hay để năm mười năm nữa mới thú nhận với ba mẹ là hai đứa không thể có con. Con nói đi, liệu lúc đó có khác gì con đem dao đâm vào tim ba mẹ hay không?

- Mẹ... chuyện này chỉ con biết mà thôi, Vũ không biết vì con đã giấu cô ấy...

- Lại còn thế nữa sao? Con quên con là ai rồi à? Con là người thừa kế duy nhất của nhà họ Vũ. Mẹ sẽ phải nói gì với ông bà nội, với ba con, với tổ tiên nhà họ Vũ đây nếu tương lai của dòng họ này chấm dứt trong tay con, chỉ vì cái tình yêu mà con cho là cao thượng con đang theo đuổi. Trả lời mẹ đi...

- Con mặc kệ...- Anh đỏ mặt đáp lại một cách gay gắt.- Tại sao cứ phải trói buộc con vào mấy cái trách nhiệm vô lý ấy? Con sống cho bản thân con cơ mà. Tại sao con không được sống theo ý con?

- Chính vì bấy lâu để con sống theo ý mình nên cơ sự mới ra thế này đây. Bốn năm trước khi bà nội đề nghị bắt con và Sang đính hôn, chính mẹ là người đứng ra phản đối để con được tự do đi Mỹ du học và lựa chọn tình yêu cho riêng con. Nhưng những gì con đáp lại bây giờ khiến mẹ thất vọng quá! Mẹ nhắc lại lần cuối, con có thể không chịu trách nhiệm với Sang nhưng con cũng đừng có hòng kết hôn với Vũ. Mẹ không muốn có một cô con dâu đã từng chung chạ với người khác đến nỗi mang thai, rồi sẩy thai mà không thể có con, Như thế là dễ dãi không chấp nhận được.

- Mẹ không được xúc phạm cô ấy như thế...- Mắt anh long lên giận dữ- Con cũng nói với mẹ là con sẽ quyết yêu và lấy cô ấy. Nếu không được thì mẹ cũng nên quên con có mặt trong gia đình này đi là vừa. Con ghét mẹ, con ghét ba, con ghét cả bà nội, cả những cái hủ tục vớ vẩn mà mẹ đang áp đặt lên con. Mẹ nhìn em gái con như thế mà mẹ vẫn còn chưa tỉnh sao. Mẹ cũng muốn con trai của mẹ như thế phải không...?

- Con đứng lại đó.- Nhi quát lên khi thấy Khánh Nam đi ra khỏi phòng- Mẹ cấm con đi gặp nó. Ở nhà ngay ẹ.

- Mẹ không ngăn cản được con đâu...- Anh quay ngoắt lại nhìn mẹ mình- Con sẽ đi tìm cô ấy...

Cánh cửa đóng sập lại. Thảo Nhi thấy trong lồng ngực hơi nhói đau, chị đưa tay lên ôm lấy ngực và ngã vật xuống giường bất tỉnh.

19. Chương 19

Không lối thoát

Khánh Nam lái xe thẳng đến phòng trọ của Phượng Vũ. Đã hơn 8h tối và theo thường lệ thì giờ này cô đáng lẽ phải đang ở nhà rồi. Nhưng cửa khóa im lìm, điện tối om báo cho anh biết là cô chưa về. Lo lắng đã có chuyện xảy ra, anh gọi điện cho cô nhưng máy tắt, gọi điện đến văn phòng thì không có ai bắt máy.

Gửi xe ở gara mà anh thường gửi mỗi lần nghỉ qua đêm ở đây, anh ngồi đợi cô ở hàng hiên tối cạnh phòng cô. Tim anh đập thình thịch, anh cầu mong cô chưa biết chuyện này. Anh chưa bao giờ nghĩ xem cô sẽ phản ứng thế nào khi biết chuyện này, vì vốn dĩ bản thân anh cũng quên nó lâu rồi.

Phải đến 11h Phượng Vũ mới về. Vừa nhìn thấy anh, cô định quay người bỏ đi, nhưng thấy anh đứng dậy vội vã chạy lại, cô lại mím môi bước tiếp về phía cửa.

- Sao em tắt máy? Em làm anh lo quá!- Anh vội ôm lấy cô.

Phượng Vũ để yên trong vòng tay anh một lúc, rồi cô khẽ lùi lại, nói bằng giọng mệt mỏi khô khốc:

- Em có hẹn nên tắt máy.

Quay đi, cô lui cui tìm chìa khóa phòng, vừa tra chìa vừa nói:

- Anh về nhà đi, em mệt lắm, em muốn nghỉ ngơi.

Nhưng Nam đã lách vào trong trước khi Phượng Vũ mở hẫng cửa ra để dắt xe vào. Bật điện, anh nhìn rõ sắc mặt tái nhợt của cô, đôi mắt đượm buồn và hơi hoảng loạn, hoang mang khiến anh cũng thấy tê tái lòng. Anh vội kéo cô lại, ôm cô vào lòng, cố tìm một câu nào đó giúp cô bình tâm trở lại.

- Có chuyện gì thế? Em đừng làm anh sợ.

Anh cúi xuống, đôi môi tìm đến môi cô. Nhưng rồi anh giật mình vì cô không đáp lại anh dù chỉ một chút, đôi môi lạnh ngắt, trơ trơ khiến anh cũng phải rùng mình. Cô đang phong tỏa bản thân cô trước anh.

Bất ngờ, cô đẩy anh ra xa một cách thô bạo và tiếp:

- Anh về đi. Em không muốn gặp anh nữa.

- Có chuyện gì thế?- Anh cố gắng vớt vát tình hình.

Phượng Vũ rút từ trong túi xách của cô ra một túi hồ sơ gấp đôi, quẳng thẳng về phía anh, đáp lại:

- Lý do đó. Vui lòng đi khỏi đây trước khi em có hành động khiếm nhã với anh.

Chỉ cần nhìn liếc qua Khánh Nam cũng thừa biết đó là hồ sơ bệnh án của Phượng Vũ, thứ mà hơn 4 năm trước anh đã quẳng đi rồi. Tại sao nó lại rơi vào tay Phượng Vũ lúc này? Là mẹ anh đưa cho cô chăng? Nhưng làm thế nào mà mẹ anh có được nó?

Một khoảnh khắc trong quá khứ vụt về, và khi nhớ lại, anh mím chặt môi, người run lên vì giận. Vào cái ngày anh bỏ tập hồ sơ này vào thùng rác, Sang đã đến chơi ở phòng anh. Anh đã quá sơ xuất khi không đốt nó đi. Có thể cô ta đã lén xem nó trong khi anh đi tắm và giữ nó để làm vũ khí tấn công anh lúc này. Thì ra đằng sau cái dáng vẻ ngây thơ từ ngày đó vẫn luôn là một người khó đoán biết. Anh đã quá khinh suất mất rồi.

Quẳng nó qua một bên, anh chồm dậy kéo cô ngồi xuống giường, anh ôm chặt lấy cô, giải thích:

- Cho anh xin lỗi. Anh giấu em vì muốn em sống thật vui vẻ. Anh đã nói rõ với mẹ anh rồi, anh không để ý đến những chuyện nhỏ nhặt này chút nào, vì vậy em cũng đừng bận tâm làm gì. Cứ nghe theo anh là được...

- Em đã rất vui... thực sự những tháng ngày qua em rất vui...- Phượng Vũ đáp, cô bắt đầu khóc, tay cô bầu chắt lấy vai anh đau nhói.- Nhưng chỉ đến đây thôi, kết thúc rồi. Đã đến lúc em phải trả giá cho những bông bột, đại khờ trong quá khứ. Anh về đi. Còn nhiều người cần anh ở bên hơn là em...

- Không...- Anh ghì chặt lấy cô khi cô định đẩy anh ra.- Anh cần em... Anh không thể từ bỏ em được. Anh làm không được đâu...

- Anh về đi.- Phượng Vũ vùng ra khỏi tay anh, cô đứng phắt dậy, ánh mắt nhìn anh kiêu ngạo nhưng có gì đó thật đau đớn.- Anh về đi. Mình chia tay...

- Không được... Mẹ anh bắt em phải làm thế đúng không?

- Không... em chưa gặp mẹ anh... Mẹ anh cũng chưa bao giờ yêu cầu em làm thế. Nhưng đây là lựa chọn duy nhất của chúng ta lúc này. Anh mau đi đi. Em mệt rồi, em muốn nghỉ ngơi...

Phượng Vũ đẩy anh ra cửa à vội đóng chặt lại. Mặc cho anh đập cửa và gọi liên tục, cô dựa lưng vào cánh cửa đã khóa trái, cô đã kiệt sức. Phượng Vũ gục xuống cửa và ôm mặt khóc. Chuyện cổ tích kết thúc rồi, cô cũng không đủ tư cách làm một Bạch Tuyết với một kết thúc có hậu. Đơn giản chỉ là cô lại đến một ngã ba nữa, trước mắt cô là một con đường cô đơn. Cô sẽ phải đi trên con đường đó. Một mình.

Khánh Nam về nhà vào lúc 5h sáng, sau khi đã thả mình đắm chìm trong men say tại một quán bar. Khi nhìn thấy chị giúp việc đang loay hoay nấu bếp, anh dừng lại hỏi:

- Sao hôm nay chị nấu bếp sớm thế chị Tâm?

- Ôi trời, cậu chủ...- Chị ta thốt lên- Cậu làm tôi giật cả mình. Cậu đi đâu suốt đêm mà tôi không gọi được vậy?

- Tôi ở công ty.- Anh đi về phía cầu thang- Tôi đi ngủ đây, sáng không phải gọi tôi dậy ăn sáng đâu.

- Cậu không biết sao, bà chủ đang ở trong bệnh viện.

Bước chân anh dừng lại ngay khi vừa đặt chân lên bậc cầu thang, anh quay ngoắt lại hỏi:

- Chị nói sao? Mẹ tôi làm sao?

- Bà chủ bị ngất trong phòng. Lúc tôi vào gọi bà xuống ăn tối thì thấy bà đã bất tỉnh rồi. Tôi và ông chủ gọi cho cậu mãi mà không được.

- Bác sĩ bảo sao? Mẹ tôi đang ở đâu?- Anh hét lên.

- Bà chủ bị shock quá thôi ạ! Nhưng ông chủ vẫn bắt bà chủ ở lại viện để theo dõi thêm. Hiện bà chủ đang ở bệnh viện Lotus ạ!

Lotus là hệ thống bệnh viện do Lotus xây dựng, những nhân viên làm ọi bộ phận ở Lotus sẽ nhận được sự chăm sóc đặc biệt ưu đãi khi đến đây khám bệnh.

Khánh Nam lao ngay ra xe và lái thẳng xe đến bệnh viện. Chính anh là nguyên nhân khiến mẹ anh ra như thế này sao? Mẹ anh bị ngất vì phản ứng ngộ ngược của anh sao? Anh đã làm gì với mẹ mình thế này? Anh chưa bao giờ làm bà vui lòng, mà chỉ đem lại cho bà buồn lo, giờ còn hại bà phải nhập viện nữa. Anh thực là một thằng chẳng ra gì.

Khánh Nam ngập ngừng trước cửa phòng bệnh nơi mẹ anh nằm, trời đã tang tảng sáng, anh nghe thấy có cả tiếng nói chuyện của ba và mẹ anh trong phòng. Anh đẩy cửa bước vào. Mẹ anh đang ngồi tựa trên gối, mở một nụ cười nhợt nhạt với ba anh. Thấy anh, cả hai quay ra nhìn, nụ cười vụt tắt. Ba anh nghiêm mặt hỏi:

- Con lớn gần đây rồi còn để ba mẹ lo lắng nữa. Đi đâu thì cũng phải báo một câu chứ, gọi điện thì con tắt máy.

- Thôi mà anh...- Mẹ anh kéo tay ba anh nhỏ nhẹ- Con nó làm việc ở công ty cả đêm cũng mệt lắm rồi.

- Có việc gì quan trọng mà con phải làm việc cả đêm cơ chứ?- Ba anh hừ giọng.
- Con xin lỗi ba mẹ...- Anh cứ đứng mãi nơi ngưỡng cửa, lý nhí đáp
- Trông con kìa...- Mẹ anh trách- Để ý đến bản thân một chút chứ, quần áo xộc xệch thế kia à? Mau về tắm rửa đi.
- Mẹ...mẹ không sao chứ ạ?
- Mẹ không sao. Chút nữa là về nhà được rồi. Để em con ở nhà như thế mẹ không yên tâm.
- Mau đi làm thủ tục ra viện ẹ đi.- Ba anh nhắc.
- Vâng, con đi đây ạ!

Khánh Nam lật đật quay trở ra ngoài. Anh luôn bị áp lực khi đứng trước người cha đầy quyền uy của mình. Ông luôn biết cách tạo áp lực lên người khác mà không tốn nhiều công sức lắm. Đó cũng là lý do tại sao anh ít gần gũi ba hơn mẹ mình.

Đưa mẹ mình về đến nhà và đỡ bà vào giường nằm nghỉ xong, anh lúng túng đứng nơi đầu giường nhìn bà, muốn nói một vài câu xin lỗi nhưng anh không sao thốt ra được. Ba anh ngoắc ngoắc tay ra hiệu cho anh ra ngoài, nói:

- Con mau về phòng tắm rửa đi. Sau đó kêu chị Tâm mang cháo lên ẹ. 30 phút nữa sang phòng làm việc của ba.
- Vâng ạ!

Ngoài những lần bàn bạc làm ăn, ít khi anh và ba anh có dịp trò chuyện riêng với nhau. Và Khánh Nam cũng chưa bao giờ nghĩ được rằng hai người có thể nói với nhau những chuyện gì ngoài mấy việc điều hành công ty, đầu tư này nọ. Ba anh đã biết việc này rồi sao? Trước nay mẹ anh luôn khéo léo tìm cách che đậy giúp anh những lỗi lầm do anh gây ra, nhưng lần này có vẻ như bà không thể giữ lặng thinh mãi được. Anh đã đi quá giới hạn cho phép của mình rồi.

Khi Nam gõ cửa phòng ba mình và bước vào, anh thấy ông đang ngồi trên ghế ở bàn làm việc. Gương mặt ông có vẻ trầm ngâm khi ông ngược lên nhìn anh. Mặc dù không rõ như mẹ anh, nhưng trông ông có vẻ già đi nhiều từ sau chuyện của Trác Vân. Hơn ai hết, có lẽ ông là người day dứt nhất khi mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn với đứa con gái ông vô cùng yêu thương.

- Có chuyện gì vậy ba?- Anh ngồi xuống ghế, nhìn ông.
- Ba con ta chưa khi nào nói chuyện riêng thế này phải không? Ba gọi con vào đây vì muốn nói chuyện với con trên tư cách của một người cha, chứ không phải cấp trên của con. Con không cần phải căng thẳng như thế.
- Vâng...- Anh khẽ gật đầu.
- Đạo này công ty có việc gì hay sao mà con phải làm cả đêm như thế?
- Dạ... không ạ!- Anh ngẩng đầu lên nhìn ông hơi bối rối. Có lẽ như ông không biết đã có chuyện gì xảy ra ngày hôm qua giữa anh và mẹ anh.
- Lần sau con nên chú ý một chút. Không nên tất mảy như thế... Ba đã cố gọi cho con mà không được. Mẹ con nói con làm đêm ở công ty ba mới yên tâm đôi chút. Con lớn rồi, ba hy vọng không phải nhắc lại chuyện này với con thêm một lần nào nữa.
- Vâng ạ! Con xin lỗi ba.
- Đạo này nhà mình cũng nhiều chuyện. Mẹ con giờ lại đổ bệnh nữa. Ba đã làm khổ mẹ con, làm khổ cả em con, ba thấy có lỗi với cả nhà quá! Chỉ vì những tính toán ích kỷ mà mọi chuyện thành ra thế này.

Khánh Nam im lặng, những lời bộc bạch của ba anh làm anh có phần ân hận. Anh là con trai lớn trong nhà, nhưng chính anh lại là người gây ra quá nhiều phiền lo ẹ anh, là nguyên nhân trực tiếp làm bà ngã bệnh. Phải chăng anh đã quá ích kỷ?

Nhưng còn Vũ thì sao? Yêu anh bằng cả tâm hồn, trao trọn cho anh mọi thứ. Từ bỏ tại đây sao? Anh có thể dứt bỏ cô sao? Thế thì anh có khác nào thằng đàn ông đã phụ cô năm xưa? Anh cũng khổn nạn không kém hẳn nếu như anh phải tay mọi thứ với cô.

Nhưng sự cố chấp của anh liệu có còn gây ra thêm tai họa gì nữa đây? Chỉ với một cú shock mà mẹ anh đã ốm như thế, liệu rằng bà còn có thể chịu thêm một cú shock nào nữa không?

Giờ đây, anh đang đứng giữa một ngã ba đường, nhưng chẳng có con đường nào là có thể cho anh đi qua cả. Với anh, tất cả bây giờ đều là ngõ cụt...

20. Chương 20

Con đường duy nhất

Nam ngẩng đầu lên khi nghe thấy có tiếng bước chân người cùng tiếng cười nói đi đến. Là Vũ, cùng với một anh chàng đồng nghiệp mà anh đã từng gặp. Anh chàng này đã theo đuổi Vũ từ khi cô mới vào làm trong công ty. Họ chưa nhìn thấy anh nên có vẻ vẫn nói chuyện rất vui. Khánh Nam cố nép mình vào bóng tối, tự nhiên anh không muốn ra mặt ngay. Một cảm giác lạ mơ hồ xen vào tâm trí anh. Phượng Vũ nghiêng đầu nhìn gã kia, mắt lấp lánh, và anh nghe cô nói:

- Lâu lắm rồi mới vui như tối nay.

- Anh thấy em nhảy rất đẹp đấy chứ...

Khánh Nam thấy hai tai nóng ran lên khi nhìn rõ thấy gã đang ôm ngang eo Vũ một cách tự nhiên, còn Vũ thì tình tứ đi bên cạnh gã. Anh muốn nhảy xổ ra mà đâm ngay vào mặt gã vì cái tội dám động đến bạn gái của mình. Nhưng càng khao khát điều đó thì anh lại càng nép mình sâu hơn sau những tán lá thưa của cây hoa mẫu đơn trắng nơi góc sân.

- Thì tại trước đây em có bao giờ đi nhảy đâu, chứ em đâu có nói là em không biết nhảy.

- Vậy thì từ nay anh sẽ dẫn em đi thường xuyên hơn nhé!- Anh ta cười.

- Thôi, đến nhà em rồi, anh về đi.

- Sao? Không cho anh ở lại à? Sợ bị thằng bồ cũ của em bắt được à?

Phượng Vũ nghiêm mặt nhìn gã:

- Em đã nói với anh là không còn liên hệ gì giữa em và anh ấy rồi còn gì. Bây giờ em đã nhận lời yêu anh, thì em sẽ toàn tâm toàn ý yêu anh mà. Nếu thích, anh cứ ở lại.

- Thôi được rồi, con bồ câu bé nhỏ của anh ạ!- Gã phá lên cười- Anh về đây. Cũng còn quá sớm để chúng ta có thể đi xa hơn mà. Chúc cưng ngủ ngon nhé!

Và rất tự nhiên, gã cúi xuống, đặt lên môi Vũ một nụ hôn dài.

Đôi mắt Nam bây giờ không còn nhìn thấy gì ngoài hình ảnh khủng khiếp đó nữa. Anh đã bị phản bội, hay nói đúng hơn là bị đá đít t, nhanh và bất ngờ một cách đau đớn. Anh không còn giữ nổi bình tĩnh nữa. Lao ra khỏi bóng tối nơi anh đang ẩn mình, anh kéo Phượng Vũ ra khỏi vòng tay của gã kia và tống vào mặt gã một cú đấm. Bị bất ngờ, cả hai người kia cùng kêu lên.

Nhìn Vũ bằng đôi mắt nẩy lửa, anh tự nhiên bối rối. Nhưng rồi cơn tức giận vốn không thể ngăn lại được đã bùng lên, anh gần giọng nói với cô:

- Cô đang làm cái quái gì trước mắt tôi thế. Tôi vẫn còn là bạn trai cô cơ mà.

- Em và anh đã kết thúc rồi.- Phượng Vũ mím môi nhìn anh bằng ánh mắt cương quyết rồi tiến đến đỡ gã kia đứng dậy.

Hành động đó càng làm anh cảm thấy bị tổn thương và xúc phạm ghê gớm. Anh trừng mắt nhìn họ đứng cạnh nhau, anh thì cô độc.

- Được rồi. Anh không nghĩ em lại có thể thay lòng nhanh như vậy.- Khánh Nam thở dài, thái độ của anh khác hẳn, chẳng còn nóng giận, chỉ còn sự chán chường và thất vọng- Anh đã quá sai lầm khi tin vào đàn bà rồi. Em được tự do, chúc em vui vẻ với tình yêu mới.

Và anh vượt qua họ, đi thẳng ra phía cổng.

Vũ và anh chàng trưởng phòng của mình quay ra nhìn theo anh mãi cho đến khi anh đi khuất. Vũ quay vào, hỏi:

- Anh không sao chứ? Em xin lỗi, em không nghĩ anh ấy lại giận như thế.

- Người hỏi câu đó là anh mới phải chứ...- Anh ta lắc đầu cười- Trông em run rẩy quá! Chắc đây là một màn kịch khó với em rồi. Nếu muốn khóc thì anh có thể cho em mượn bờ vai anh đây này.

- Anh coi thường em quá, trông em yếu đuối đến thế hay sao?

- OK, nếu em khẳng định là em ổn.- Anh chàng nhún vai- Nhưng anh thấy anh ta yêu em thế, liệu anh ta có tin chuyện này không?

- Chuyện đó anh đừng lo. Sống quá tình cảm và quá tự phụ chính là hai điểm yếu của anh ấy!

- Với một người kinh doanh thì không nên có hai tính đó... Anh không nghĩ anh ta là một người kinh doanh giỏi.

- Thôi, em vào nghỉ đây. Cảm ơn anh vì tất cả nhé!

- Được rồi, em vào nghỉ đi. Chuyện xong rồi, đừng nghĩ ngợi gì nữa nhé!

Chào người đồng nghiệp của mình rồi, Vũ mở cửa và bước vào phòng. Không cần bật đèn, cô bước thẳng đến giường của mình và nằm lăn xuống, thở dốc. Nói là không sao nhưng lúc này đây cô cảm thấy hoàn toàn kiệt sức. Đôi mắt chứa đầy đau đớn vì bị tổn thương của Nam cứ ám ảnh cô mãi. Anh đau, cô cũng chẳng khá hơn. Tại sao chuyện này lại xảy đến với cả hai cơ chứ?

Cách đó một tiếng, khi cô vừa bước vào sân, thì đột nhiên cô nhìn thấy Nam. Anh đang đứng dựa lưng vào cánh cửa phòng cô, đầu hơi cúi xuống. Thế nên anh đã không nhìn thấy cô vội lùi lại và đi ra cổng.

Bước vào quán cafe ở phía bên kia đường, chọn inh một chỗ kín đáo có thể nhìn sang phía cổng nơi cô thuê trọ, cô ngồi đợi. Nhưng ba mươi phút trôi qua, cô vẫn không thấy anh đi ra. Không còn cách nào khác, nếu cô không đối diện với anh, thì có lẽ anh sẽ còn ở đó mãi, hoặc sẽ đến tìm cô nhiều lần nữa. Làm sao có thể quên nếu như anh cứ đến liên tục như thế?

Và cô mở máy, gọi cho người đồng nghiệp, cũng là trưởng phòng trực tiếp của mình.

Diễn xong vở kịch cô cũng hoàn toàn kiệt sức. Nhưng còn sự lựa chọn nào khác đâu. Đây là lối thoát duy nhất cho cả hai lúc này. Khánh Nam vì sống quá tình cảm nên cô biết anh sẽ không tài nào chủ động kết thúc được. Cô sẽ phải là người làm chuyện đó. Cả hai sẽ được giải thoát khỏi những mâu thuẫn và dằn vặt trong lòng, và bản thân cô tin rằng anh chắc chắn sẽ được hạnh phúc, dù người bước bên anh sau này có là ai đi nữa.

Ngước nhìn bóng những cây hoàng lan đang mùa nở hoa, lòng Nam lại thấy nhói đau trở lại. Những kỉ niệm mà anh đang cố chôn vùi sống lại rõ ràng hơn lúc nào hết. Gương mặt nghiêng nghiêng thanh thoát. Bài hát u hoài về người vợ đợi chồng. Mùi hương đầy ám ảnh của hoa hoàng lan. Cái buổi chiều đầy liêu trai ấy lại hiển hiện trong anh. Anh càng cảm nhận được nỗi đau sâu sắc nơi trái tim mình lúc này.

Nếu không phải đưa mẹ đến đây lễ chùa, chắc anh cũng không biết khi nào bước chân anh mới trở lại chốn này. Ngồi xuống một ghế đá nhìn ra hồ, anh cố vui đập đi nỗi nhớ Phượng Vũ, lúc này đang còn cào cào trong lồng ngực.

Mấy ngày nay, anh không khi nào là không nhớ đến cô, lúc ăn, lúc làm việc, và cả trong giấc mơ nữa. Anh chẳng thiết tha với bất kì cái gì, cứ ra khỏi công ty là anh chạy ngay về nhà, chui vào phòng của Vân, và ngồi nhìn em gái mình. Đôi khi anh nói chuyện với Vân dù biết bây giờ cô chẳng còn hiểu gì nữa.

Tiếng mẹ anh nhẹ nhàng bên cạnh:

- Con ra đây làm gì vậy?

- Xong chưa mẹ?- Anh đứng ngay dậy, hỏi.

- Ủ, đợi chút nữa vào hạ lễ là xong.- Mẹ anh ngồi xuống ghế và vỗ vỗ xuống bên cạnh- Con ngồi xuống đây, mẹ con mình nói chuyện.

Anh biết mẹ anh muốn nói chuyện gì, nhưng anh cũng chẳng còn đủ mạnh mẽ để phản đối nữa.

- Mẹ thực sự cũng không vui về gì khi chuyện này xảy ra với hai đứa. Tình yêu thì không có tội gì, nhưng đôi khi con vẫn phải chọn lựa, và đó là điều khó khăn nhất với mỗi người. Con có thể đủ dũng cảm để đặt bút kí bất kì bản hợp đồng nào, nhưng quyết tâm từ bỏ một ai, và chọn một ai đó thì lại khác...

- Mẹ... con quên chuyện đó rồi. Con sẽ quên cô ấy. Con đã sai khi trách mẹ, trách ba và rũ bỏ hết trách nhiệm của con.

- Con không sai. Con nói đúng nhiều chuyện lắm. Ba mẹ không nên áp đặt mọi thứ cho con. Nhưng việc mẹ phản đối con và Vũ cũng là tốt cho hai đứa. Vả lại, dù không có chuyện đó xảy ra, nếu như ẹ chọn giữa Vũ và Sang thì có lẽ mẹ sẽ chọn Sang.

- Tại sao ạ?

- Vì ba và mẹ đã nợ cô My Vân, mẹ con bé ấy quá nhiều mà hết cuộc đời này ba mẹ không thể trả hết được. Đó là một món nợ tình cảm rất lớn.

Nam đưa mắt nhìn mẹ mình một cách tò mò. Anh muốn biết mẹ anh đang nói đến chuyện gì.

Mẹ anh hơi mỉm cười rồi nói tiếp:

- Khi còn trẻ, trước khi ba và mẹ quen nhau, ba con và cô Vân yêu nhau. Mối quan hệ của họ rất tốt, và ba con thật sự rất yêu cô ấy. Sau đó thì cô ấy ra nước ngoài du học. Trong thời gian cô Vân học ở Pháp thì ba và mẹ quen nhau, rồi rất tự nhiên, ba mẹ đến với nhau. Một ngày, cô ấy trở về, và ba con đứng giữa hai lựa chọn. Ba con đã chọn mẹ. Vì một hiểu lầm đáng tiếc mà ba mẹ đã phải xa nhau. Ba con quyết định cưới cô ấy. Nhưng vào ngày thành hôn của hai người họ, ba con đã chọn cách bỏ đi, để bảo vệ tình yêu với mẹ, và phụ lòng cô ấy. So với Sang bây giờ, tình cảnh của cô Vân khi đó còn khổ hơn nhiều. Một cô dâu bị bỏ lại trong đúng ngày vu quy của mình. Mặc dù cô ấy không để tâm, nhưng ba mẹ vẫn cảm thấy có lỗi cho đến tận bây giờ.

Khánh Nam lặng người đi. Anh hiểu câu chuyện của mẹ anh.

- Có những lúc chúng ta phải đối diện với những bước ngoặt quan trọng của đời mình. Cái chính là con phải sáng suốt và để sao cho sau này không hối hận. Minh Sang không phải là con bé xấu bụng, chỉ là tình yêu đã làm cho nó trở nên ích kỷ hơn. Nó chỉ như con nhím, xù lông lên để bảo vệ cái tình yêu mong manh của nó. Con nên cảm ơn nó vì nó đã giúp con nói ra điều khó khăn nhất trong lòng con.

- Con hiểu ý mẹ. Con không hứa với mẹ là con sẽ yêu Sang lúc này. Nhưng con hứa với mẹ, con sẽ học cách chấp nhận cô ấy.

- Con quyết định lựa chọn rồi sao?

- Vâng.

- Con không hối hận chứ?

- Con nghĩ là không ạ!

- Được rồi...- Mẹ anh cười hiền từ- Bây giờ ta về thôi, đến giờ về đưa em con đi khám bệnh rồi. Sau đó con nên đến thăm Sang, nó bị ngã xe nên đang ở nhà.

- Vâng.

Một cơn gió ào tới, hương thơm của hoa Hoàng lan càng lan tỏa. Khánh Nam cúi xuống nhìn bông hoa vừa rơi xuống trước mũi giày. Hơi ngần ngừ, nhưng rồi anh đứng thẳng dậy và bước qua. Một nỗi buồn phảng phất trên gương mặt anh. Một niềm vui vừa vụn vỡ, điều quan trọng lúc này là anh sẽ phải dọn những mảnh vụn đó đi và bắt đầu vun đắp hình một niềm vui mới.

21. Chương 21

Vĩnh biệt Hoàng tử

Chiếc máy bay Boeing 747 của Sing Airlines cất cánh từ sân bay quốc tế Singapore đến sân bay Tân Sơn Nhất lúc 1h sáng giờ Việt Nam đã rơi trên hải phận quốc tế gần lãnh hải Malaysia. Trên máy bay có 98 hành khách, chủ yếu là khách du lịch từ Singapore đến du lịch tại Việt Nam. Toàn bộ phi hành đoàn đã tử nạn. Trong danh sách hành khách đi trên chuyến bay định mệnh đó có tên một cặp vợ chồng người Việt Nam: vợ chồng bác sĩ Lâm Huy Khánh.

Đến tận đầu giờ chiều cùng ngày, gia đình các nạn nhân mới nhận được tin dữ của thân nhân mình. Phượng Vũ cũng được thông báo vào thời điểm đó, và cô ngất đi ngay tại sảnh lớn của công ty khi nghe tin bố mẹ mình qua đời. Cô tỉnh lại lúc nửa đêm, khi đó xác của bố mẹ cô đang trên đường được đưa về Hà Nội bởi những người bạn trong hội đua xe của họ khi xưa.

Người ở bên cô đầu tiên ngay khi cô tỉnh lại là mẹ của Nam. Bà đã ôm cô vào lòng khi cô gào khóc, cô thấy bà cũng khóc, nhưng cuộc đời bà đã trải qua quá nhiều mất mát, đủ để bà mạnh mẽ hơn cô, vượt lên nỗi đau nhanh hơn cô.

Vũ không muốn tin vào sự thật kinh khủng đó. Chỉ qua một đêm, cô mất cả cha lẫn mẹ, hai người thân yêu nhất của cô. Không gian như đặc quánh lại quanh cô làm cô vừa đau, vừa khó thở, cứ như có bàn tay nào đó đang bóp nghẹt lấy trái tim. Cô ngất đi không biết bao nhiêu lần trong suốt đám tang của bố mẹ mình. Luôn luôn có một bác sĩ túc trực bên cạnh cô để chăm sóc theo yêu cầu đặc biệt của chủ tịch tập đoàn Lotus Vũ Hải Long, người đứng ra lo liệu mọi việc của gia đình cô lúc này.

Ai cũng biết tình thân như thủ túc giữa bác sĩ Khánh và chủ tịch Long của tập đoàn Lotus, nên không ai ngạc nhiên khi ông đứng ra lo liệu chu toàn cho đám tang của hai người bạn của mình. Và vì con gái họ luôn ở trong trạng thái tâm lý hoảng loạn nên cần có một người đủ tỉnh táo để sắp xếp mọi chuyện. 10 chiếc xe đưa với những vòng hoa lớn hộ tống xe đưa xác hai vợ chồng bác sĩ Khánh đến đài hóa thân. Tro cốt của hai người được đựng vào hai lọ gốm đặc biệt rồi được đưa về ngôi nhà mà họ ở khi còn sống.

Khánh Nam chứng kiến cảnh mất mát này, chính anh cũng cảm thấy chơi vơi và bối rối. Anh mong sao anh có thể đến bên cô, ôm cô vào lòng, an ủi cô, cho cô một chỗ dựa vững chắc. Nhưng anh lại ngần ngại vì anh sợ sự xuất hiện của anh càng làm cho cô thêm đau, thêm rối bời, nên anh chỉ dám đứng xa, lẫn trong đám đông đưa tiễn, nhìn theo cô.

Mẹ anh cũng khóc suốt. Chú Khánh và cô Linh là hai người bạn rất thân của mẹ nên mất đi họ, chắc chắn mẹ anh cũng buồn khổ lắm. Đến ba anh còn phải rơi nước mắt trước cảnh nhìn người ta đưa quan tài của bạn mình vào trong đài hóa thân, chứ nói gì đến mẹ anh hay Vũ.

Sau đám tang, mẹ anh đề nghị Vũ về sống chung với gia đình anh nhưng cô từ chối vì cô muốn quay về nhà mình, ở một mình. Ở ngôi nhà đó còn có một chị giúp việc lâu năm nên ba mẹ anh mới yên tâm đôi chút, nhưng vẫn dặn dò chị ta trông chừng Phượng Vũ vì sợ cô nghĩ quẩn. Một ngày Thảo Nhi đến thăm Vũ một lần và mỗi lần đó đều ở lại cùng cô rất lâu. Bà không cho anh theo cùng, chỉ thông báo là cô vẫn ổn.

Khoảng hơn 10 ngày sau đám tang của Huy Khánh và Tú Linh, khi Nam vừa cùng Sang ra khỏi một cửa hàng quần áo thì một cặp đôi bước qua. Anh nhận ra người đàn ông rất sớm, còn người đó, có lẽ do đang

mãi nói chuyện với người phụ nữ đi cạnh mà không nhìn ra anh. Họ nắm tay nhau đi rất tình tứ, như một cặp tình nhân vậy.

Khánh Nam mím môi, quay người đuổi theo họ và túm lấy vai của người đàn ông xoay lại. Nhận ra anh, anh ta hơi ngạc nhiên, rồi bối rối nhìn sang người đi cạnh mình.

- Lúc này là lúc cô ấy cần anh ở bên nhất mà anh lại có thể thản nhiên đi cùng một người khác à?- Anh túm lấy cổ áo anh ta, gần giọng.

Không một chút bối rối như những người bị bắt quả tang khác, anh ta hơi nhếch mép cười rồi gạt tay anh ra, sửa lại cổ áo, thản nhiên nói :

- Câu này phải là tôi nói mới đúng chứ... Anh ngốc hay sao mà không nhận ra tối hôm đó chúng tôi chỉ diễn kịch ột khán giả duy nhất là anh xem. Người cần ở bên cô ấy lúc này là anh chứ không phải tôi.

Nói xong, bỏ mặc anh đứng ngây ra đó, anh ta kéo tay người tình của mình đi tiếp. Khánh Nam vẫn chôn chân một chỗ, rồi anh ngẩng phắt đầu dậy, định chạy đi thì có bàn tay nhỏ nhắn cầm lấy tay anh. Anh quay lại, Sang đang nhìn anh, đôi mắt hơi rưng rưng:

- Anh... anh đừng đi... Anh đừng đi có được không?

- Xin lỗi em... Lúc này là lúc cô ấy cần anh nhất... Hãy để anh đi.

- Không mà...- Một dòng nước mắt trượt dài trên đôi má hồng hào của cô- Anh đừng đi. Em xin anh đấy. Em biết, nếu anh đi, thì em sẽ mất anh mãi mãi...

Khánh Nam nắm lấy tay cô, hơi siết nhẹ, rồi anh mím môi kiên quyết quay người và bước đi thật nhanh. Câu “Anh xin lỗi.” cuối cùng của anh nhẹ như gió thoảng, và có lẽ, Sang cũng chẳng đủ tỉnh táo để nghe thấy lời xin lỗi đó của anh nữa.

- Cô ấy có ăn chút ít, nhưng cô ấy yếu lắm. Cả ngày cô ấy cứ nhốt mình trong phòng ông bà chủ, rồi thỉnh thoảng khóc. Cô ấy chẳng nói với tôi hay với mẹ cậu câu nào mỗi lần bà ấy đến.

Khánh Nam nghe người giúp việc kể đến đó, anh chạy thẳng lên phòng Vũ. Căn phòng u ám trống không. Anh đi tiếp sang phòng ngủ của hai vợ chồng chú Khánh. Cửa cũng không khóa. Anh mở ra. Phượng Vũ ngồi bó gối ở góc giường, ngược đôi mắt mờ dẫn nhìn anh. Anh thấy sợ, vì anh nhận ra ở cô có nét gì đó hoang tàn giống em gái anh bấy giờ vậy. Ánh mắt cô đơn giống như một con thú bị thương lạc đường, thu mình lại với mọi chuyện xung quanh.

Anh ngồi xuống giường, nhìn cô, lòng đau như cắt. Cô thật sự rất gầy và xanh, đôi mắt mờ dẫn của những người thiếu ngủ kinh niên. Anh nắm lấy đôi tay run rẩy và tái xanh của cô, kéo cô lại. Một phản ứng cường lại từ phía Vũ, nhưng khá là yếu ớt vì sự thực cô cũng chẳng còn đủ sức mà cường lại nữa. Anh ôm lấy cô, nhẹ nhàng và đầy dịu dàng như cái tình yêu của hai người trước đây.

- Anh xin lỗi. Anh rất xin lỗi. Anh là một thằng ngốc nên mới để em chịu khổ như thế.

Anh có thể cảm nhận rõ ràng cả người cô đang rung lên trong vòng tay của anh. Phượng Vũ bắt đầu khóc, dữ dội hơn cả những lần anh từng chứng kiến cô khóc, hơn cả ngày mà cô đưa bố mẹ về nơi an nghỉ. Bao buồn đau kìm nén trong lòng bấy lâu giờ đây được giải thoát, tạo nên cơn xúc động không sao cưỡng lại được.

- Đừng khóc nữa em.- Anh cúi xuống hôn nhẹ lên mái tóc cô, thì thầm dỗ dành- Anh đã ở đây với em rồi. Anh đã ôm em đây rồi. Anh sẽ không buông tay ra đâu.

- Em sai rồi... Vì em mà bố mẹ em mới chết... Lỗi tại em cả...- Cô nói trong tiếng nấc nghẹn ngào và vòng tay ôm chặt lấy cổ Nam. Nước mắt cô đã ướt đầm một bên ngực áo anh.

Khánh Nam chỉ đưa tay vuốt nhẹ mái tóc cô và lặng im.

- Nếu em không khóc khi nói chuyện với mẹ em thì họ đã không quyết định về nước sớm hơn dự định. Vì em mà họ mới lên chuyến bay đó. Tại em... tại em...

Phượng Vũ đâm thùm thụp vào lưng anh. Cơn xúc động của cô càng làm anh thấy khó chịu. Thế mà bao ngày qua anh đã bỏ cô gặm nhấm nỗi đau một mình, bơ vơ không một bờ vai để cô có thể tựa vào và khóc.

Vũ khóc một chặp thì anh dỗ được cô ngủ. Anh bế cô trở về phòng, vì sợ khi tỉnh dậy, nhìn thấy những vật thân thương liên quan đến bố mẹ, cô lại không kiềm chế nổi bản thân và lại khóc nữa.

Mẹ anh lặng thinh khi anh thông báo với bà quyết định của mình. Bà là người rõ hơn ai hết việc Vũ cần anh lúc này. Bà không thể ngăn cản anh được, vì chính bà cũng rất thương Vũ, nhưng lại bất lực vì sự cự tuyệt của cô với tình cảm quan tâm của vợ chồng bà. Chỉ với con trai bà, cô mới không đề phòng gì mà thôi.

- Anh xin lỗi em, Sang à!- Khánh Nam nhìn cô lúc này cũng đang khóc ròng- Anh đã quyết định sẽ ở bên cô ấy rồi.

- Anh lừa em...

- Em nghĩ thế nào anh cũng chấp nhận, vì anh không đáng để em tha thứ.

- Không bao giờ em tha thứ cho anh.

- Cảm ơn em...- Anh nói và đứng dậy.

- Nếu bây giờ anh đi anh sẽ hối hận đấy. Em nói thật đấy.- Minh Sang gọi với theo.

- Dù có chết anh cũng không bao giờ hối tiếc vì đã chọn ở bên cô ấy.- Anh lắc đầu và bước hẳn ra khỏi quán café, hòa vào dòng xe nhộn nhịp cuối chiều tháng 11.

Anh sẽ đưa Vũ rời xa khỏi thành phố đau thương và thị phi này. Anh sẽ đem tình yêu và sự tươi trẻ quay lại nơi cô, bằng mọi giá. Sẽ đi đến một nơi chỉ có hai người, và từ bỏ tất cả, ít nhất là cho đến khi cả hai cùng sẵn sàng quay lại.

- Anh đã mua vé máy bay đấy rồi. Chúng mình sẽ lên Bảo Lộc sống một thời gian nhé! Anh cũng muốn tìm một chỗ nào đó nghỉ ngơi và xả hơi dài ngày.- Nam đặt vé máy bay lên bàn.

Vũ đã tươi tỉnh hơn, cô chịu nói chuyện và xuống phòng ăn cùng anh và chị giúp việc.

- Em cũng muốn đi khỏi đây một thời gian. Nhưng anh đâu có thể bỏ công ty mà đi được.

- Công ty không có anh thì sẽ có người khác. Ba anh sẽ vẫn vững vàng mà không cần có anh.

- Anh đi cùng em, mẹ anh...- Vũ ngập ngừng- Bác ấy không nói gì sao?

- Đấy, em lại nghĩ lung tung nữa. Anh đã nói rồi, đừng lo, anh xin phép mẹ anh đằng hoàng rồi mà.

- Mẹ anh cho anh đi à?

- Tất nhiên... Thôi cứ quên mọi chuyện đi. Cứ để anh lo tất cho. Bây giờ anh về qua nhà chào mẹ và Vân rồi qua đây đón em ra sân bay. Em cứ ở nhà chuẩn bị đi nhé!

- Vâng... Anh ăn tối ở nhà hay ở đây?

- Anh ăn ở nhà với mẹ rồi đến đây luôn. Em cứ ăn đi nhé!

Nam mỉm cười rồi anh đi ra xe. Anh sẽ về ăn với mẹ bữa cơm cuối này, rồi sẽ cùng Vũ đi thật xa, tránh những tháng ngày đầy đau khổ và phiền lo này.

- Hai đứa sẽ đi thật sao?- Mẹ anh hỏi khi anh ngồi dùng bữa cùng bà. Ba anh lại vắng nhà và Vân thì lại đổ bệnh.

- Vâng. Đêm nay đi luôn ạ!

- Con vẫn quyết tâm ở cùng nó sao?

- Mẹ... đừng nhắc lại chuyện đó nữa. Con muốn ăn một bữa cơm thật vui cùng mẹ thôi mà.

- Ủm... Con nói với ba chưa?

- Con không dám nói, nhưng con nghĩ ba hiểu và thông cảm cho tụi con được.

- Mẹ cũng không nghĩ sẽ ngăn cản được bước chân con.- Mẹ anh thở dài- Chỉ mong là sau này hai đứa đừng khổ mà thôi.

Có tiếng chuông điện thoại bàn. Chị Tâm nghe và hốt hải chạy sang phòng ăn, nơi hai mẹ con đang ngồi, mặt cắt không còn hột máu.

- Có chuyện gì mà trông chị khiếp sợ thế?- Khánh Nam cau mày lo lắng.

- Bà ơi... cậu ơi...- Chị ta run lấy bầy khi nói- Cô Sang... cô ấy... cô ấy tự...tự... tử rồi...

- Chị nói sao?- Khánh Nam hét lên, đứng phắt dậy.

- Cô Sang cô ấy uống thuốc ngủ tự tử rồi... Đang cấp cứu trong bệnh viện ạ! Cậu và bà đến ngay cho kẻo không kịp.

- Ối...- Mẹ anh thất sắc đứng dậy, kêu lên đầy kinh hoàng và nếu anh không đỡ ngay lấy thì bà đã ngã xuống.

- Mẹ ở nhà đi, để con đến đó xem thế nào.- Anh nói với bà.

- Không... mẹ phải đến đó... Trời đất, nó đại đột quá! Sao lại làm thế chứ. Đi nào, mau đưa mẹ đến bệnh viện...

Khánh Nam chỉ kịp soạn cho Vũ một cái tin trên đường đến bệnh viện: “Anh rẽ qua bệnh viện một lúc. Sang đang ở trong ấy. Em cứ chuẩn bị đồ rồi gọi taxi ra sân bay đi nhé! Đến giờ sẽ gặp em ở sân bay. Hôn em.”

Tin nhắn báo gửi thành công. Và cũng là tin nhắn báo gửi thành công cuối cùng của anh đến số điện thoại có tên “Darling”.

22. Chương 22

Lựa chọn của mỗi người

“Anh Nam.

Em cảm ơn anh những ngày qua đã ở bên em, cho em thêm niềm tin vào lúc em suy sụp nhất, lúc em đau khổ nhất. Đã có lúc em nghĩ rằng mất đi bố mẹ, mất đi anh thì em chẳng còn lại điều gì có ý nghĩa hơn để sống nữa. Nhưng như thế có lẽ em đã phụ lòng anh, phụ lòng tin yêu và lo lắng của mẹ anh, bố anh và nhiều người khác quan tâm em.

Em không thể giữ anh cho riêng bản thân mình mãi được. Anh không thuộc về em, anh thuộc về những người thân yêu khác của anh, và bây giờ là lúc em trả anh lại cho họ. Em không muốn anh có lúc phải hối hận vì đã rời xa họ.

Em sẽ đi, rời xa những tháng ngày đau khổ này, rời xa cái thành phố mà với em chẳng còn gì để níu kéo được bước chân em. Em không biết ngày nào em mới trở về và bao giờ mới dám đối mặt với anh. Có thể là rất lâu, và cũng có khi là chẳng bao giờ nữa. Anh hãy yêu và chăm sóc Sang như anh đã từng yêu em. Em thành tâm chúc phúc cho hai người.

Cảm ơn anh đã cho em những tháng ngày đẹp nhất của cuộc đời em. Tạm biệt anh, dấu yêu của em.

Phượng Vũ.”

Khánh Nam đọc đi đọc lại lá thư với những nét chữ viết vội của Phượng Vũ và ngồi phịch xuống ghế. Anh nhận được nó một tuần trước, 4 ngày sau khi Phượng Vũ đi mất.

Anh đến sân bay muộn, chuyến bay đi Đà Lạt đã cất cánh trước đó 15 phút. Anh cứ tưởng Phượng Vũ không thấy anh đến sẽ đứng đợi hoặc trở về nhà, vậy mà cô bốc hơi luôn khỏi cuộc sống của anh, đột ngột đến ngõ ngàng. Danh sách những hành khách lên chuyến bay đi Đà Lạt ngày hôm đó có tên Phượng Vũ, nhưng người mà anh nhờ đón cô ở sân bay Đà Lạt không đón được cô giữa đám hành khách đổ ra khi đó. Và thế là chẳng ai biết cô đã đi đâu.

Minh Sang đã qua cơn nguy hiểm, hiện nay đã trở về nhà anh. Sợ cô lại nghĩ quẩn một lần nữa nên ba mẹ anh bắt anh phải luôn ở cạnh cô, Khánh Nam càng không có cơ hội đi tìm Vũ. Có lẽ số phận đã an bài, người đi bên anh trong quãng đời còn lại là Sang chứ không phải Vũ.

Khánh Nam dựa lưng vào ghế thở dài. Anh vẫn chưa chịu rời khỏi văn phòng dù đã hơn 9h tối. Sang đã dọn hẳn sang nhà anh sống, bà nội và mẹ anh cứ lo lắng săn sóc cho cô khiến anh càng không có lý do gì để từ chối. Anh nhìn ra ngoài bầu trời rực rỡ ánh đèn đêm của Hà Nội, bản khoán không biết giờ này Vũ đang ở đâu, cô có khỏe không, vì từ hồi chú Khánh, cô Linh mất, cô ốm hẳn đi.

Có tiếng điện thoại, là Sang gọi. Anh ngần ngừ mãi rồi mới bắt máy:

- Có chuyện gì thế Sang?
- Bà hỏi tại sao dạo này anh không về ăn tối với bà và mẹ anh? Anh đang tránh mặt em phải không? Nếu em chường mắt anh như thế thì anh có thể bảo em đi là được mà. Em không muốn vì em mà anh trở thành người con người cháu vô tâm với gia đình.
- Anh xin lỗi, anh không hề có ý đó.
- Hay anh trách em vì vì em mà chị Vũ bỏ đi?- Sang vẫn nói với giọng ầm ục.
- Không phải... Anh đang suy nghĩ vài chuyện nên anh cần yên tĩnh một mình.
- Anh nói dối.- Sang hét lên trong điện thoại- Rõ ràng anh không muốn gặp em.
- Em mới ốm dậy nên em cần đi ngủ sớm đi.
- Anh không về thì em không ngủ.
- Được rồi. Anh về giờ đây. Em ngoan đi ngủ đi nhé!
- Em đang muốn ăn ô mai Kiwi, anh về mua cho em, ăn xong em mới ngủ được.
- Ừm... thế cũng được. Đợi anh một lát nhé!

Nam cúp máy, nhìn màn hình điện thoại có hình của Vũ, tấm hình mà anh chụp trộm cô trong thung lũng hoa trên Bảo Lộc hơn 4 năm về trước, nụ cười tươi sáng của cô làm anh cảm thấy khá hơn một chút. Châm chậm rời khỏi chiếc ghế tựa êm ái, lấy chiếc áo vắt trên ghế, anh rời khỏi văn phòng.

Phượng Vũ bước chậm chậm trong thung lũng hoa Thạch Liên. Có vẻ như nơi đây luôn ngập tràn ánh sáng và sắc hoa không kể ngày tháng nào trong năm thì phải. Nơi đây cô và Nam đã có những kỉ niệm thật đẹp.

Những kỉ niệm ngày xưa lại hiển hiện trong cô. Cô nhớ như in dáng vẻ cau kính và nụ cười cao ngạo của anh chàng sinh viên năm xưa. Cô nhớ cả cái cách anh quan tâm đến người khác đầy vụng về nhưng lại rất chân thành. Cô nhớ cả anh của hiện tại, người đàn ông dịu dàng luôn nâng niu, yêu chiều cô và không bao giờ làm cô phải đau.

Cô cũng không hiểu tại sao bước chân lại đưa cô đến đây, sau nhiều ngày lang thang trên cao nguyên Lang Biang lộng gió. Cô đã đi theo bước chân của bố mẹ cô, nơi mà họ đã từng đến. Cô không còn cái dáng vẻ của một cô nàng tiểu thư, mặc những bộ đồ công sở lịch sự và duyên dáng nữa. Hàng ngày cô đeo ba lô, cột tóc cao, đội mũ, đi giày vải lang thang khắp nơi ở xứ Lang Biang, tìm hiểu cuộc sống nơi cao nguyên hoang dã này.

Cúi xuống một đám hoa dã quỳ, cô đưa máy ảnh lên và chụp. Loài hoa của sự mạnh mẽ và tươi trẻ, mọc khắp nơi trên vùng đất này.

Men theo chân núi đá, cô tìm đường trở lên trên, để có thể chụp được toàn cảnh thung lũng này, nơi không chỉ chứng kiến tình yêu của cô và anh bắt đầu, mà còn là nơi bắt đầu của một mối tình ngang trái khác, của Vân và anh chàng tên Việt.

Đứng trên mép núi đá, cô chụp đến hơn 10 bức ảnh về thung lũng hoa dưới chân. Nhìn từ trên cao, thung lũng giống như một thảm hoa khổng lồ rực rỡ với nhiều màu sắc, nhưng nổi bật nhất vẫn là màu hồng và màu vàng.

Chợt cô hạ máy ảnh, cúi xuống nhìn xuống vách núi dưới chân mình. Nơi lưng chừng núi, cách nơi cô đang đứng khoảng 1m, có một loài thực vật kì lạ đứng đó một mình, và vô cùng nổi bật.

Nó sống đơn độc, ngay trên vách núi nên từ cái dáng vẻ mỏng manh, cô có thể nhìn thấy một nét gì đó vô cùng mạnh mẽ và kiên cường. Nó có 5 hay 6 lá gì đó, hình tròn, nhỏ bằng bàn tay, màu xanh, những gân lá hơi ngả sang màu tím biếc. Nổi bật giữa đám lá đó là một bông hoa màu vàng, hơi giống hoa uất kim hương nhưng phía đầu cánh nhọn như cánh sen.

Cô ngẩn ra hồi lâu khi nhìn thấy nó, cũng chẳng hiểu vì sao lại bị nó cuốn hút đến thế. Rồi cô đặt máy ảnh xuống, quỳ xuống nhìn nó. Độ cao của vách núi làm cô hơi chóng mặt khi nhìn xuống. Cô cúi rạp người xuống, cố rướn người túm lấy bông hoa. Nó chỉ còn cách tay cô có vài centimet mà không sao cô với tới được.

Vũ nhích người, rướn thêm một chút để cổ chạm được vào nó. Khi những đầu ngón tay của cô chạm vào nó, cô hơi lơ đã. Cô hét lên khi thân mình bật hẳn khỏi mép núi.

Nhanh như cắt, một bàn tay chạm vào vai cô và kéo giật lại. Cây hoa vàng bị cô kéo bật ra khỏi nơi nó đang sống, và cô ngã sòng soài về phía sau, đè lên một người khác, chính là người đã nhanh tay kéo cô lại trước khi cô ngã nhào xuống phía dưới.

Cô bối rối nhìn anh ta, đứng thẳng dậy. Anh ta cũng nhanh chóng đứng dậy. Anh ta còn trẻ, mặc một bộ đồ vải màu nâu hơi sờn rách, đi giày vải. Bên hông anh ta đeo một túi đan bằng mây thủ công rất đẹp.

- Anh có sao không?- Cô lên tiếng hỏi.

Cô giật mình khi thấy anh ta cứ nhìn chằm chằm vào cây hoa cô đang cầm trên tay. Ánh mắt anh ta lúc này thật khó mà xét đoán được anh ta đang nghĩ gì.

Rồi mắt khỏi bông hoa, anh ta đứng dậy, phủi quần áo và nói với cô:

- Cô nên vui vì cô là một trong số ít ỏi những người trên thế gian này nhìn thấy loại hoa đó.

Cô nhắc cây hoa trong tay lên, hương thơm của nó thật dễ chịu, cô ngạc nhiên hỏi lại:

- Anh nói cây hoa này hả? Tôi thấy nó đẹp nên định hái thôi.

- Phải là có duyên thì mới được tận mắt nhìn thấy nó.

- Thật sao?- Cô há hốc mồm kinh ngạc.

- Tên của nó là Hoàng Thạch Liên, một loài hoa truyền thuyết của vùng thung lũng Thạch Liên này. Đây cũng là lần đầu tiên trong đời tôi được tận mắt thấy nó.

- Anh không giống khách du lịch như tôi...

- Phải, tôi đi hái thuốc...

- Anh là thầy thuốc à?- Cô trở mắt.

- Ừm.

- Anh chuyên bốc thuốc thật hả?

- Đúng vậy... Với tôi thì Thạch Liên Hoa là một loại thảo dược kì diệu, hơn bất kì loại thảo dược nào có trên sách vở. Công dụng của nó bằng 1000 loài thảo dược khác cộng lại.- Anh ta nói bằng giọng hân hoan.- Nó có thể chữa bách bệnh.

- Ồ...- Cô thốt lên.

- Thôi chào cô, tôi phải đi đây, cô nên cẩn thận đấy, ở khu vực này địa hình rất nguy hiểm.

- Này anh...- Cô gọi với theo khi anh ta vừa quay người đi.

Anh ta dừng bước quay lại nhìn cô.

- Cảm ơn anh đã cứu tôi. Cái này, cho anh đấy.- Cô chìa bông hoa về phía anh ta.

- Nó bằng với một điều ước đấy. Cô không nên cho đi vận may của mình.

- Nếu cần vận may tôi sẽ tự tạo ra nó. Nhưng anh không đi tìm vận may, anh đi tìm thuốc cứu người cơ mà. Tôi nghĩ anh cần nó hơn tôi.

Anh chàng kia ngập ngừng giây lát nhưng Vũ đã mạnh dạn tiến đến dúi bông hoa vào tay anh ta và cười. Nhìn cách anh ta nâng niu bông hoa trên tay như một báu vật, cô phì cười. Cô nói tiếp:

- Anh đang đi hái thuốc à? Nhà anh gần đây không?

- Tôi có việc đi qua đây thôi. Tôi không phải ở vùng này. Tôi ở Kon Tum. Tôi đến đây hái cỏ linh chi cho thầy tôi.

- Ô, thế ra anh lặn lội từ tận Kon Tum đến đây à?

- Đúng thế...

- Thế anh tên gì?

Anh chàng ngập ngừng trong giây lát rồi đáp:

- K' Bơi.

- Cái tên nghe lạ quá! Tôi là Vũ.

- Cảm ơn cô vì đã tặng lại tôi cây Hoàng Thạch Liên này.- Anh ta nói và cẩn thận đút nó vào chiếc túi mây bên hông.

- Anh cho tôi đi cùng anh với nhé!- Cô đề nghị.

Anh ta lặng thinh hồi lâu rồi nhún vai:

- Nhưng đi núi lấy thuốc vất vả lắm đấy, chỉ sợ cô không chịu được thôi.

- Dù sao thì bây giờ tôi cũng chẳng biết đi đâu nữa mà.- Cô cười.

- Vậy tùy cô thôi.- K' Bơi nhún vai và quay người bước đi.

- Cảm ơn anh.

Phượng Vũ reo lên và chạy vội theo anh ta, dù sao thì cô cũng nên tìm một người đồng hành cho vui.

Mặt trời khuất dần sau ngọn núi phía Tây, ngọn núi cao nhất trong vùng với cái tên thật kêu- đỉnh Đam San. Thực ra đó không phải là tên thật của nó mà là tên người dân trong vùng bao đời nay vẫn gọi để ca ngợi người anh hùng trong Trường ca Đam San- niềm tự hào của núi rừng Tây Nguyên.

Tương truyền chàng Đam San trên đường đi bắt nữ thần mặt trời đã đi qua ngọn núi cao nhất trong vùng, và mọi người tin rằng đó chính là đỉnh núi Drăk Kơ Mê này, và không biết từ đời nào, nó đã mang tên của người anh hùng huyền thoại ấy.

Bóng tối nhanh chóng bao trùm lên khắp các núi rừng và buôn làng. Thấp thoáng nơi sườn núi, chân núi, giữa rừng cây có ánh sáng bập bùng tỏa ra từ một bếp lửa nào đó trong buôn. Cả núi rừng chìm trong im lặng, nhưng chỉ một chốc nữa lại rộn lên tiếng côn trùng, tiếng vượn gọi bầy, tiếng của những con chim đi ăn đêm. Và trong cái mở âm thanh hỗn độn ấy, đôi lúc có cả tiếng gầm của đàn voi, của một ông chúa sơn lâm nào đó. Chỉ có cuộc sống của con người ở đây là thưa thớt và tĩnh lặng đến đáng sợ.

Đặt gùi lá nặng trĩu xuống chân bậc thang, K' Bơri ngồi bệt ngay xuống bên cạnh, thở dốc. Anh nhìn lên trời, sao sáng lấp lánh khắp trời, tựa như một phiến đá nhũ khổng lồ. Gió mát rượi nên mồ hôi nhanh chóng khô hết, cái mệt cũng vì thế mà qua đi rất mau.

Anh ngạc nhiên vì tầm này trong nhà luôn rộn ràng tiếng nói chuyện của Vũ và sư phụ anh, nhưng sao hôm nay im ắng quá. Vũ đã đến ở cùng hai thầy trò anh được hai tháng nay. Cô đã mấy lần định đi nhưng sư phụ anh đều có ý lưu cô lại để chữa cho cô nốt bệnh thương hàn đã quật ngã cô sau một trận mưa rào lang thang trong rừng cách đây hơn một tháng.

K' Bơri đứng dậy, xách cái gùi và đi lên nhà một cách mệt mỏi. Mùi lá thuốc mới sao xộc lên làm anh thấy dễ chịu hẳn. Bếp lửa vẫn còn nóng, cơm canh trên bếp còn nguyên. Anh nhìn quanh, hình như sư phụ anh đã đi vào trong buồng thăm bệnh ột ai đó, vì anh không thấy túi vải của bà ở nhà.

Có tiếng soạt ở sau lưng, sau đó là giọng của Vũ:

- Anh về rồi đấy à?

Hình như cô vừa đi tắm về.

- Ủm...

- Anh đi tắm đi rồi tôi dọn cơm cho anh ăn.

- Sư phụ tôi đâu?

- À, cô ấy sang buôn bên cạnh thăm bệnh ột đứa bé bị lên sài... Có khi mai mới về. Hôm nay có hái được thuốc chứ?

- Có, nhưng không được nhiều lắm. Ngày mai có lẽ tôi sẽ phải đi xa hơn nữa. Cô ăn gì chưa?

- Tôi đợi anh mà.

- Cô cứ ăn trước đi, tôi phải đi tắm đã rồi mới ăn.

- Không sao, tôi đợi anh được mà.- Phượng Vũ nhoẻn miệng cười với anh.

K' Bơri ngược đôi mắt đen sẫm nhìn cô và khẽ gật đầu. Anh đứng dậy, đi ra phía suối.

K' Bơri luôn nghĩ mãi về cô gái kì lạ mà anh gặp trong một buổi chiều cũng kì lạ không kém. Bước chân vô tình đưa bước chân anh trở lại chốn đó, và anh đã gặp cô cùng với loài hoa Hoàng Thạch Liên huyền diệu. Nụ cười luôn thường trực trên môi không thể che lấp được những nỗi đau đầy úp trong mắt cô. Chỉ có những người đã đi đến tận cùng nỗi đau của sự mất mát và chia ly như anh mới cảm nhận được điều đau khổ toát ra từ đôi mắt ấy. Bản thân cô có lẽ quá nhỏ bé so với nỗi đau quá lớn mà cô đang mang trong lòng.

Ăn tối xong, anh ra bậc thềm ngồi với Vũ. Cô đang ngồi bó gối ở đó nhìn lên bầu trời một cách cô đơn. Có lẽ lúc này cô cần một người để tâm tình, cũng như anh trước kia, khi anh đau khổ nhất có sư phụ ở bên chia sẻ với anh. Nếu không có người, có lẽ anh cũng không đủ mạnh mẽ để vượt qua nỗi đau đó.

- Anh có tin rằng người chết sẽ hóa thành ngôi sao không?- Phượng Vũ đột ngột hỏi anh.

- Đó là niềm tin của trẻ con. Tôi thì nghĩ là ba mẹ tôi sẽ luôn ở bên tôi chứ chẳng bay lên tí trên cao kia làm gì.

- Ba mẹ anh mất lâu chưa?

- Ba tôi thì mất lâu rồi. Còn mẹ tôi thì mới mất. Bà bị ung thư...

Phượng Vũ tựa cằm lên đầu gối im lặng. Một lúc sau, cô lại thành linh lên tiếng:

- Chúng ta giống nhau thật... Đều chỉ còn một mình, cô đơn...

- Cô không để ý đấy thôi, tôi tin là ba mẹ cô cũng luôn ở bên cô...

- Tôi không chịu được khi nghĩ rằng từ nay đến hết cuộc đời, những người mà tôi yêu nhất sẽ không thể ở bên tôi nữa. Tôi đi không ngừng nghỉ để không có lúc nào có thời gian nghĩ đến chuyện đó. Nhưng... không thể chạy trốn được...- Phượng Vũ lắc đầu buồn bã.

- Khi phải xa người con gái mà tôi yêu tha thiết, rồi người thân cuối cùng là mẹ cũng ra đi, tôi cũng đã từng từ bỏ ý chí muốn sống. Nhưng thầy đã dạy cho tôi hiểu một điều, tôi phải bước tiếp để tìm ình những người đồng hành mới. Và cũng có thể bước chân sẽ đưa tôi gặp lại người con gái ấy theo cái vòng luẩn quẩn của cuộc đời.

- Tôi không mong được gặp lại người mà tôi yêu.

- Tại sao? Cô yêu anh ta mà?

- Tôi không có lý do gì để ở bên anh ấy cả. Tôi chẳng thể đem lại cho anh ấy điều gì ngoài sự khó xử với gia đình. Tôi không muốn có ngày phải chứng kiến việc anh ấy băn khoăn chọn lựa tôi và gia đình.

- Cô sợ anh ta sẽ chọn gia đình và bỏ rơi cô phải không?

Phượng Vũ lặng im. K' Bơ nói đúng. Đó chính là điều mà cô sợ nhất. Cô sợ rằng Nam sẽ chọn ra đình và rời bỏ cô, nên cô chọn cách chủ động rời xa anh trước, như thế nỗi đau sẽ vơi bớt đi. Không biết giờ này anh ra sao rồi? Hy vọng anh hạnh phúc với tình yêu của Minh Sang dành cho anh.

Như nhớ ra, cô quay sang nói tiếp với người bạn tốt bụng:

- Hai ngày nữa tôi sẽ rời khỏi đây. Tôi đã hỏi rồi, ngày một sẽ có xe xuống Sài Gòn.

- Cô định xuống Sài Gòn à?

- Không. Tôi qua đó rồi vào miền Tây.

- Cô sẽ vào miền Tây sao?

- Đó là nơi tôi mong muốn được đến lâu rồi. Biết đâu tôi lại tìm được cơ hội làm lại cuộc đời ở vùng đất đó.

- Cô sẽ đến tỉnh nào?

- Long An, Trà Vinh, Tiền Giang hay Bạc Liêu, cũng chưa dám chắc lắm...- Phượng Vũ nhún vai cười- Còn tùy xem bước chân tôi thích dừng ở nơi nào nữa. Có lẽ sẽ là ở một khu vườn trái cây rộng lớn và làm một cô gái mặc áo bà ba, đội nón lá bán trái cây trên những chợ nổi chẳng?

Cả hai cùng bật cười trước ý nghĩ thích thú đó.

- Anh và cô Hoài sẽ đến thăm tôi chứ?

- Tôi sẽ mời sư phụ đi cùng mình. Sư phụ cũng ở vùng rừng núi này quanh năm rồi. Thầy cũng phải đi đâu đó để thay đổi không khí mới được.

- Đến nơi rồi tôi sẽ viết thư cho anh và cô ấy địa chỉ của tôi.- Vũ gật đầu.

Cả hai lại tiếp tục câu chuyện về những kế hoạch trong tương lai đến tận đêm khuya mới chịu đi ngủ.

Hai ngày sau đó, Phượng Vũ rời Kon Tum, lên xe đến bến xe miền Đông rồi tiếp tục bắt xe về miền Tây. Chuyến xe mà cô lên đưa cô về Vĩnh Long, nơi cô sẽ dừng chân đầu tiên trên hành trình đi tìm ình một miền đất hứa.

23. Chương 23

Tìm thầy chữa bệnh

Minh Sang nhìn đồng hồ rồi lại chống tay vào cằm suy nghĩ một cách trầm ngâm. Đã quá giờ hẹn 15 phút mà Nam chưa đến, anh cũng chẳng điện báo cho cô một câu. Đạo này anh có vẻ bận rộn, cứ đi miết, có

hôm còn ở công ty qua đêm. Cô thừa biết tâm trạng của anh lúc này, và đôi khi cô nghĩ có lẽ cô đã làm anh khó xử nhiều lắm.

Cô không biết cô hay Vũ mới là người may mắn hơn? Một người chiếm được trái tim, còn một người có được thể xác. Nam không yêu cô, hoặc đã từng yêu cô mà thôi, nhưng cô lại không muốn buông tay để anh đi, dù anh có tỏ ra hờ hững và tránh né cô bao nhiêu đi nữa. Suy cho cùng, cô yêu anh cũng có thua gì Vũ đâu, có khi còn nhiều hơn ấy chứ, chỉ có điều Nam lại không chọn cô mà thôi.

Gần đây, gia đình hai bên cứ giục hai người kết hôn, nhưng Nam cứ chần chừ mãi với lý do muốn chữa lành bệnh cho Vân đã rồi mới tính đến chuyện riêng. Anh chưa sẵn sàng kết hôn với cô nên mới lấy lý do này. Cô hiểu điều đó, nhưng không ngăn cản ý định của anh. Cô đã liên hệ giúp anh tìm một thầy thuốc đông y giỏi để chữa cho Vân. Chỉ cần anh đồng ý là sẽ đưa Vân đến chỗ thầy lang đó.

Sang khê thở dài. Đúng lúc đó thì Nam bước vào, đưa mắt tìm cô và tiến lại. Anh ngồi xuống ghế, đối diện với cô, mỉm cười:

- Xin lỗi, anh đến muộn. Bị tắc đường mà anh lại để quên điện thoại ở công ty. Em đợi anh lâu chưa?

Đây, dù không hề yêu cô nhưng anh lúc nào cũng cứ đối với cô như thế, khiến cô không tài nào dứt bỏ được. Cô bị xúc động sâu sắc bởi thái độ chân thật của anh khi anh nói lý do đến trễ.

- Em cũng mới đến thôi. Anh uống gì?

- Em ơi, cho anh một café nâu đá nhé!

- Lạnh vậy mà anh còn uống đá.- Sang nhăn mặt.

- Anh quen rồi. Bên châu Âu còn lạnh bằng mấy thế này đây chứ.- Anh cười - Mà em nói có chuyện gấp là chuyện gì vậy?

- Em đã tìm được cho Vân một thầy lang rồi. Lần này thử chữa đông y xem thế nào anh nhé!

- Anh sợ mấy ông lang vườn lắm. - Nam lắc đầu - Chữa lợn lành thành lợn què thì chết.

- Nhưng bao lâu nay chữa tây y, rồi tâm lý mà có hiệu quả gì đâu. Cứ thử chữa đông y đi. Người này anh yên tâm được. Cô ấy là bạn cũ của mẹ em đấy. Em hỏi mãi mới biết được địa chỉ của cô ấy. Nếu anh đồng ý thì cứ đưa Vân đến chỗ cô ấy xem thế nào.

- Bạn của mẹ em à? Thế cô ấy ở đâu? Gần đây không?

- Cô ấy người gốc Hà Nội, là bạn thân hồi cấp 3 của mẹ em. Sau khi cả chồng và hai đứa con của cô ấy đều qua đời trong một vụ tai nạn ô tô, cô ấy đau buồn quá bỏ vào trong Tây Nguyên sống. Giờ cô ấy đang ở Kon Tum.

Một thoáng ngần ngừ xuất hiện trên mặt Nam.

- Mới đây mẹ em đã liên hệ được với cô ấy rồi...

- Mình mời cô ấy ra đây không được sao?

- Cô ấy nói phải đưa Vân vào chỗ cô ấy, chứ cô ấy không muốn ra đâu. Vả lại cô ấy nói chỉ ở đó mới sẵn thuốc, chứ về đây không có. Anh cứ đưa Vân vào chỗ cô ấy để cô ấy xem qua xem thế nào.- Sang khích lệ anh.

- Anh phải bàn với cả ba và mẹ nữa, mình anh không quyết định được.

- Mẹ anh sẽ đồng ý thôi mà. Cái chính là ở anh thôi.

- Ừm, nếu ba mẹ đồng ý thì anh không có ý kiến gì cả.- Nam gật đầu- Có một chút hy vọng thì cũng nên đặt niềm tin vào nó.

Sang nhướn miệng cười gật đầu. Cô mong hơn ai hết việc Vân sẽ lành bệnh, vì nếu như Vân không lành bệnh, thì Nam sẽ chẳng bao giờ nói đến chuyện kết hôn cả.

Một tuần sau, ba mẹ con Khánh Nam cùng Sang bay vào Sài Gòn, sau đó anh lái xe đưa mọi người lên Kon Tum, nơi người thầy thuốc mà cả nhà anh đều đặt hy vọng vào đang ở. Người thầy thuốc này ở trong một vùng núi tương đối xa trung tâm, giữa những buôn làng người Ê đê và Ba na sinh sống.

Thầy lang Hu Knê - tên mà buôn làng trong vùng đặt cho người phụ nữ gốc Bắc ấy là một người khá nổi tiếng khắp vùng rừng núi Tây Nguyên với những bài thuốc nam thần kì. Chị đến với đất này vào một chiều tháng 5 nắng cháy đỏ lá rừng, khi những người dân trong buôn trở về từ những con rẫy xung quanh.

Đầu tiên chị đến ở nhờ nhà một người dân trong buôn., sau đó thì chị thuê người dựng một căn nhà sàn nhỏ để ở. Vừa đến chị đã thổi ngay một làn gió văn minh đến với buôn làng đầy đói nghèo và hủ tục này. Chị dạy họ cách chăm sóc những đứa trẻ, dạy chữ cho họ và hơn hết, chị có thể đuổi con ma bệnh tật hành hạ họ quanh năm suốt tháng. Với người dân nơi đây, chị như một đứa con thực thụ của núi rừng này vậy.

Thấm thoát cũng đã hơn hai mươi năm kể từ ngày đầu đặt chân đến vùng đất này, chẳng ai nhớ rõ chị bao nhiêu tuổi và tên là gì, mọi người gọi là bà lang Hu Knê và cái tên đó theo chị suốt những năm tháng qua.

Khi ba mẹ con Khánh Nam và Sang đến, thầy lang Hu Knê đang ngồi phơi lá thuốc ngoài sân. Trông chị già và khắc khổ hơn cái tuổi ngũ tuần của mình. Nếu chị và My Vân ngồi cùng nhau, không hai nghĩ họ là bạn bè cùng tuổi cả. Chị nhận ra ngay những vị khách mới đến này là ai, vì không phải lúc nào cũng có những người như thế này đến với buôn làng xa xôi này. Chị đứng dậy, nhìn người phụ nữ còn trẻ, quý phái nhưng giản dị, chị nhìn tiếp đến một cô bé đang níu chặt lấy tay người phụ nữ ấy. Dừng lại ở cô bé vài giây, chị nhìn đến một cô gái nữa, lần này thì chị giật mình vì cô gái này giống bạn chị như đúc. Đây có lẽ chính là cô con gái của bạn chị ngày trước - My Vân. Người bước xuống xe sau cùng là một thanh niên cao lớn và khá khôi ngô, sáng sủa. Chị đoán hết được tất cả những người đang đứng trước mặt mình lúc này vì bạn chị đã nói rõ trong thư khi gửi thư cho chị rồi.

- Cô Hoài ạ?- Minh Sang lên tiếng trước.

- Ủ... Cháu là con gái Vân phải không? Cháu giống mẹ cháu đấy...

- May quá! Tìm được đến chỗ cô xa thật. Đây là cô Thảo Nhi, anh Nam và con gái cô ấy ạ!

Màn chào hỏi diễn ra nhanh chóng, không nồng nhiệt nhưng cũng không lạnh nhạt. Có lẽ mọi tình cảm đối với người phụ nữ này đều chai sạn hết cả rồi. Sự mất mát đã làm chị trở thành một người trầm lặng đến đáng sợ, không bao giờ vồn vã với bất cứ chuyện gì.

Hai mẹ con Khánh Nam và Sang ngồi nhìn người phụ nữ xem bệnh cho Vân với ánh mắt hy vọng xen lẫn sự hồi hộp. Mỗi người đều theo đuổi một suy nghĩ riêng, nhưng ai cũng mong rằng chuyến đi này có kết quả.

- Bệnh của cháu có chữa được không chị?- Thảo Nhi nhìn chị một cách lo lắng hỏi.

Chị ngẩng đầu nhìn người mẹ đáng thương mà có lẽ vì con cái nên dù còn trẻ nhưng mắt đã đầy nếp nhăn và tóc lốm đốm sợi bạc. Nhìn theo cô gái ngây thơ, cười đùa với anh trai mình bằng ánh mắt của một đứa trẻ, chị khẽ nói:

- Cháu bị lâu chưa?

- Nửa năm nay rồi chị ạ! Vợ chồng em tìm hết những thầy thuốc y khoa giỏi nhất rồi mà cháu nó vẫn cứ thế kia. Phận làm cha làm mẹ sao nỡ nhìn con khổ như thế. Chị xem giúp em, bệnh tình của cháu có cơ may khỏi hay không? Tốn kém thế nào vợ chồng em cũng không ngại đâu.

- Chị tìm đến tận đây thì tôi cũng hiểu cảnh của chị rồi. Con gái chị vừa bị rối loạn tâm lý, vừa bị loạn nhịp sinh học, trở về tâm lý khoảng thời gian khi nó còn là một đứa bé. Trường hợp này thuốc Tây không chữa nổi đâu. Tôi hỏi không phải, trước khi bị thế này cháu nó có bị chấn động tâm lý gì đó phải không?

Khánh Nam giật mình đưa mắt nhìn mẹ mình. Mẹ anh khẽ gạt đầu, rưng rưng nước mắt:

- Cũng là do vợ chồng em không đúng nên cháu nó mới thành ra thế. Thôi thì nếu chị có lòng thì chị giúp đỡ vợ chồng em với.

- Tôi không dám hứa trước vì nếu như cháu nhà chị không cố gắng tự hồi phục bản thân thì không có cách nào ép được đâu.

- Thế phải làm thế nào hả chị?
- Tạm thời cứ để cháu ở lại đây. Có lẽ không khí ở đây hợp với cháu hơn. Tôi sẽ vừa cho dùng thuốc vừa chăm chút lâm sàng cho cháu, có khi có cơ hội lành bệnh.
- Ở lại đây ă? Em ở lại cùng cháu được không?
- Cái đó tùy chị. Nhưng thời gian chữa bệnh có thể sẽ rất dài đấy. Nếu chị tin tôi thì cứ để con bé ở đây với tôi. Chị cứ quay trở về Bắc chăm sóc tốt cho gia đình đi. Nếu cháu hồi phục tôi sẽ báo ngay cho anh chị.
- Em sợ một mình chị chăm sóc con bé hơi vất vả.
- Tôi có ở một mình đâu. Chị và hai cháu cứ yên tâm ra về đi. Còn nếu không chấp nhận để cháu ở lại đây thì tôi cũng đành chịu thôi. Tôi nghĩ còn có rất nhiều người có thể giúp đỡ cho chị và cháu.
- Đã đến đây rồi thì thôi trăm sự vợ chồng em nhờ cả ở chị vậy. Em để cháu lại cho chị, mong chị hãy chữa cho cháu trở lại như ngày xưa.
- Nhưng tôi cũng có việc phiền đến chị và hai cháu đấy.
- Vâng, chị có yêu cầu gì thì cứ nói đi ă!
- Không phải cho tôi. Hiện nay người có thể cứu con gái chị không phải là tôi, mà là học trò của tôi.
- Sao ă? Học trò của chị ấy ă?- Thảo Nhi thốt lên hơi ngạc nhiên.
- Tôi chỉ biết cách chữa mà thôi, còn người cứu được con bé phải là người đi lấy thuốc về cho con bé dùng. Đó là đệ tử của tôi. Hiện tại loại thuốc mà tôi cần dùng chỉ có duy nhất mình cậu ta biết chỗ hái.
- Không có ai ngoài cậu ấy sao thưa chị? Vậy nghĩa là em phải gặp cậu ấy và nhờ cậu ấy đi hái thuốc ă?
- Cậu ta hiền lành lắm, tôi nói gì là cậu ấy làm ngay. Nhưng tiếc là hiện cậu ta đã đi khỏi đây rồi. Tôi chỉ có địa chỉ nơi cậu ta đang ở nên muốn nhờ chị đến đó nhắn cậu ta về đây giúp tôi một tay.
- Cậu ấy đang ở đâu? Em sẽ bảo cháu lớn nhà em đến đón cậu ấy về ngay. - Thảo Nhi vội hỏi.
- Cậu ấy đang ở trong miền Tây. Ở Vĩnh Long. Tôi sẽ ghi lại cho chị địa chỉ, phiền chị đến đó nhắn cậu ta về đây giúp tôi. Khi đi cậu ấy không cho số điện thoại nên tôi mới phải nhờ vả thế này, chứ đợi thư từ thì lâu quá!
- Vâng... vâng... Chị cứ ghi địa chỉ đi ă...

Thảo Nhi mừng rỡ đến phát khóc khi cuối cùng, ít nhất cũng có một người nói đến tình trạng khả quan của con gái mình. Nếu như con gái chị thực sự lành bệnh, thì có lẽ cả đời này vợ chồng chị cũng không trả được hết nợ cho người phụ nữ này được.

Tạm biệt người phụ nữ sau khi khóc và đành lòng để con gái ở lại, Thảo Nhi cùng con trai và Sang về Sài Gòn. Khánh Nam đưa mẹ ra sân bay, trấn an bà:

- Mẹ đừng lo. Mẹ cứ về trước đi kéo ba mong, mọi việc còn lại cứ để con lo là được. Con sẽ vào tận Vĩnh Long đón anh chàng người rừng ấy về.
- Gặp người ta rồi đừng có ăn nói như thế. - Chị nhắc nhở - Mẹ về vài ngày rồi mẹ lại vào. Hai đứa bạn quá thì đón cậu ấy về Kon Tum xong nhớ bay về Hà Nội đấy.
- Tụi con nhớ rồi mà mẹ. Thôi mẹ ra máy bay đi.
- Ừm... Hai đứa đi cẩn thận đó.

Khánh Nam đợi máy bay cất cánh rồi mới trở ra xe. Minh Sang cầm tờ địa chỉ trên tay, băn khoăn:

- Đi luôn hả anh? Hơn 400 cây số đấy. Mà giờ lại tối rồi. Hay mình về khách sạn nghỉ đã. Anh lái xe suốt thế rồi, em sợ anh sẽ kiệt sức đấy.
- Vậy cũng được.- Khánh Nam ngần ngừ đôi chút rồi cũng gật đầu. Anh đã quen với việc chiều theo ý của Minh Sang mà không phản ứng gì rồi.

24. Chương 24

Định mệnh

Đầu giờ trưa ngày hôm sau thì Khánh Nam và Sang cũng về được đến Vĩnh Long. Địa chỉ mà anh chàng Năm Sơn đang ở cách trung tâm thị xã Vĩnh Long đến hơn 40km. Đó là một cù lao lớn có tên là cù lao Mây, hai người phải gửi xe ở ngoài thị trấn Trà Ôn và đi xuống vào trong cù lao đó.

Nếu không phải trong lòng đang có việc thì chắc Nam cũng bị cảnh những vườn trái cây ở đây làm mê mẩn mất. Quanh cù lao vườn tiếp vườn, cây tiếp cây, hoa quả sai trĩu trĩu, xóa cả xuống sát mặt nước. Minh Sang thì liên tục thốt lên vì thích thú với cảnh đẹp mắt này.

Chiếc xuồng ghé vào một bờ kênh có lối đi lên, cậu bé lái xuồng nói:

- Đến nhà ông Hai Triều rồi đó anh chị. Giờ này ông chắc đang ở ngoài vườn này thu hoạch trái đó.
- Cảm ơn nhóc.- Nam móc ví định đưa tiền nhưng đã bắt gặp cái trợn mắt của thằng bé.
- Trời ơi... Người thành phố giàu quá ha... Cho đi nhờ xuồng mà cũng bày đặt tiền bạc. Anh không cần bóp đi là tui đã dắt anh xuống kênh đó.
- Ô... cảm ơn nhóc nhé! - Nam nhảy lên vườn, đưa tay kéo Sang lên rồi hỏi tiếp- Nhóc tên gì thế?
- Tui tên Chiến, nhưng ba má với mọi người hay gọi tui là Tư Nhái. Tui sống cách đây 2 quãng sông... Thui chào nha, tui về nhà đây.

Khánh Nam suýt phì cười vì cái tên sau mà thằng nhóc nói. Nhưng nó đã cho nổ máy và chiếc xuồng khuất hẳn sau khúc cua, để lại những gợn sóng lăn tăn trên dòng kênh xanh biếc.

Khánh Nam không tài nào rời mắt được vườn trái cây rộng mênh mông này. Mọi thứ thật yên bình và như hộp lấy hồn anh. Anh chưa bao giờ biết ở Việt Nam lại có một thiên đường hoa trái tuyệt diệu như vậy.

- Trời, anh nhìn những cây doi kia...- Sang reo lên chỉ vào những chùm doi trên những cây gần đó. Mỗi quả đều to bằng cái chén lớn, đỏ chót.- Cả xoài nữa kia... Ôi thích thế...
- Lúc khác mình sẽ quay lại đây. - Anh nhắc cô - Bây giờ chúng ta có việc gấp mà.
- Ôi, em quên mất.- Sang thoảng thốt kêu lên - Em xin lỗi, em quên mất.
- Có lỗi gì đâu mà em cứ xin rồi rít lên thế.- Anh phá lên cười.

Nhưng câu chuyện của hai người bị cắt ngang ngay bởi một giọng nói phía sau:

- Cô cậu là ai thế?

Khánh Nam quay lại. Người đang hỏi anh là một người đàn ông trạc tuổi ba anh, trông rất khỏe khoắn, có nước da hơi rám nắng của người lao động. Ông nhìn hai người vừa tò mò, vừa ngạc nhiên, nhưng không một chút nghi ngại hay đề phòng gì.

- Cháu chào chú... - Anh tiến lại phía ông.
- Ủa, cậu là người miền ngoài hả?
- Dạ vâng, cháu từ ngoài Hà Nội vào ạ!
- Cậu đến mua trái cây à? Hay muốn kí hợp đồng làm ăn?
- Dạ không chú ạ! Cháu đến tìm một người tên là Năm Sơn. Anh ấy đang ở đây phải không ạ?
- Anh chị tìm thằng Năm có việc chi?- Ông ta nghi hoặc hỏi.
- Dạ, chính anh ấy đã cho cháu địa chỉ này, nhà chú Hai Triều mà. Anh ấy nói nếu cần tìm anh ấy thì cứ đến đây.

- Tui là Hai Triều đây. Hai anh chị quan hệ thế nào với thằng Năm?
 - Dạ, thầy của anh Năm nhờ tụi cháu nhắn tin kêu anh ấy về ạ!
 - Người đỡ đầu của nó gọi về hả? Ồ, từ hồi ba má nó mất đến giờ thì chỉ có người đó là tốt với nó. Nếu bà ấy gọi nó về thì nó phải về thôi.
 - Anh ấy có nhà không chú?
- Không đáp lại anh mà người đàn ông quay người, cất tiếng gọi:
- Út Liên đâu?
 - Dạ...- Có tiếng đáp lại đồng dạng và lạnh lạnh ở đâu đó.
- Khoảng 20 giây sau, một cô nhóc chừng 14, 15 tuổi chạy đến, hai bím tóc lúc lắc một cách đáng yêu. Trên tay cô bé là mấy trái vú sữa.
- Dạ ba gọi con?
 - Thằng Năm Sơn có nhà không?
 - Dạ không thưa ba... Anh Năm với chị Hai đem hoa quả sang bên chùa Pháp Thiên thắp hương rồi.
 - Hai đứa nó lại đi với nhau nữa rồi. Thế tụi nó nói chừng nào về?
 - Dạ con không rõ đâu ạ!
- Cô bé nhìn Khánh Nam cười rõ tươi rồi đỏ mặt chạy vụt đi.
- Người đàn ông quay sang nói với anh:
- Hai cô cậu ráng chờ chút xíu, chắc tụi nhỏ về ngay ấy mà.
 - Chùa Pháp Thiên có gần đây không chú?- Khánh Nam vội hỏi.
 - Không xa lắm. Đi xuống chừng 30 phút là đến. Nhưng có gấp đến vậy không? Tụi nó chắc về ngay ấy mà.
 - Dạ thôi không cần đợi đâu ạ! Cháu sẽ đến đó tìm anh ấy cho nhanh.
 - Hai cô cậu chân ướt chân ráo đến đây làm sao biết đường đi mà đòi đi. Thôi nghỉ chút đi. Chút nữa tui kêu con Út đưa hai người qua đó.
 - Dạ, cảm ơn chú nhiều.
 - Khách sáo chi. Hai cô cậu còn lặn lội đến tận đây báo tin cơ mà. Cũng tại thằng Năm ở vùng núi sâu quá chứ không đánh mỗi cú điện là đến nơi rồi phải không?
 - Hay bác làm ơn gọi cho anh ấy giúp cháu được không ạ?
 - Ồ... ờ... đợi tôi chút...
- Hai Triều như sợ nhớ mới rút điện thoại ra, loay hoay bấm gọi đi. Một hồi sau ông quay lại, mặt buồn thiu:
- Con Hai không bắt máy anh ạ! Thôi nếu gấp thế thì cứ để tôi kêu con Út Liên đưa hai người đến đó. Mà hai đứa này kì cục thật, lúc nào cũng cứ nhất định phải đến tận chùa Pháp Thiên mới chịu...
 - Vâng, vậy cháu nhờ chú vậy. Xong tụi cháu còn phải trở về Sài Gòn ngay. Nếu không đem được anh ta về lần này thì em gái cháu chết mất.
 - Trời đất... Gì mà nghiêm trọng thế?
 - Dạ... vì chỉ có anh Năm mới biết cách hái thứ thuốc mà có thể cứu em gái cháu thôi chú ạ!
 - Vậy cậu không nói sớm. Út đâu...- Hai Triều lại cất giọng gọi một lần nữa.
 - Con đây ba...- Cô bé lại tất tả chạy đến, mồ hôi lấm tấm đầy trên trán.

- Lấy xuồng đưa hai anh chị đây qua chùa Pháp Thiên tìm anh Năm và chị Hai mau.

- Dạ...- Con bé dạ ran rồi chạy biến đi.

Chùa Pháp Thiên đúng như ông Hai Triều nói, nằm bên một quãng sông vắng, cách đến hơn 30 phút đi xuồng. Nếu tính đường chim bay có lẽ cũng ngắn thôi, nhưng vì phải đi theo những khúc sông, rồi kênh rạch quanh co, chằng chịt nên thành ra đường đi khá xa. Cô bé Út Liên luôn miệng nói về những con nước, những vườn trái cây mà ba người đi qua nhưng Khánh Nam không để tâm lắm.

Khi chiếc xuồng cập bờ, Út Liên nói:

- Đến rồi đó. Đây là chùa Pháp Thiên.

- Anh tưởng nó phải là một ngôi chùa lớn lắm chứ?- Khánh Nam ngẩn ra nhìn ngôi chùa nhỏ nằm giữa một khu vườn cây trái lớn.

Út Liên cười khùng khục với một vẻ rất đáng yêu:

- Chùa Pháp Thiên thật đó anh. Nhưng ba má em nói là nó được dựng từ lâu lắm rồi nên thiêng lắm. Ở đây chỉ có mỗi sư cô thôi. Cũng ít người viếng thăm nơi này lắm vì mới dựng một chùa lớn lắm ở trên thị trấn đó.

- Nhóc đi với anh đi, anh đâu biết anh Năm Sơn mặt mũi ra sao đâu.

Con nhóc cột dây xuồng vào gốc cây rồi nhảy tót lên bờ một cách nhanh nhẹn. Nó đi thẳng về phía ngôi chùa.

Chùa có hai gian. Gian trước có lẽ là nơi thờ tự nên vừa đến gần ba người đã ngửi thấy mùi nhang rất thơm. Còn gian sau có lẽ là nơi ở của vị sư cô ở đây. Một người đang quét lá ở trước sân chùa, thấy ba người bước đến bèn ngừng lại, ngẩng đầu nhìn. Đó là một vị sư nữ.

- Dạ con chào sư cô.- Út Liên lên tiếng trước - Con là con gái ông Hai Triều ở bên cù lao Mây đó sư cô. Con đến tìm anh Năm Sơn và chị Hai con.

- Mô Phật. Hai vị thí chủ đó đã rời chùa rồi.

- Rời chùa ă?- Nam thốt lên đầy thất vọng - Đi lâu chưa thưa sư cô?

- Cũng được chừng nửa giờ rồi. Sáng hai vị đó qua đây giúp nhà chùa thu hoạch trái cây xong, vừa lên đường về ngay, nghe nói ở nhà có việc gấp.

- Trời đất. Chắc chị Hai đi đường khác rồi nên tụi con mới không gặp. - Út Liên lắc lắc hai bím tóc.- Mà năm nay thu được nhiều trái cây không sư cô?

- Nhờ Phật độ trì nên năm nay hoa trái nhiều. Các vị có muốn mang lộc chùa về nhà thì xin đợi một chút, tôi kêu Diệu Hư mang cho các vị ít trái cây.

- Dạ, cảm ơn sư cô, bọn tôi sẽ ghé qua lần sau, giờ chúng tôi phải quay về vì có việc rồi.- Khánh Nam vội lắc đầu từ chối mặc dù anh bắt đầu dần yêu mến vẻ thanh tịnh của nơi này.

- Thưa sư cô con về.- Út Liên khoanh tay chào rồi vội đuổi theo Khánh Nam và Sang.

Mất thêm nửa giờ nữa ba người mới quay lại được về vườn trái cây của nhà Út Liên. Nhưng vừa về đến nơi đã lại nghe thấy Hai Triều la lên:

- Trời đất đi kiểu gì mà không gặp nhau hoài vậy?

- Anh Năm với chị Hai đâu ba? Tụi con đến thì sư cô nói hai người đã về rồi mà.

Hai Triều nhìn Khánh Nam phân trần:

- Hai người vừa đi thì con Hai điện lại cho tui. Tui nói có việc gấp nên tui nó nói về ngay. Tui chạy theo gọi hai người lại mà đã đi mất rồi. Lẹ quá!

- Anh Năm Sơn đâu rồi bác?

- Lại không gặp tụi nó phải không? Con Hai vừa theo thằng Năm lên thị trấn bắt xe về Kon Tum rồi.
 - Sao ă?- Nam lại thêm một lần nữa rơi vào hoàn cảnh dở khóc dở cười này.
 - Thì tui nói anh đến tìm nó vì có việc nhắn từ Kon Tum nên nó vội đi ngay. Con Hai theo nó lên đó chơi rồi. Tui kêu đợi hai người quay lại mà nó đi ngay cho kịp chuyến xe chiều lên thẳng Kon Tum ở trên phố đó.
 - Họ đi lâu chưa chú?
 - Nửa giờ trước. Nhưng hai người đi kiếm vô ích thôi. Xe đồ đi cách đây 15 rồi.
- Khánh Nam hơi lúng túng vì chẳng biết nên làm gì lúc này. Sang cười:
- Thôi anh ta về Kon Tum là được rồi. Minh về lại thị trấn kiếm chỗ nghỉ ngơi rồi mai lên lại đó là được mà.
- Thế là cả hai tạm biệt gia đình Hai Triều và quay lại thị trấn để về Sài Gòn ngay, sau khi đã lái xe cả quãng đường rất dài mà kết quả thu được có vẻ như là không được như ý của anh lắm. Rốt cục thì anh vẫn không gặp và đón được Năm Sơn theo đúng ý của mẹ anh.

25. Chương 25

Tìm lại

Do bị kẹt trong một cuộc họp ban quản trị phía Nam của Lotus nên mãi hai ngày sau Khánh Nam và Sang mới lên được Kon Tum. Cả hai đều nóng lòng muốn biết liệu cái anh chàng Năm Sơn đó đã về đến nơi hay chưa và tình hình của Vân liệu có hy vọng hơn hay không?

Nhưng theo lời cô Hoài kể thì anh ta đã tức tốc vào rừng ngay sau khi về đến nơi. Khánh Nam thấy cảm động trước tấm lòng đầy nhiệt tâm của anh ta. Suy cho cùng thì em gái anh cũng chỉ là người xa lạ với cả anh ta và cô Hoài, nhưng họ có khi nào suy nghĩ tính toán thiệt hơn đâu. Năm Sơn đi khá lâu mà mãi không có hồi âm gì. Khánh Nam không thể đợi thêm để gặp anh ta nữa, anh phải về lại Hà Nội lo công việc, để mẹ anh trở vào đây chăm sóc cho Vân.

Đêm cuối ở lại Kon Tum, Khánh Nam không thể ngủ được. Đã gần hai giờ sáng, bên góc kia mọi người đã đều ngủ say. Gió núi lùa vào làm anh thấy hơi lạnh. Anh cứ suy nghĩ mãi về những con người kì lạ quanh mình. Phượng Vũ kiêu hãnh và đầy lòng tự tôn. Một anh chàng Việt chấp nhận quên mọi thứ một cách lạnh lùng. Một người thầy thuốc tận tâm đến kì lạ. Cách mà những người đó sống làm anh thấy cuộc sống còn quá nhiều lạ lẫm mà anh chưa bao giờ khám phá hết.

Đến gần ba giờ sáng thì Khánh Nam mới chớp mắt được một chút. Trong giấc ngủ anh mơ thấy một mùi hương thơm nhẹ nhàng, dễ chịu, nhưng hình như đó không phải là mùi hương hoa hoàng lan như anh vẫn mơ trong những giấc ngủ êm dịu trước đây...

Sáng hôm sau, không chỉ Nam mà cả Sang và cô Hoài cũng ngạc nhiên khi Vân hôn hờ đem khoe một chậu hoa nhỏ được đặt trên bậc thang. Đó là một thứ hoa màu vàng thanh thoát, thân mềm, mùi hương của nó chính là hương thơm đêm qua anh đã ngửi thấy. Có ai đó đã đến đây đêm qua.

- Lại thêm một đóa hoa nữa... - Cô Hoài cứ nhìn mãi chậu hoa mà Vân đang ôm trong lòng đó lắm lắm.
- Đó là hoa gì vậy thưa cô? - Khánh Nam tò mò.
- Hoàng Thạch Liên, loài hoa kì bí nhất của vùng Tây Nguyên này.
- Kì bí? Nó không độc hại gì chứ cô?- Khánh Nam nghi ngại hỏi khi nhìn thấy Vân cứ ôm ấp đóa hoa mãi.
- Ngược lại... Nó đem lại mọi sự may mắn cho người có nó. Tôi thực sự cho rằng em gái cậu là người may mắn đấy. Đây là một cây thuốc có thể chữa bách bệnh.
- Thật ă? - Anh thốt lên.

- Tôi được nhìn thấy nó lần này là lần thứ hai đấy. Lần trước học trò của tôi đã đem về một cây, và tôi đã chế nó thành thuốc chữa bệnh rồi. Có lẽ em cậu sẽ khỏi sớm thôi.

- Ai đã mang cây này đến ạ, nếu nó đã quý và hiếm như thế?

- Phải là người có duyên hoặc là người thực sự đang cần một may mắn thì mới có thể gặp được loại hoa này. Có lẽ cậu ta mang nó về đây, tôi vừa thấy trên cái sàng phía sau nhà có rất nhiều lá thuốc.

- Vậy anh ta đi đâu rồi ạ?

- Cậu ấy như cánh chim lớn của đại ngàn ấy mà, chẳng bao giờ tôi biết cậu ta đi đâu và khi nào trở về.

Khánh Nam thần người ra trong vài giây để nghĩ đến con người kì lạ kia. Anh ta có vẻ bí ẩn một cách lạ lùng. Rất cục thì đó là con người như thế nào nhỉ?

Khánh Nam và Sang trở về Hà Nội với một niềm tin cực kì lớn là Vân sẽ mau chóng bình phục trở lại. Công việc lại cuốn hai người về lại với vòng quay của cuộc sống, với những lo toan và bộn bề cảm xúc. Lúc này bà nội Nam trở nên yếu hẳn và bà lúc nào cũng giục anh và Sang nhanh chóng kết hôn.

Khánh Nam đã không thể chần chừ lâu hơn được nữa, khi mà sức ép từ mọi người ngày càng gia tăng, và quan trọng hơn cả là tình hình bệnh của Vân tiến triển khá nhanh và tốt. Mẹ anh đã ở trong đó nhiều ngày để chăm sóc cho con gái. Bà dự định sẽ trở ra cùng Vân trong vòng một hoặc hai tháng tới.

Ngày Vân lành bệnh, không chỉ anh mà cả ba anh cũng lên Kon Tum để đón mẹ và em gái anh trở ra Bắc. Niềm vui đoàn tụ cùng với niềm vui tìm lại được đứa con gái yêu quý làm cho Hải Long không cầm nổi những giọt nước mắt hạnh phúc.

Buôn làng ở đây đã quá quen với Vân đến nỗi, ngày cô đi, mọi người đến chào rất đông. Vân đã lành bệnh, nhưng chẳng còn vô tư hồn nhiên như ngày xưa nữa. Cô trông hiền hơn, trầm lặng hơn, và trưởng thành hơn.

- Cô Hoài. - Khánh Nam nói với người thầy lang tốt bụng một mực từ chối lời đề nghị trở ra Bắc của bố mẹ anh - Cháu rất cảm ơn cô. Cháu rất tiếc là cô không muốn ra Hà Nội. Sắp tới chúng cháu sẽ kết hôn, cô không thể phá lệ được ạ?

- Ồ, tôi thì có công trạng gì đâu. Hai cô cậu kết hôn tôi nhất định sẽ gửi quà mừng. Còn ra Hà Nội thì có lẽ là không được rồi.

- Vậy còn Năm Sơn? Cô biết anh ấy ở đâu chứ?

- Tôi vẫn chưa có tin gì của cậu ta cả.

- Cậu ta hả?- Người già làng lên tiếng- Cậu ta vào miền Tây rồi.

- Sao cụ biết ạ?- Cô Hoài tỏ ra ngạc nhiên.

- Đạo trước chính cậu ta nói thế mà. Đi cùng một cô gái đẹp lắm, vào miền Tây rồi.

- Cụ có gặp cậu ta ư? Khi nào vậy?

- Dăm tháng trước đó. Một đêm cả nhà ta đang ngủ thì cậu ta cùng cô gái đến, xin ở nhờ. Cậu ta bị thương ở chân. Ta hỏi sao cậu ta không về nhà thì cậu ta không nói. Nghe nói cậu ta bị ngã từ trên núi xuống khi đi hái thuốc. Ở với ta được hai tuần lễ thì cậu ta đi cùng cô gái kia.

- Nó bị thương ư? - Cô Hoài lẩm bẩm rồi khẽ tự trấn an mình - Thôi, chẳng sao đâu. Anh chị với các cháu lên đường đi kéo mụn.

Sau những cái ôm hôn chia tay giữa những người phụ nữ, cả nhà Khánh Nam lên đường trở về. Sau bao nhiêu sóng gió thì bây giờ có vẻ như mọi chuyện đã bình yên hơn.

26. Chương 26

- Anh làm gì mà ngồi thất thần thế? - Sang ngồi xuống cạnh anh, mắt vẫn không rời cuốn tạp chí thời trang giới thiệu những bộ thiết kế ủa cưới này.

- À... Em chưa ngủ sao? Sáng mai phải lên máy bay về Hà Nội rồi đấy.

- Anh cũng có ngủ đâu.- Cô ngẩng đầu nhìn anh bướng bỉnh đáp.

- Anh cứ nghĩ mãi về Năm Sơn. Anh ta kì lạ quá!

- Em cũng thấy thế. Hay sáng mai đưa ba mẹ anh ra sân bay xong mình lại về miền Tây lần nữa đi. Em thấy thích nơi đó lắm. Về đó tìm và cảm ơn anh ta một câu.

- Ủ... - Anh gật đầu cười, Sang nghĩ thật giống anh.

Anh cần một người con gái chu toàn như thế làm hậu phương ình. Khánh Nam tự trấn an mình như thế coi như là một lý do để chấp nhận cô. Lễ cưới của hai người sẽ tiến hành không bao lâu nữa.

Điều làm anh bất ngờ nhất chính là việc ba mẹ anh đề nghị anh đưa Vân đi theo cho vui. Con bé cần được chăm chút hơn, và với Vân, Khánh Nam là một người cực kì quan trọng.

Phản ứng của Vân cũng không khác gì Sang khi lần đầu tiên đến với miền cù lao này. Cô cứ liên tục há hốc mồm, rồi rồi rít chỉ những chùm chôm chôm hay những trái xoài vàng mọng lửa xòa xuống mặt nước.

Xuồng cập bến chỗ nhà Hai Triều, đúng cái chỗ mà ngày trước cậu bé Tư Nhái cho Nam và Sang lên bờ. Vân thích thú nhảy lên bờ, reo hò như một đứa bé đứng giữa vương quốc kẹo ngọt. Người đầu tiên mà cả ba gặp lúc này không phải là chú Hai Triều hay Út Liên, mà là một cô gái tuổi chừng mười tám, đôi mươi, má hồng, da trắng đang ngồi đọc sách dưới một gốc cây chôm chôm.

Thấy ba người, cô gái ngẩng đầu nhìn, ngạc nhiên lắm. Cô ta có lẽ cũng là con gái của Hai Triều vì trông khá giống Út Liên. Rồi gấp sách lại, cô ta đứng dậy tiến lại hỏi:

- Anh chị tìm ai vậy?

- Chào cô, chúng tôi đến tìm anh Năm Sơn.- Khánh Nam mở lời trước.

- Anh Năm không có nhà, có chuyện gì không?

-Ồ, chúng tôi chỉ đến để gặp anh ấy cảm ơn một vài chuyện thôi. Anh ấy sắp về chứ ạ?

- Chắc vậy. Anh chị vô nhà đi.

Cô gái quay người dẫn đường cho cả ba.

Vừa ngồi được một chốc thì có tiếng nói từ ngoài sân:

- Chú Hai đi đâu rồi Lan ơi?

Giọng nói đó vừa cất lên, không chỉ Khánh Nam nhảy dựng lên mà Vân cũng đánh rơi cả chén nước đang đưa ngang lên miệng.

Người bước vào là Việt.

Hai bên nhìn nhau trân trân, không ai nói gì. Chỉ có Sang và cô gái kia là không hiểu gì.

- Anh Năm về hả? - Cô gái chạy lại túm lấy cánh tay anh- Sao toàn mồ hôi vậy? Lại giúp sư cô chuyện gì phải không? Có khách đến tìm anh đó.

Nhưng Việt - hay chính là Năm Sơn cũng như là Khánh Nam và Vân, lúc này đều đang hóa đá vì sự xuất hiện đường đột của đối phương.

Khánh Nam chưa bao giờ dám nghĩ rằng lại gặp lại Việt trong hoàn cảnh này.

Không phải ai khác, anh ta lại chính là ân nhân của gia đình anh.

Là định mệnh?

Hay là sự sắp đặt trớ trêu của ông trời?

Những người yêu nhau chân thành dù có cách trở bao lâu rồi cũng tìm lại được về bên nhau.

- Anh...- Vân đứng dậy lấp bắp, vừa mừng vừa kinh ngạc - Đúng là anh rồi...

Và cô chạy vù đến, gạt Hai Liên ra, ôm chầm lấy người yêu.

- Em tìm thấy anh rồi.

Việt, ở cái tuổi ngoài 30, trông khác hơn một chút so với ngày xưa. Anh trông đen hơn, già hơn và mắt buồn hơn cả ngày xưa.

Một nét đau đớn thất vọng vụt qua trên gương mặt Hai Liên, và cô gái quay người chạy ra ngoài.

Việt chết đứng trong vòng tay của Vân. Anh nghe rõ trái tim đang đập nhanh thế nào. Và anh cảm nhận được cả những giọt nước mắt nóng hổi của Vân thấm trên ngực mình. Người con gái anh yêu bằng cả tính mạng của mình giờ đây lại đứng trước mặt anh, như một phép màu, và cũng như một trò đùa kì lạ của số phận.

- Xin lỗi.- Việt cuối cùng cũng nhẹ nhàng lên tiếng và gỡ vòng tay của Vân ra.- Không ngờ là lại gặp mọi người ở đây.

- Hóa ra người đó là anh. - Khánh Nam vẫn có vẻ như không chấp nhận được cái sự thật rằng người đứng trước mặt anh bây giờ chính là Việt.

- Phải... Chỉ là tôi không muốn có thêm rắc rối nên...

- Sao anh lại bỏ đi chứ?- Vân vẫn đứng chần trước mặt anh, hỏi dồn- Em là gánh nặng của anh sao? Em đã nói có chuyện gì thì cũng phải cùng nhau giải quyết mà.

- Anh xin lỗi, Trác Vân...

- Được rồi.- Khánh Nam đứng dậy- Tôi có chuyện muốn nói với anh. Vân, em để anh Hai nói chuyện với anh ấy chút. Yên tâm đi, anh sẽ không để anh ấy chạy mất đâu. Em ở lại với Sang nhé!

Hai người, Khánh Nam và Việt đi ra phía vườn cây và ngồi xuống một bàn uống trà đã được kê sẵn. Khánh Nam im lặng nhìn anh ta pha trà, rót nước, hồi lâu sau anh mới lên tiếng:

- Tại sao anh phải chạy trốn như thế chứ?

- Xin lỗi, nhưng tôi không còn cách nào khác.

- Chính anh đã cứu nó. Anh định giấu cả điều này sao?

- Vì tôi mà cô ấy thành ra như thế...

- Không phải vì anh đâu. Em tôi bị như thế, chuyện của hai người đứt đoạn là vì sự ích kỷ của gia đình chúng tôi. Bây giờ anh nên quay trở lại đi.

- Tôi không thể!

- Sau tất cả những gì anh đã làm, anh yêu nó hơn cả mạng sống của mình, anh nghĩ rằng chúng tôi còn đủ nhân tâm để chia rẽ hai người hay sao? Anh bị thương vì nó. Yêu nó nhưng chỉ dám lén lút về thăm nó mỗi đêm. Những điều đó anh còn muốn giấu sao?

- Tôi sợ lại làm tổn thương cô ấy một lần nữa. Cuộc sống của tôi ở đây rất tốt.

- Anh vẫn còn chưa hiểu à? Hành động vừa rồi của em gái tôi mà anh còn cố tình làm ngơ sao? Anh thấy nó yêu anh đến phát điên rồi cơ mà. Anh từ bỏ được sao?

Khánh Nam đứng dậy, quả quyết:

- Bây giờ tôi đi gọi điện về cho ba mẹ tôi. Biết tin này tôi nghĩ họ sẽ cảm động lắm. Anh lo đi tìm Vân và xin lỗi nó đi.

Nam nói và đi ra một chỗ để gọi điện thoại về cho ba mẹ, nói rõ mọi chuyện. Nói chuyện xong, định quay trở vào nhà thì anh bỗng nghe thấy tiếng khóc đâu đó.

Ngồi thu lu dưới gốc cây chính là Hai Liên, lúc này mặt đã nhòe nhoẹt nước. Anh ngồi xuống đối diện với cô ta, nói:

- Cô nên chúc mừng cho họ chứ.
- Tôi không thể? Tôi yêu anh ấy, tôi đã nghĩ là chúng tôi sẽ cưới nhau...
- Cô biết thừa là trong tim anh ấy không có cô mà.
- Tôi biết. Ngay từ lúc anh ấy xuất hiện ở đây tôi đã biết chuyện đó. Tôi cứ nghĩ rằng không thuyết phục được chị Diệu Hư thì anh ấy sẽ bỏ cuộc và chấp nhận tôi. Hóa ra người anh ấy yêu là cô ấy chứ không phải chị Diệu Hư...
- Diệu Hư? Khánh Nam cau mày, hình như anh đã nghe thấy cái tên này ở đâu đó.
- Là bạn của anh ấy. Mỗi ngày họ đều gặp nhau, tôi cứ ngỡ chị ấy là người anh ấy yêu...
- Em gái tôi và Năm Sơn đã qua rất nhiều đau khổ, đã đến lúc cho họ một cái kết có hậu. Cô đã từng theo anh ta lên Kon Tum dạo trước đúng không?
- Đúng vậy...
- Cô đã chứng kiến anh ta bất chấp nguy hiểm thế nào để tìm thuốc cứu chữa cho người con gái mà anh ta yêu. Đến tôi còn bị cảm động nữa là...- Khánh Nam lắc đầu thở dài.- Cô nên quên chuyện này đi. Cô còn trẻ, mà lại đẹp nữa, sẽ còn rất nhiều người muốn theo đuổi cô mà.
- Tôi hiểu.
- Hôm nay chúng tôi phiên gia đình một bữa cơm nhé!- Anh nhướn miệng cười đứng dậy.
- Anh đừng ngại. Ba tôi biết nhà có khách sẽ về ngay thôi. Tôi đi chợ mua rau làm cơm, mọi người cứ ở lại nghỉ ngơi đi nha.

Hai Liên chậm chậm bước về phía buộc dây xuống của gia đình, ánh mắt thực sự buồn, nhưng có lẽ cô sẽ quên nhanh thôi.

27. Chương 27

Cõi tu hành

Không phải dễ để có thể thuyết phục Việt ra Hà Nội chuyến này cùng ba người vì những tổn thương và định kiến dành cho anh trong quá khứ, có lẽ Việt không bao giờ quên được. Tình cảm của Vân dành cho anh cuối cùng cũng lay động được trái tim vốn đã chai sạn của anh. Việt đồng ý ra Hà Nội để gặp bố mẹ cô thêm một lần nữa, thêm một lần thuyết phục họ hãy tin và giao Vân cho anh.

Hai Triều cũng thất vọng lắm vì đôi khi ông đã hy vọng rằng con trai của bạn ông - Năm Đại Bàng sẽ kết hôn với con gái lớn của ông như hai người đã hẹn năm xưa. Nhưng khi nghe kể về câu chuyện của Việt và Vân, ông đã cảm động đến độ phải nắm tay và chúc phúc cho họ. Ông nghĩ rằng như vậy là quá đủ đau khổ ột đời người rồi.

Bữa cơm trưa trước khi bốn người lên xe về Sài Gòn đang diễn ra đầm ấm và đầy vui vẻ thì Út Liên đi xuống về. Nó đã đi từ sáng sớm và giờ mới về. Vừa ngồi vào mâm nó đã liến thoắng:

- Con với Tư Nhái vừa từ chùa Pháp Thiên về ba ạ! Chị Diệu Hư gửi lời chào anh đó anh Năm, sao anh không đến chào chị ấy một câu.

Nó chợt im bặt khi nhìn thấy cái lừ mắt của ba và nó len lén nhìn phản ứng của Việt cũng như của Vân.

- Diệu Hư là ai vậy anh? - Vân tò mò hỏi.
 - Một người bạn của anh. - Việt đáp gọn lỏn.
 - Đó là lý do anh Năm hay qua chùa Pháp Thiên mà. Anh ấy qua đó để chơi với chị Diệu Hư... - Út Liên lại nhanh nhẩu chen ngang.
 - Bạn của anh là một ni cô hả? - Vân tròn mắt vẻ ngạc nhiên.
 - Chưa? Cô ấy chưa xuống tóc. Cô ấy vẫn đang trong thời gian chờ được xuống tóc.- Việt càng lúc càng tỏ ra bối rối hơn.
 - Thế thì anh cũng nên đến chào chị ấy một tiếng trước khi đi chứ? - Vân nhắc.
 - Ừ, chút anh qua đó chào cả sư cô Diệu Thanh và Diệu Hư luôn.
 - Cho em đi với nhé! - Vân cười.
 - Ừ.
 - Anh Hai đi không anh Hai?- Vân quay qua hỏi Khánh Nam.
 - Không. Anh ở đây đợi hai người. Đi nhanh rồi về để còn về thành phố nữa.
 - Lần trước mình có hứa với sư cô ở đó sẽ ghé lại thăm mà. Hay cứ đến đó chào họ một câu đi anh.- Sang nhắc.
- Khánh Nam khẽ ngần ngừ rồi ừ hừ:
- Ừm, vậy cũng được.

Việt sẽ không bao giờ quên được người con gái có tên Diệu Hư mà trước đây anh từng biết đến qua một cái tên khác nữa: Phượng Vũ. Đó thực sự là một người gặp một lần là không thể quên.

Khi nhận được thư của cô báo là cô đã đến miền Tây và đã tìm được một chỗ thực sự thích hợp ỉnh, anh cảm thấy mừng cho cô. Nhưng rồi khi bước chân vào ngôi chùa đó, anh mới thực sự hiểu ý định của cô. Phượng Vũ muốn dứt bỏ hồng trần mà đi tu tại chốn yên bình này.

Cô đã gặp sư cô Diệu Thanh khi cô lang thang đến đây. Lúc đầu cô chỉ có ý định vào để thắp hương cho bố mẹ cô. Nhưng đến nhiều lần, nghe được những bài kinh của sư cô, Phượng Vũ đâm ra cảm thấy đây thực sự là nơi thích hợp với mình. Cô có thể ngày ngày đọc kinh, nguyện cầu cho bố mẹ cô, cho đứa bé năm xưa chết trong bụng cô và cho những người cô yêu thương. Nơi đây cô sẽ không phải bận tâm đến hỉ, nộ, ái, ố. Cô xin sư cô cho được xuống tóc tại chùa, nhưng sư cô nói cô cần phải ở một thời gian, xua bỏ mọi tạp niệm trong người rồi mới có thể cho cô xuống tóc được. Sư cô đặt cho cô pháp danh là Diệu Hư.

Tính ra Phượng Vũ đã ở lại đây được hơn 4 tháng rồi, đã thấm đủ kinh Phật rồi, tâm đã tĩnh lăm rồi. Trong thời gian đó, Việt liên tục đến tìm cô, trò chuyện với cô, thuyết phục cô hãy suy nghĩ thật kỹ trước khi quyết định. Anh thậm chí còn sống hẩn tại miền Tây với hy vọng một ngày nào đó cô sẽ thay đổi ý định. Nhưng bốn tháng qua đi, mọi sự cố gắng của anh trong việc thuyết phục cô đều trở nên vô nghĩa.

Khi đoàn bao gồm Khánh Nam, Sang, Việt, Vân và Lan đến chùa thì trời đã chuyển sang chiều. Nắng chiếu loang loáng trên những phiến lá còn ướt của trận mưa cách đó một giờ đồng hồ. Sư cô Diệu Thanh đang quét lá ngoài sân, y hết cảnh tượng lần đầu khi Khánh Nam và Sang đến đây tìm Việt hai tháng trước.

Chậm rãi nhìn cả nhóm, sư cô chấp tay cúi chào. Nhìn lại thì vị sư cô này thực sự còn trẻ chứ chưa hề già. Sư cô mặc nguyên bộ quần áo nâu cũ kỹ, trên đầu đội nón vải nên trông già đi nhiều. Nhìn kĩ, ai cũng nhận ra làn da trắng, đôi mắt đen huyền tròn và to, đôi môi nhỏ xinh và vầng trán cao. Ngay cả khi trong bộ đồ tu hành, Khánh Nam cũng nhận thấy vị sư cô này quả thật là rất đẹp.

- Tôi đến chào sư cô và Diệu Hư, chút nữa tôi về Sài Gòn rồi.- Việt lên tiếng trước.
- A di đà Phật, chúc thí chủ và những người bạn đồng hành lên đường thượng lộ bình an. Hy vọng sẽ có ngày thí chủ quay lại thăm chùa.- Sư cô cúi đầu hành lễ.
- Tôi muốn gặp Diệu Hư một chút có được không sư cô? - Việt đề nghị.

- Diệu Hư đã về chùa chính theo sư bác ở bên đó rồi.
 - Cô ấy đã xuống tóc rồi sao? - Việt tái mặt hỏi.
 - Người có duyên thì đi bao xa cuối cùng cũng dừng chân nơi cửa Phật. A di đà Phật.
- Một chút buồn, một chút thất vọng và một chút bối rối hiện lên trên vẻ mặt của Việt lúc này.
- Vậy tôi sẽ quay lại sau. Diệu Hư sẽ quay về đây chứ sư cô?
 - Tuần sau sẽ quay lại.
 - Vậy thôi, đã làm phiền sư cô rồi. Chúng tôi phải đi đây. Chào sư cô, sư cô cho tôi gửi lời chào đến Diệu Hư vậy.
- Sư cô Diệu Thanh chấp tay cúi đầu chào một lần nữa trước khi cả nhóm của Khánh Nam quay người đi ra phía buộc xuống.
- Việt ngẩng đầu nhìn những tán lá thả dài: “Có lẽ định mệnh của cô ấy là gắn bó với nơi này. Chúc cô bình an, Diệu Hư.”
- Hai tuần sau, cả gia đình Khánh Nam bắt đầu bận rộn chuẩn bị cho lễ cưới của anh và Sang. Mọi người đã chấp nhận Việt như một thành viên trong gia đình. Và chỉ đợi Vân học xong là cả hai sẽ kết hôn. Việt được sắp xếp cho đi học một lớp học đông y vì anh thực sự có khiếu trong nghề đó.

28. Chương 28

Lời mòn của quá khứ

Khánh Nam dừng xe trước ngôi nhà của Vũ - ngôi nhà mà cô đã từng lớn lên. Cô đi rồi, nhưng bước chân anh vẫn đều đặn đến đây, để thắp hương cho cha mẹ cô hàng tháng. Anh tự cho đó là một trách nhiệm mà bản thân anh phải làm cho tốt. Anh đặt bó hoa lên bàn thờ và bắt đầu thắp hương rồi cắm lên hai bát hương bên trên.

- Chú Khánh- Anh lắm lắm- Cháu không thể chăm sóc cho cô ấy như đã hứa với cô chú rồi. Cháu cũng không ngăn được bước chân cô ấy rời xa cháu. Cháu xin lỗi.

Anh đứng tần ngần mãi trước hai tấm di ảnh đó như một đứa trẻ đang đứng hối lỗi, rồi anh nói với Việt- người anh đã kéo đi cùng đến đây.

- Cô chú ấy là bạn thân của ba mẹ tôi. Tôi và con gái họ từng yêu nhau... Đó là quãng thời gian đẹp nhất mà tôi từng sống.
 - Hóa ra cậu chính là người đó à?- Việt nói một câu khiến anh phải giật mình quay lại.
- Phía sau anh, Việt vẫn đang nhìn chăm chăm vào hai tấm di ảnh, mặt anh ta hơi tái đi.
- Anh bị sao thế? Trông mặt anh sợ quá!- Nam lo lắng hỏi.
 - Trái đất quả là tròn. Thì ra người đó chính là cậu.
 - Người nào?
 - Cậu chính là người mà Diệu Hư hay nhớ tới, chính là cậu?
 - Diệu Hư?- Khánh Nam giật mình, đôi lông mày của anh giờ đã cau tít lại.- Khoan đã, anh nói rõ hơn được không? Tôi chẳng hiểu gì cả.

- Hai người này giống hệt với hai người trong bức ảnh mà Diệu Hư đặt ở chùa. Cô ấy nói họ là ba mẹ của cô ấy, đã qua đời vì tai nạn. Cô ấy muốn vào chùa để đọc kinh cầu khẩn cho họ nhanh được đầu thai sang kiếp khác.

- Sao?- Khánh Nam nói như hét, và anh túm chặt lấy vai Việt- Anh nói gì? Anh nói Vũ chính là cô Diệu Hư đang tu ở chùa Pháp Thiên đó sao?

- Cô ấy tên là Phượng Vũ.

Một cái gì đó đau điếng rớt cả lên người Nam khiến anh ngạt thở. Anh loạng choạng lùi lại phía sau vài bước và rồi thì người hẫng vào thành một ngôi mộ khác. Tim anh đập loạn lên trong lồng ngực. Tại sao số phận cứ đùa với anh như vậy? Tại sao anh không thể gặp cô dù đã ở rất gần cô?

Việt kể cho anh nghe anh ta đã gặp và quen cô như thế nào, rồi cô đến chùa Pháp Thiên ra sao, càng kể anh càng thấy đau, càng muốn hét thật lớn lên, chứ không lồng ngực của anh sẽ vỡ ra mất.

Anh, cuối cùng, đã tìm được cô, nhưng theo cái cách mà anh không bao giờ dám nghĩ đến. Cô rồi sẽ ở ngay trước mặt anh đó, nhưng mà xa vời đến mức anh có nằm mơ cũng không bao giờ thấy được. Anh nhớ như in hình ảnh của sư cô Diệu Thanh, và rồi sẽ có cả hình ảnh của một Diệu Hư y như thế.

- Giờ thì muộn rồi.- Việt lắc đầu thở dài- Chính tai cậu cũng nghe sư cô nói rằng Diệu Hư đã chính thức vào cửa Phật. Còn cậu thì ngày mai đã cưới rồi. Hai người cũng đã kí tên vào tờ đăng kí kết hôn, cậu không thể thay đổi được gì đâu. Có lẽ cũng là số phận, rõ ràng cậu đến đó hai lần mà không gặp được cô ấy.

- Được rồi... Tôi hiểu ý anh...- Nam chậm rãi đáp- Ý anh là tôi không cần phải chạy ngay vào đó chứ gì? Thôi đi về đã...

- Cậu không sao đấy chứ?- Việt giật mình hỏi.

- Tất nhiên là tôi không sao.- Nam nhún vai một cách bình thường nhất.- Nhưng giờ tôi cần một ly rượu. Anh muốn đi uống với tôi chứ?

- Tôi phải về đưa Vân và mẹ cậu đi đến vài chỗ.- Việt lắc đầu.

- Không sao. Tôi sẽ đi một mình.

Khánh Nam biến mất từ phút đó. Bữa tiệc tối hôm ấy anh vắng mặt. Ba mẹ anh phải cáo lỗi với mọi người vì lý do anh có chút bận không thể đến được. Chỉ có họ, Việt và Sang biết anh không hề bận gì cả vì anh thậm chí đã tắt máy và để xe ô tô ở nhà.

Người tìm ra anh là chú Trung, người chú, người bạn, người đồng hành tốt bụng luôn theo sát bước chân anh bấy lâu nay, khi anh đang ngồi thu lu trong một góc tối ở quán cafe Jimmy. Hiện quán đang trong thời gian sửa chữa nên không ai nghĩ rằng anh sẽ đến đây.

- Ngày mai lấy vợ rồi mà giờ còn ngồi đây à chàng trai?- Chú vỗ vai anh một cách thân mật.

Khánh Nam ngược mắt lên, đôi mắt lơ đãng, bên cạnh anh, ba chai whisky giờ chỉ còn lại vỏ rỗng. Anh nấc lên một tiếng rồi cười đầy vẻ chua chát và mệt mỏi:

- Bữa tiệc xong rồi à chú?

- Ủ, nhân vật chính không có mặt thì tiệc cũng nhanh tàn thôi.- Chú ngồi bệt ra, duỗi chân một cách thoải mái cạnh anh.

- Cháu xin lỗi.

- Vì chuyện gì?

- Cháu hèn quá!

- Đó không phải là hèn. Đó là mù quáng. Cháu có thể là người đàn ông dày dạn trên thương trường, nhưng trong tình cảm cháu lại quá non nớt nên mới để bị nó chi phối nhiều đến thế.

- Nói đúng hơn cháu là một thằng thất bại trong tình trường đúng không chú?

- Dừng từ đó chú nghĩ là quá nặng.- Trung lắc đầu nhìn chàng thanh niên mà anh đã coi như con đẻ của mình bao năm nay.

- Chú uống không?

- Không... Và chú nghĩ cháu uống như thế cũng đủ rồi.
 - Thế mà cháu chẳng say được... Chẳng quên được chú ạ!
 - Cháu uống giỏi như ba cháu đấy.- Trung cười nửa đùa nửa thật.
 - Cháu còn kém ba cháu nhiều lắm chú ạ! Thực sự thì đó là một khoảng cách rất xa.
 - Mặc dù cháu giống ba cháu, nhưng tính tình cháu lại giống mẹ cháu nhiều hơn, nên cháu dễ gần hơn ba cháu khi xưa.
 - Ngày xưa ba cháu yêu cô My Vân hả chú? Họ đã suýt cưới nhau à?
 - À, nói lại chuyện cũ, có một chuyện thật trùng hợp là ngày đó, cũng vào buổi tối trước ngày thành hôn của ba cháu với cô Vân, ba cháu cũng biến mất như thế này này. Chú cũng đi tìm anh ấy, rồi bọn chú uống rượu với nhau, nói chuyện với nhau đến tận sáng.
 - Rồi sao nữa ạ?- Khánh Nam buông cốc rượu xuống vẻ chăm chú.
 - Ba cháu rời khỏi quán rượu trước khi chú tỉnh lại và khi chú nhận được tin thì ba cháu đã ở tận bên Anh rồi.
 - Nhưng cháu không thể làm thế đúng không chú? Cháu không thể làm thế với Sang đúng không ạ?
 - Ủ, nếu cháu thực sự là một người đàn ông thì có lẽ cháu không nên làm như thế. Nhưng khi đó ba cháu làm vậy là đúng. Còn bây giờ mọi chuyện khác xưa rồi. Cháu với Vũ xa nhau không phải do hiểu lầm mà là thực sự có quá nhiều rào cản.
 - Cháu biết Vũ đang ở đâu chú ạ!
- Trung ngẩng đầu nhìn Nam, nơi khóe mắt lúc này đã long lanh một giọt nước mắt.
- Thôi nào chàng trai...- Chú Trung vỗ nhẹ lên vai anh- Mạnh mẽ lên nào. Chẳng lẽ cháu không vui khi thấy con bé vẫn đang sống bình an sao?
 - Cô ấy đã vào chùa rồi chú ạ!
- Một khoảng lặng thật dài sau câu nói đó của Nam. Mãi sau anh mới nghe chú Trung nói khẽ:
- Nếu đó là số phận...
 - Cháu không muốn như thế! Thà cô ấy cứ yêu rồi lấy một ai khác thì còn dễ chịu hơn với cháu. Từ lúc biết tin này lúc nào cháu cũng thấy bức bối trong người. Cháu không chịu được...
 - Muốn khóc mà không khóc nổi phải không?
 - Không hẳn. Cứ như tim đang bị nhốt trong một cái lồng đầy gai, chỉ cần khẽ đập là lại đau, đau lắm chú ạ! Cháu đau đến nỗi không muốn nó đập tiếp nữa.
- Khánh Nam nắm tay đầm mạnh liên tục vào lồng ngực. Rồi anh bật khóc, dễ dàng như một cô gái lúc yếu đuối nhất.
- Chú Trung ngồi im lặng cạnh anh, không nói gì hay làm gì. Mãi sau, khi anh chậm rãi đứng dậy, chú mới ngẩng đầu lên hỏi:
- Cháu đi đâu đấy?
 - Về nhà chú ạ! Tất nhiên là cháu chưa say đến nỗi nghĩ về những chuyện nực cười như bỏ đi đâu!
 - Nếu cháu bỏ đi thì cũng không phải chuyện nực cười đâu. Nhưng cháu nghĩ được thông suốt như thế thì tốt rồi...
 - Cháu phải nghỉ ngơi chút kéo đến lúc lễ cưới diễn ra lại lặn đùng ra vì mệt thì mất mặt lắm.
 - Cho chú hỏi một câu nữa nhé? Cháu có yêu Sang không?
 - Chú biết rõ câu trả lời quá ấy chứ ạ!

- Vậy sao cháu vẫn lấy nó?

- Vì nếu không phải Phượng Vũ thì cháu lấy ai cũng vậy thôi. Hơn nữa, chú không thấy Sang thích hợp nhất với cái ghế phu nhân chủ tịch tập đoàn Lotus trong tương lai à?- Khánh Nam đáp nửa đùa nửa thật rồi chậm chậm tìm lối ra ngoài.

Bên ngoài, một bóng người vừa kịp rời đi rất nhanh trước khi anh bước ra. Bóng đen đó chạy núp vào một góc tối và chỉ trở ra khi anh và chú Trung đã lên xe đi mất.

Sang vừa cho bộ quần áo cuối cùng vào va li thì mẹ cô bước vào. Thấy cô, bà nhướn miệng cười:

- Mai là cô dâu rồi mà còn chưa ngủ sao?

- Vậy sao mẹ chưa ngủ?

- Mẹ ngủ làm sao được khi ngày mai con gái của mẹ thành con dâu nhà người khác mất rồi... Chiyoko, con sao thế? Con vừa khóc đấy à?

Buông đồng hành lý còn đang soạn dở, cô ôm lấy mẹ mình, nói:

- Mẹ, con không muốn kết hôn nữa.

- Con bị làm sao thế? Thăng Nam nó làm gì con phải không?

- Không phải anh ấy mẹ ạ!- Minh Sang lắc đầu.

- Vậy tại sao con lại không muốn cưới?

- Con không đủ tự tin sẽ làm cho anh ấy yêu con được mẹ ạ. Con nghĩ con nên dừng lại trước khi bản thân con không thể rút lui được nữa.

- Con có biết giờ con mà rút lui sẽ ảnh hưởng thế nào đến bố con, đến mẹ, đến gia đình Thăng Nam và tập đoàn của họ không?

- Con biết... Nhưng chẳng lẽ con cứ phải vì những chuyện đó mà đánh đổi lấy hạnh phúc ảo sao? Anh Nam vì những điều đó mà chấp nhận con, còn con thì lại không thể từ bỏ vì những điều đó sao?

- Mẹ thương con, nhưng con hãy suy nghĩ cho kĩ đi. Hạnh phúc có thể vun đắp dần dần được mà.

- Mẹ biết không, chị Vũ, người mà anh ấy yêu trước đây ấy, chị ấy đã đi tu rồi mẹ ạ?

- Sao bảo nó bỏ đi đâu rồi mà?- Mẹ cô sững sốt thốt lên.

- Chị ấy đã vào chùa đi tu rồi. Con không muốn thua chị ấy, không dám từ bỏ vì quá yếu đuối.

- Mẹ con ta đúng là khác nhau mà lại thật giống. Năm xưa mẹ vì không muốn thua một người con gái mà đã ép một người đàn ông lấy mình. Còn con giờ đây lại vì không muốn thua một cô gái khác mà chấp nhận rời xa một người đàn ông.

- Con làm đúng đúng không mẹ?

- Ừ...

- Con sẽ đi đâu đó một thời gian. Sau đó nếu có cơ hội con sẽ về Nhật sống với ông bà nội.

- Con quyết tâm rồi sao?

- Con vừa gọi điện đặt mua vé máy bay rồi. 5h sáng con đi. Mẹ đừng nói gì với bố nhé! Chừng nào máy bay hạ cánh con sẽ gọi điện xin lỗi bố.

- Thôi đành vậy. - My Vân thở dài- Nếu con đã quyết thì mẹ không cản bước chân con nữa. Hy vọng là sau này con đừng hối hận.

- Mẹ ngủ lại với con đêm nay nhé!

- Được rồi. Con dọn nốt đồ đi. Mẹ về nói với bố là mẹ ngủ ở đây với con, rồi mẹ quay lại.

Cánh cửa phòng khép lại rồi, Minh Sang hít một hơi thật dài để lấy dũng cảm rồi tiếp tục cái công việc đang bỏ dở của mình.

29. Chương 29

Gặp lại

Tháng 11, nắng vẫn hanh hao vàng ruộm trên khắp các khu vườn rộng lớn nơi cù lao Mây như bất kì một ngày nào khác của năm. Những vườn trái cây ở đây, cũng như bao khu vườn khác trên khắp miền Tây, không mùa nào vắng mùi hương của trái chín. Những cơn mưa chợt đến rồi chợt tanh làm cho không khí ở đây dịu dàng và đầm thắm đến kì lạ, khác xa hẳn với cái nắng ồn ào nơi thành thị.

Một buổi sáng, người dân ấp An Hòa xôn xao vì có tin sắp có một công ty xuất nhập khẩu trái cây được xây dựng ngay nơi này. Trước nay, người dân trồng và bán trái cây cho các công ty hay các nhà buôn lớn trên thành phố với giá thấp hơn rất nhiều so với giá ngoài thị trường. Trái cây đến kì không thu hoạch cũng sẽ hỏng, mà thu hoạch rồi không bán ngay cũng không được nên nhiều khi bị ép giá, các chủ vườn vẫn phải cần răng bán rẻ cho nhà buôn. Nay tự nhiên có một công ty đến xây dựng và thu mua ngay tại đây, niềm yêt giá mua khá cao nên ai cũng phấn khởi mừng thầm. Từ nay có lẽ họ sẽ không cần phải chạy đôn chạy đáo tìm một nhà thu mua có uy tín ình nữa.

Công ty Xuất nhập khẩu Thiên Thanh nằm tọa lạc ngay trên một khu đất mua lại của một chủ vườn, người vốn đã bỏ cù lao này ra thành phố sinh sống nhiều năm. Khu đất nằm ngay ven sông, đối diện chính là chùa Pháp Thiên- ngôi chùa nhỏ vốn chỉ có người đến thấp hương vào những ngày rằm, mùng một.

Trước ngày làm lễ động thổ, người đại diện của công ty có đến chùa Pháp Thiên thấp hương, xin phép được xây dựng công ty ở vùng đất bên kia sông. Đến ngày làm lễ động thổ xây dựng, giám đốc của công ty mới xuất hiện.

Mấy cô gái của vùng miệt vườn đỏ mặt đùn đẩy nhau khi được cử lên tặng hoa cho người giám đốc trẻ đẹp ấy. Gương mặt anh luôn phảng phất một nét u buồn không thể nói thành lời. Và anh có vẻ lơ đãng trong suốt lễ động thổ, trước ánh mắt và những lời tán tụng của người dân nơi đây, chốc chốc anh lại đưa mắt sang bên kia sông, nơi vẫn vắng vắng đến tiếng gõ mõ đều đều nhưng có thể làm tâm hồn của anh rối bời.

Người hãnh diện nhất là Hai Triều khi ông thông báo rằng người giám đốc này đã xin ở nhờ nhà ông cho đến khi công ty được khánh thành. Người ta còn kháo nhau rằng chẳng mấy chốc mà vị giám đốc trẻ tuổi ấy sẽ bị nét đẹp của cô con gái lớn của Hai Triều đánh gục. Hai Liên vốn là cô gái đẹp và ngoan nổi tiếng của cù lao này. Chỉ từ khi có một cô gái đến chùa Pháp Thiên và được gọi bằng cái tên Diệu Hư, người ta mới thôi không ca ngợi Hai Liên nhiều như trước.

Với người dân ở đây, Diệu Hư giống như một người đến từ một thế giới cổ tích nào đó. Không phải đẹp nghiêng nước nghiêng thành, cô gái ấy có những nét dung dị và hài hòa trên gương mặt trắng hồng, đôi mắt to đầy bi ai. Hơn nữa cô là một người thông tuệ và nói chuyện khá cuốn hút. Có không ít anh chàng trong vùng ngày nào cũng đưa trái cây đến chùa hay đến đây giúp sư cô thu hoạch trái cây, cốt để được nhìn và nói chuyện với Diệu Hư.

Như cháu của Hai Triều là một ví dụ điển hình. Hầu như ngày nào người dân quanh đây cũng thấy anh ta lặn lội đến đây để gặp Diệu Hư. Họ có vẻ thân nhau lắm, vì ít khi họ thấy Diệu Hư cười với ai, nhưng cô lại cười với Năm Sơn- tên người cháu của Hai Triều, ở trên tận Tây Nguyên về đây chơi. Mãi đến ngày mà Năm Sơn trở lại, tay trong tay với một cô gái xinh xắn khác, họ mới biết rằng thì ra anh ta chỉ là bạn của Diệu Hư mà thôi.

Một tuần sau khi bị bỏ lại giữa đám cưới dở dang, Khánh Nam nhận được một bức thư từ châu Phi của Sang. Cô gửi cho anh đơn ly dị đã có sẵn chữ kí của mình, kèm theo một bức thư thật dài với những lời chúc phúc chân thành và nồng nhiệt nhất.

Không phải là Khánh Nam không nhẹ người hơn sau sự ra đi ấy, nhưng anh luôn có cảm giác hối lỗi rằng chính anh đã gây ra cho Sang biết bao đau khổ và nỗi đau. Chính sự ra đi của cô cũng làm anh cảm thấy một phần hẫng hụt. Anh đã yêu Sang sao? Anh đã bị cảm động bởi sự quan tâm và tình yêu đầy nhiệt tình của cô sao?

Thế nên hơn ba tháng sau sự ra đi đột ngột ấy, anh mới đủ dũng cảm để bước tiếp, tiến về phía người con gái mà anh đã yêu và nguyện gắn bó suốt đời. Xây dựng công ty Thiên Thanh là ý của anh, để anh có cơ hội vừa được ở gần Vũ, cũng là tạo nên một bước đà để sau này Việt và Vân tiếp quản thay anh sẽ dễ hơn. Cánh tay của Lotus sẽ vươn ra hết miền Tây trù phú này. Xuất nhập khẩu hoa quả là một ngành có lẽ phải dựa vào may rủi nhiều hơn, và phải là người luôn trong tâm thế chấp nhận rủi ro mới dám làm.

Gần đây cũng có nhiều chuyện xảy ra nên anh cảm thấy uể oải hết cả người. Bà nội anh càng ngày càng yếu đi sau đám cưới không thành của anh, và gần đây nhất chính là việc Mai Anh- bà chị họ của anh tự vẫn không thành vì nghe tin bố mình, người bác của anh có vợ lẽ và có một cậu con riêng. Với gia đình anh, đó là một tin shock, nhưng riêng với bản thân Khánh Nam, anh cảm thấy nhẹ nhàng hẳn vì từ nay anh không còn lo việc một mình anh phải chịu trách nhiệm với cả gia tộc họ Vũ và cả tập đoàn Lotus nữa.

- Giám đốc Nam...- Hai Liên bước khắp khênh trên những mô đất nham nhở vì đào xới.- Ba tôi mời anh về ăn tối.

- Tôi đã dặn cả nhà không phải đợi cơm tôi mà.- Anh quay lại nhìn cô gái.

- Ba bảo tôi đến đón anh về.

Mùi nhang từ bên kia bờ sông thoảng sang làm Khánh Nam cồn cào cả người. Một ngày rồi nhưng anh vẫn không đủ dũng cảm để bước sang bên kia để gặp Vũ. Anh sẽ đổi mặt với cô thế nào, khi mà giờ đây cô không còn là cô của ngày xưa nữa?

- Chùa Pháp Thiên ở bên đó. Cả sư cô và chị Diệu Hư ở bên đó tôi đều quen cả. Anh có muốn qua đó dạo chơi không?

- Ừm... thôi để khi khác tôi qua.- Khánh Nam lắc đầu.- Ta về thôi.

Anh dậm bước về phía xuống mà không nhìn sang bên kia sông thêm một lần nào nữa.

Rồi cũng đến ngày Khánh Nam quyết tâm sang bên kia sông để gặp Phượng Vũ, bây giờ đã mang một cái tên đầy tu hành- Diệu Hư. Đó là một buổi sáng, khi công việc ở công trường đã đi vào ổn định và anh chẳng còn việc gì khác để làm. Anh lấy xuống và tự sang sông một mình. Sống ở đây ít lâu nên anh cũng đã thành thạo đôi chút việc chèo xuống rồi.

Tiếng gõ mõ đều đều vang lên khiến anh hơi chùn bước khi đặt chân lên con đường dẫn vào chùa. Tâm của Vũ có lẽ đã tịnh, liệu rằng sự xuất hiện của anh có làm cô thấy xao động hay không?

Một cái dáng cao cao quen thuộc đứng quay lưng về phía anh, cây chổi trên tay cô đang đưa nhẹ quét những chiếc lá rơi trên sân. Những hành động đó của cô nhịp nhàng, chậm rãi và thanh thoát. Đường như không phải cô đang quét lá, mà quét những buồn lo ra khỏi cuộc sống của mình. Cô mặc bộ quần áo vải màu nâu dành cho những người tu hành, nhưng điều khiến anh ngạc nhiên nhất là mái tóc của cô vẫn dài, thẳng và mượt. Một chiếc kẹp được thắt ngang dưới tóc làm nó gọn gàng hơn.

Vì một lý do gì đó mà đến giờ cô vẫn còn chưa xuống tóc?

Phượng Vũ dừng lại vì hình như cô nghe thấy tiếng kêu sừng sốt của anh. Cô quay người lại, anh chẳng còn đủ thời gian để núp vào một đâu đó nữa.

Hai ánh mắt giao nhau. Một bối rối và đau đớn. Một u buồn nhưng bình thản. Bình thản đến dừng đứng. Khánh Nam muốn khụy xuống trước ánh mắt xa lạ đó. Đó không phải Phượng Vũ của anh. Cô ấy chỉ là Diệu Hư- thực mà không thực.

- A di đà Phật...- Phượng Vũ khẽ cúi đầu hành lễ với anh như một người đi tu thực thụ.

- Chào em.- Khánh Nam nghe thấy giọng mình nhẹ bẫng và có chút mênh mang.

- Thí chủ ghé thăm chùa ắt có việc gì? Sư cô ở trong kia, mời thí chủ bước vào.

- Anh đến để gặp em mà.

Rồi anh bước nhanh đến, chộp lấy tay cô, anh giật mình, tay cô ướt đầm mồ hôi. Thế mà còn cổ tử ra lạnh lùng xa lạ với anh.

Khánh Nam gạt cây chổi đi, kéo cô về phía vườn cây rộng lớn của chùa. Đến dưới một gốc cây chôm chôm lớn, anh dừng lại. Phượng Vũ giật tay ra khỏi tay anh, luống cuống:

- Xin thí chủ tự trọng. Tôi là người của chùa này rồi... Nếu không có việc gì thì thí chủ xin về cho.

- Buông tay em ra ư? - Khánh Nam lại chộp lấy tay cô - Anh đã nắm được rồi thì sẽ không buông ra đâu.

- Thí chủ xin về cho. - Phượng Vũ nghiêm nghị nhắc.

- Nếu đồng ý gọi anh như ngày trước thì anh sẽ buông tay ra, em chọn đi. Em quá hiểu anh để biết rằng anh không khi nào nói đùa mà.

Phượng Vũ im lặng. Tay cô vẫn run lên trong bàn tay anh. Khánh Nam thấy cô như vậy, không đành lòng bèn buông tay cô ra.

- Em tuyệt tình vậy sao?

- Dĩ vãng đã xưa lắm rồi. Mọi ân oán tình thù, hỉ nộ ái ố đều sẽ trở thành hư không khi đứng trước mặt đức Phật. Nếu như thí chủ tin vào kiếp luân hồi, thì xin hẹn được đáp lại mối ân tình này vào kiếp sau.

- Kiếp sau? - Khánh Nam cười đau khổ - Em đi tu chỉ để nói với anh một câu đó thôi sao?

Phượng Vũ quay lưng lại phía anh, có lẽ cô cũng đang bối rối lắm.

- Bây giờ em đã là người của cửa Phật... Anh có nói gì cũng vô ích thôi. Anh về đi, đừng chạy theo những điều hư ảo nữa.

- Nhưng em đâu phải là hư ảo. Em đang đứng trước mặt anh, thật như chưa bao giờ thật hơn. Em biết anh muốn làm gì lúc này không? - Khánh Nam xoay người cô lại, đối diện với mình.

- Đây là nơi thanh tịnh... - Phượng Vũ gạt tay anh ra nghiêm nghị.

Khánh Nam chưa kịp làm gì thì có tiếng gọi ở phía sau:

- Anh Nam...

Cả hai quay lại và nhận ra Hai Liên. Đôi mắt anh lập tức sẫm lại đầy khó chịu.

- Anh về ăn cơm... Các công nhân đang đợi anh...

- Được rồi. Tôi về liền.

- Chị Diệu Hư... - Hai Liên chào Vũ bằng một nụ cười thật tươi.

Diệu Hư khẽ cúi đầu chào lại cô gái ngoan này rồi nói tiếp:

- Cảm ơn thí chủ đã ghé thăm chùa.

Khánh Nam mím môi tức giận và bước qua cô, không nói thêm một câu nào nữa. Anh khoát tay nói với Hai Liên:

- Về thôi. Tôi đói rồi.

Hai Liên lật đật chạy theo anh. Còn lại mình Diệu Hư đứng dưới gốc cây chôm chôm. Cô run rẩy ngồi phịch xuống gốc cây, tựa lưng vào đó và ngược mắt nhìn lên. Bầu trời qua vòm lá một màu trong vắt. Nhưng sao lòng cô lại như dây giông tổ. Tại sao cô lại cứ bị mất tự chủ như thế khi đứng trước mặt người đàn ông đó. Chẳng lẽ sự cô nói đúng, cô chưa thể hóa duyên vì nợ hồng trần chưa dứt thật hay sao?

Chốn này với cô những tháng ngày qua giống như một nơi bình yên khiến tâm hồn cô thanh thản nhất. Cô nghe kinh sư cô tụng hàng ngày, ăn cơm chay, đọc sách, dường như bụi trần không bén nổi đến vạt áo mình. Nhưng anh vừa xuất hiện mà tâm trí cô đã bị hoảng loạn. Ánh mắt da diết của anh làm cô thấy yêu và nhớ anh da diết. Mọi cảm xúc như trào ra nếu như không phải Hai Liên xuất hiện lúc đó.

- Em ngủ đấy ư, Diệu Hư?

Diệu Hư giật mình thức giấc bởi giọng nói nhẹ nhàng của sư cô Diệu Thanh.

- Sư cô?

- Em đã gặp người đàn ông đó phải không?

- Sao sư cô biết?- Diệu Hư thốt lên ngạc nhiên.

- Ta đã nghe Năm Sơn nói về chuyện của em rồi.

- Sao anh ấy biết?- Cô càng kinh ngạc hơn- Lần đến mới đây anh ấy có nói gì với em đâu.

- Mọi chuyện đều là một chữ duyên. Duyên chưa dứt thì có muốn gỡ ra cũng không được. Duyên của em với người đàn ông đó vẫn còn, nên ta không thể để em vào cửa Phật được. Chúng ta không có quyền lừa dối chính bản thân mình, càng không thể lừa dối Đức Phật.

- Nhưng em thực tâm muốn tu hành...

- Nếu có tâm thì tu ở đâu cũng có thể thành chính quả. Cái gốc của Đức Phật chính là hành thiện tích đức. Chùa không thể là nơi để em giấu mình hay trốn tránh được...

- Nhưng sư cô cũng giống em. Sư cô vào đây cũng chẳng phải vì một chữ tình hay sao?

- A di đà phật. Đời là bể khổ. Ta không muốn nhìn thấy em năm mười năm sau vẫn không dứt khỏi mối dây tình oan nghiệt mà em đã giăng ra khắp trái tim em.

- Sư cô vẫn không quên chuyện cũ đúng không?

- Ta đã lừa dối Đức Thánh Ca Mâu Ni, ta luôn luôn đóng cửa sám hối nhưng tội nghiệt của ta chẳng bao giờ hết được, vốn dĩ vì tâm ta không sạch. Ta không muốn em bước lên sai lầm của ta.

- Thầy cho rằng em nên quay lại với anh ấy sao?

- Tình là dây oan. Không không sắc sắc, sắc sắc không không...- Sư cô Diệu Thanh đáp lại và cầm tràng hạt, quay trở bước về phía chùa.

Nhìn theo bóng sư cô, Vũ khê thở dài. Thì ra, bao năm qua, sư cô cũng chưa bao giờ dứt được cái tình của mình. Câu chuyện của sư cô giống như một tiểu thuyết tình yêu không có hậu, nó đã khiến sư cô chôn vùi cả tuổi thanh xuân nơi cửa Phật, chỉ để quên đi một người đàn ông.

Câu chuyện ấy cứ ám ảnh tâm trí Vũ, khiến cô phải suy nghĩ nhiều điều về những người đàn bà, tưởng như tầm thường nhưng lại vô cùng đáng trọng.

Sư cô Diệu Thanh quê gốc ở Tây Ninh, tên thật là Miên, một cô gái lớn lên ở vùng quê nghèo, vô cùng chất phác, lương thiện. 18 tuổi, cô lên Sài Gòn tìm việc như bao cô gái quê khác, với mong muốn có một cuộc sống tốt hơn. Cô gặp và yêu một người đàn ông tại công ty nơi cô đang làm công nhân. Cô không ngờ rằng người đàn ông giản dị đó lại là con trai của ông chủ mình. Đó là một mối tình ngang trái, hai người gặp phải vô vàn ngăn trở từ phía gia đình người yêu cô. Họ không chấp nhận một cô con dâu ít học, lại không môn đăng hộ đối, không tiền bạc, họ cho rằng cô đã dùng sắc đẹp trời cho để rù quyến con trai họ.

Miên khi đó phải chống trả lại vô vàn những phản đối của gia đình người yêu. Họ đuổi việc, làm mọi cách không cho cô có cơ hội tìm được việc khác ở thành phố, buộc cô phải trở lại miền quê nghèo của mình. Không thể chống lại được thế lực to lớn ấy, trong khi người yêu cô cũng bị gia đình bắt ra nước ngoài học tập, Miên bỏ về Trà Vinh làm công nhân hái trái cây thuê.

Một thời gian sau, không hiểu vì sao người yêu cô tìm được cô và hai người bàn nhau trốn đi nơi khác làm ăn. Họ chấp nhận sống nghèo khó một chút, bắt đầu với hai bàn tay trắng, miên là được ở bên nhau. Hai người đưa nhau về Đồng Tháp, với chút vốn nho nhỏ tích cóp được, họ mua được một ngôi nhà, cả hai mở cửa hàng ăn. Miên nấu ăn rất ngon, nhất là các món thủy sản nên quán ăn của vợ chồng cô nhanh chóng có tiếng ở trong vùng.

Thời gian cứ êm đềm trôi qua, khi cả hai bắt đầu có một chút của ăn của để, họ bèn nghĩ đến chuyện sinh con. Nhưng trời vừa được cho họ như ý, họ chưa kịp hạnh phúc thì một vụ tai nạn đã cướp đi cả chồng và đứa con ba tháng trong bụng Miên. Cô chết đi sống lại không biết bao nhiêu lần sau đó, mỗi lần đều nhờ hàng xóm phát hiện sớm và đưa đi cấp cứu kịp thời.

Trong lòng nguội lạnh, Miên bán hết cơ ngơi mà hai vợ chồng đã gây dựng được, cô về lại Trà Vinh, chấp nhận cuộc sống khổ cực trước đây. Cô không muốn hàng ngày sống một mình trong ngôi nhà đã từng là một mái ấm hạnh phúc, cô muốn đầy đọa bản thân mình để ép bản thân quên đi nỗi đau không nguôi đó. Duyên số đưa cô đến ngôi chùa này, khi đó cô mới 25 tuổi. Lúc đó ở chùa cũng chỉ có một vị sư bác. Sư bác đã cứu mang cô, cho phép cô nương nấu tại chùa để hàng ngày tụng kinh niệm phật siêu độ cho chồng và con mình.

Thấm thoát, sư cô Diệu Thanh ở tại chùa Pháp Thiên đã được hơn 10 năm. Giờ đây, sư cô lại như sư bác khi xưa, cứu mang một người phụ nữ muốn tìm quên hồng trần nơi cửa Phật. Nhưng sư cô nhận ra rằng, nữ đệ tử Diệu Hư của mình còn nhiều duyên phận với cuộc đời, không thể từ bỏ được. Sư cô cũng không muốn Diệu Hư 10 năm sau như mình, luôn tiếc nuối quá khứ. Sư cô Diệu Thanh đã hàng ngàn lần quỳ sám hối dưới tượng đức Phật nhưng cũng không gạt đi được những tạp niệm trong lòng.

Có lẽ, số phận đã an bài như thế, nên sư cô không muốn tiếp tục để Diệu Hư trốn chạy quá khứ bằng cách của mình khi xưa.

30. Chương 30

Không hồi tiếc

Khánh Nam định rời công trường sang bên chùa Pháp Thiên thì có tiếng điện thoại gọi từ Tổng công ty ở Sài Gòn. Từ ngày biết được Phượng Vũ vẫn chưa xuống tóc, cái ý nghĩ đưa cô về bên mình càng nung nấu trong anh. Ngày nào anh cũng sang đó, dù cô có lạnh lùng xa cách mấy nhưng anh tin có ngày anh lay chuyển được người con gái đó. Người con gái mà anh yêu.

Cúp máy, Khánh Nam bực bội giơ chân đá một hòn sỏi nhỏ dưới chân làm nó rơi bồm xuống dòng kênh. Đang bận thi công mà còn triệu anh về Sài Gòn để giải quyết mấy vụ vợ vẫn. Chẳng lẽ anh về thì sẽ giải quyết ngay được những khủng hoảng đang diễn ra ở công ty hay sao?

Anh gọi cho Hai Liên, giờ đây được coi như thư kí sai vặt của anh ở vùng sông nước này. Cô bé ngày nào cũng đưa anh đến đây và đón anh về nhà cô vào lúc chiều. Đã mấy lần anh tỏ ý sẽ đến đây ở cùng đám công nhân nhưng Hai Liên cứ nằng nặc giữ anh lại nên anh không tiện từ chối nữa.

- Em qua công trường đưa anh lên thị trấn được không?
- Anh lên thị trấn có việc gì ạ?- Hai Liên ngạc nhiên hỏi lại.
- Ừm... anh về Sài Gòn có chút công chuyện.
- Chờm nào anh quay lại đây?
- Chắc ba hoặc bốn ngày sau. Em qua ngay nha.
- Dạ... Anh đợi em chút nha, em qua liền đây.

Khánh Nam vừa dặn dò, bàn giao công trường cho đám kĩ sư xong thì Hai Liên chạy xuống đến, mồ hôi nhễ nhại trên cổ. Cô cười nói:

- Xong chưa giám đốc?
- Anh xong đây rồi.

Vừa bước xuống xuống, như chợt nhớ ra, anh nói với cô:

- Cho anh qua bên chùa chút.
- Anh muốn ghé đó ă?
- Ủ... nhanh thôi mà.

Xuồng vừa ghé bờ là anh đã nhảy phốc lên. Anh quay lại nói với Liên khi cô đang lúi húi buộc dây xuồng định lên bờ theo anh.

- Anh ra liền, em không cần lên đâu.

Anh gặp sư cô Diệu Thanh khi vừa mới bước chân vào sân.

- Chào sư cô... Tôi muốn gặp Diệu Hư...
- Đã nhiều ngày như vậy rồi mà anh không bỏ cuộc sao?
- Tôi không có thói quen đó. Nhất là từ bỏ người đàn bà của mình thì tôi càng không thể... Xin lỗi đã quấy rầy chốn tu hành của sư cô những ngày qua. Tôi sẽ sớm đưa cô ấy đi khỏi đây thôi. Cô ấy đâu?
- Diệu Hư ở ngoài vườn đọc sách.
- Cảm ơn sư cô.

Khánh Nam vẫy tay và chạy biến đi. Anh biết rõ Vũ hay ngồi đọc sách ở chỗ nào.

Khi anh chạy tới nơi, Vũ đang nằm trên chiếc võng vải, cuốn sách đặt trên ngực. Cô đang ngủ. Anh bước đến, ngắm nhìn cô một cách thích thú. Rồi anh khẽ cúi xuống, đặt một nụ hôn lên trán cô khi cô vẫn đang say trong giấc ngủ. Cái hôn làm cô giật mình. Anh đứng thẳng dậy, cười đầy dịu dàng.

Chứng kiến cảnh đó từ phía sau một gốc cây, Hai Liên như muốn khụy xuống. Người mà bao ngày qua cô thầm yêu trộm nhớ thì ra lại yêu người con gái bí ẩn kia. Cuộc đời cô yêu thầm hai người đàn ông, một thứ tình yêu say đắm gần như tôn thờ, thì cả hai người đàn ông đó đều liên quan đến cô gái tên Diệu Hư ấy. Cô ngồi thụp xuống, hai tay ôm lấy mặt khóc thầm.

Khánh Nam quay trở lại xuồng thì Hai Liên đã ngồi đợi sẵn ở đó. Anh cười với cô:

- Sorry, anh ra trễ quá! Đi thôi em.

Hai Liên hơi gật đầu, cô lúi húi tháo dây xuồng, cố không để anh thấy vẻ mặt thảm hại của mình lúc này. Suy cho cùng, anh là một người giàu có và thành đạt, nếu như không có chị Diệu Hư ấy thì có lẽ anh cũng không bao giờ để ý đến một đứa con gái quê như cô.

Xuồng nổ máy âm âm và lao vút đi, sóng nước bắn tung tóe phía sau.

Một tiếng sau, Diệu Hư chợt tỉnh giấc. Cô vừa mơ một giấc mơ đẹp. Cô thấy Nam đến với cô, anh hôn lên trán cô, và hình như dư vị của nụ hôn đó vẫn chưa tan. Cô sờ tay lên trán, xoa nhẹ và đưa mắt sang bên kia sông. Sao hôm nay anh không sang nhỉ? Hay anh đã chán ngán với thái độ của cô nhiều ngày qua rồi? Cô gần như đã bị anh làm mềm lòng, nhưng lòng tự tôn cao vời vợi làm cho cô không thể xuống nước ngay với anh được. Nếu anh yêu cô, thì cô có thử thách hơn thế, anh cũng sẽ không bỏ cuộc. Gần đây, được sự khuyến khích và khuyên nhủ của sư cô, lại thêm lòng kiên trì sắt đá của anh, cô đã nghĩ tích cực lên rất nhiều.

Cùng lúc đó, tiếng còi xe cấp cứu hú inh ỏi nơi thị trấn, và người dân hai bên sông còn đang bàn tán về vụ tai nạn kinh hoàng giữa chiếc xuồng chở một ông giám đốc nào đó lớn và giàu có lắm, với một chiếc ghe chở gỗ từ tận U Minh Hạ lên. Kết quả của vụ tai nạn đó là ông giám đốc vì che chở cho cô gái chèo xuồng đã bị cả đống gỗ đè lên, chiếc xuồng bị lật và họ ngã nhào xuống dòng kênh.

Tin giám đốc trẻ của công ty Thiên Thanh gặp nạn chẳng mấy chốc lan khắp cù lao Mây và anh đột nhiên trở thành anh hùng trong mắt những người dân nơi đây khi đã không tiếc thân mình cứu cô gái quê của miền sông nước này. Khánh Nam được đưa từ bệnh viện huyện bằng trực thăng lên thẳng Sài Gòn nên họ không có cơ hội đến để thăm anh nữa.

Bệnh viện Lotus II, bệnh viện hiện đại bậc nhất của tập đoàn Lotus tại Sài Gòn một ngày cuối tháng 1, nghĩa là chỉ còn vài ngày nữa là đến Tết Nguyên Đán, có một cô gái mặc nguyên bộ đồ tu hành, tóc để xõa, người đầy bụi đường bước thấp bước cao chạy vào với vẻ mặt nhợt nhạt. Cô gần như ngất xỉu khi nghe tin Khánh Nam bị tai nạn. Bao nhiêu cao ngạo, bao nhiêu quyết tâm, bao nhiêu quy tắc chẳng thể ràng buộc cô thêm được nữa. Cô sẽ chẳng còn lại gì nếu như cô mất anh. Cô hiểu điều đó hơn ai hết, và chỉ kịp chào sư cô một tiếng, cô vội vàng rời khỏi chùa Pháp Thiên, nơi mà nhiều tháng ngày qua chẳng khi nào cô chịu rời chân đi. Cô phải đi tìm anh.

Nhìn cô gái ăn mặc lạ lùng, người đen sạm lại vì dính bụi đường do đi không ngừng nghỉ nên đám vệ sĩ của gia đình Khánh Nam nhất định không cho cô vào. Không có cách nào để xin họ cho vào, Phượng Vũ thất vọng ra ngồi trên một ghế đá. Cô muốn gặp anh, đó là điều duy nhất cô nghĩ được vào lúc này. Chỉ cần được nhìn thấy anh bình yên thì trả bao nhiêu giá cô cũng chịu.

Cô đứng dậy, quyết tâm tiến lại chỗ họ một lần nữa. Đúng lúc cô định bước đi thì có hai người đi ngang qua cô. Là Vân, và người đi cạnh cô bé lúc này còn làm cô kinh ngạc hơn nữa- chính là Năm Sơn. Họ cũng dừng lại khi nhìn ra cô, và họ cũng kinh ngạc không kém.

- Chị Vũ...

- Diệu Hư...

Cả Việt và Vân cùng đồng thanh thốt lên khi nhìn thấy cô.

- Hai người biết nhau sao?- Cô ngẩn ra hỏi lại.

- Chị đến thăm anh Nam phải không?- Vân nắm lấy tay cô xúc động hỏi.

- Ủ... anh ấy sao rồi em? Chị đến nhưng đám vệ sĩ không cho vào.

- Chị theo em...

Vân kéo cô đi theo mình, không để cô kịp hỏi quan hệ giữa cô bé và người bạn cô quen trên Tây Nguyên dạo trước, người đã luôn lo lắng và chăm sóc cho cô khi cô bị ốm, đã luôn khuyên nhủ cô không tiếc lời khi cô quyết tâm đi tu. Và hình như Vân đã hoàn toàn lành bệnh rồi. Ai đã chữa cho cô bé? Không lẽ...

- Anh Việt...Anh bảo đám vệ sĩ này cứ về đi.- Vân vừa cất tiếng gọi thì cô đã hiểu ngay ra vấn đề.

Trái đất quả nhiên là nhỏ bé! Đi lòng vòng mãi rồi mới nhận ra số phận quả là trở trêu.

- Chị vào đi.- Vân rẽ đám vệ sĩ và bước vào.

Mẹ của Khánh Nam đang ngồi ở trong phòng, còn anh thì nằm trên giường, khắp mình mẩy toàn băng trắng. Trông anh giống một cái xác ướp hơn là người đang sống.

Mẹ anh nhìn cô, vừa ngạc nhiên, vừa mừng rỡ. Nhưng trong mắt Phượng Vũ lúc này, cô chẳng thấy ai nữa ngoài người đang nằm trên giường lúc này cả. Cô nhào đến, ngã vào lòng anh, gần như xỉu đi vì mừng rỡ, và vì kiệt sức.

Đây mới là thế giới của cô.

Đây mới là người mà cô cần nhất.

Và đây chính là điều mà trái tim cô khao khát bấy lâu nay.

Được trở về bên anh.

Việt vừa đặt gốc cây thuốc mà anh mới ươm được xuống đất thì Vân hét lên và bỏ nhào đến:

- Sinh đôi, sinh đôi...

Cô ôm lấy anh, hôn chụt một cái lên má anh và lại reo lên âm ỉ:

- Chị Vũ giỏi quá! Một chuyển sinh đôi luôn. Hu ra... Một trai một gái nữa chứ.

- Em làm gì mà chạy nhảy nhót ghê thế? Đừng quên em cũng sắp làm mẹ đấy nhé!- Việt cau mày nhắc nhở.

- Í, em quên mất... Ủa, cây Hoàng Thạch Liên hả?
 - Ừ...
 - Nhờ nó mà em khỏi bệnh, cũng nhờ nó mà chị Vũ lại sinh được em bé trở lại. Cây này là thần dược chắc?
 - Thực ra nó là một cây thuốc cực quý hiếm, vốn là bài thuốc đã thất truyền trong sách đông y cổ.- Việt ngồi xuống nhìn cây non yếu ớt.- Hoa của nó nở trong 30 ngày. Hương hoa có thể giúp cho tinh thần minh mẫn, thần kinh trở nên ổn định hơn. Còn rễ của nó có thể chữa những bệnh liên quan đến vô sinh. Hồi đó khi Vũ bị thương hàn, thầy anh cũng đã nhìn ra bệnh của cô ấy. Thầy mới thử cho Vũ uống nước sắc từ rễ cây này, cũng vốn là một bài thuốc quý mà thầy học được từ một thầy lang trên Lang Biang. Không ngờ nó có tác dụng thật.
 - Cô Hoài giỏi hén...- Vân trầm trồ.
 - Vũ sinh một trai một gái hả?
 - Dạ, mẹ nói anh chị ấy đặt một đứa là Thanh Hư, một đứa là Diệu Hư.
 - Hai cái tên có ý nghĩa đấy chứ?- Việt ôm lấy vai vợ đỡ cô dậy.
 - Ừ...
 - Anh đưa em đi dạo nhé! Ghé qua nhà ông ngoại Phi Long thăm ông bà chút nhỉ?
 - Ừ...
 - Tối nay em thích ăn gì, anh nấu cho?
 - Lá chè non nấu canh chua nhé!
 - Ừ...
- HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-khong-hoi-tiec>